

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHRYN ANN KINGSLEY

THE UNSEELIE CROWN

MAZE OF SHADOWS
BOOK TWO

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UNSEELIE TACI

GÖLGELER LABİRENTİ: İKİNCİ KİTAP

KATHRYN ANN KINGSLEY

Telif Hakkı © 2021 Kathryn Ann Kingsley ASIN:

B09HQ1L7HV

ISBN: 9798760332370

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yerlerle, olaylarla, ticari kuruluşlarla veya yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Daha fazlası için... Beni
takip edin!

Yazar Hakkında

ÖNSÖZ

Sizleri yeni Pazarlama Müdürüm Leydi Horatia Nelson ile tanıştırmak istiyorum. Edebiyat Ajanım Nutmeg hala yeni çalışma koşullarına uyum sağlamakta zorlanıyor, ancak Nelson İnsan Kaynakları Müdürü Köpek Lilly ile oldukça iyi anlaşıyor gibi görünüyor.

Aslında, Nutmeg'in Nelson ve Lilly arasında olası bir kayırmacılıktan biraz endişe duyabileceğini düşünüyorum.

Ama sorun insan kaynakları olunca kime şikayet edeceksin? Her neyse.

Nelson uyumaktan, evi kasıp kavurmaktan ve gördüğü her nesneyi sevinçle öldürmeye çalışmaktan hoşlanıyor.

Ve Nutmeg tarafından nesnelerin dışına itilmek.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kıpkırmızı çiçeklerden oluşan **bir** tarlası soldu ve öldü.

Yaşamdan ölüm. Ve
yaşam ölümden.

"Teslim ol."

Ne yapacaktı? Ses onu çağırıyordu ve ses ona geri dönmesini söylüyordu. Onu bütünden çekti. Bitmiş bir hayatın anıları ona geri döndü.

Kedisi Yorik'in cesedini gömdü. Yorik aslında onun kedisi değildi ama bu, kalbinin öyle olduğuna inanmasına engel olmamıştı. Kendisine yaklaşan her şeyi öldürmek isteyen yaşlı, uyuz, vahşi bir erkek kedi idi. Margery Teyze'nin ahırında yaşıyordu ve Margery Teyze bu huysuz, aksi, cılız şeye aşık olmuştu. Her zaman onun beslenmesini sağlardı -sahip oldukları sofraya bereketliyse, ona gizlice tavuk keserdi- ve onu sevmek için yaklaşmasına asla izin vermese de, öldüğünde nasıl da ağlamıştı.

"Günaydın Prens Yorik," diye selamlamıştı onu her gün, günün başlangıcında işlerini yapmak için ahıra giderken. Pencere kenarındaki saman yerinden kalkar, esner, gerinir ve uykulu gözlerle ona bakardı.

Belki de o bir fae'dir, diye hayal etmişti bir zamanlar, bu tür karşılaşmaların heyecan verici olduğu, merak ve gizemle dolu olduğu zamanlarda. Evet. O adil bir halk ve benim onun arkadaşı olduğuma karar verdi. Yine de onu sevmesine asla izin verilmedi. Onu beslediğinde yakınlığına tahammül ediyordu, ama her zaman onun hareketlerine dikkat ediyordu ve sınırlarını aştığında pençelerini savurup tıslamaya hazırды.

Her gece döndüğünde ona gününü anlatırdı. Bazen taze bir fare yerdі, bazen de ona akşam yemeğinden parçalar getirirdi. Ve her akşam, sırayla ona gününü sordu. Bir kez bile cevap alamadı. Bu muhtemelen en iyisiydi.

Artık o kadar sıksa olmadığında ve kürküne biraz parlaklık geri döndüğünde gurur duydı.

Ama hayat sona ermişti. Hayat böyle bir şeydi.

Onu ahırın arkasındaki ağacın altına gömerken nasıl da ağlamıştı. Her zaman dalların üzerinde oturmayı severdi, bölgedeki herhangi bir dişi kedi için miyavlardı, en iyi dönemini açıkça geçtikten çok sonra bile. Burası onun en sevdiği yerdi, büyük dalların arasına sıkışmış, sadece yaşlı bir vahşi erkek kedinin toplayabileceği tüm küçümsemeyle dünyaya bakıyordu.

Onu bir battaniyeye sararak sık mezarına yatırırken elini ilk kez kürkünün üzerinde gezdirdi, kulağındaki onu bu kadar farklı kılan çentiği nazikçe hissetti. Sana yiyecek kırıntılarından çok daha fazlasını verebilirdim. Ama ona tam olarak istediği her şeyi verdiğini biliyordu. Ya da belki de kabul edebileceği her şeyi.

"İyi bir hayat yaşadı," dedi Margery elini onun sırtına koyarak, "kökleri ve toprağı besleyecek ve ondan yeni bir hayat doğacak. O ölmedi, çocuğum." Kızın başının tepesini öptü. "O sadece evine gitti."

"Anlıyorum ama acıyor."

"Elbette. Acıtıyor çünkü onu özleyeceksin. Her sabah ve her gece onu isteyeceksin, tıpkı senin alışkanlığın olduğu gibi." Yaşlı kadının yüzü sempatiyle buruştu. "Veda etmek zorunda kalmamak için onu sonsuza kadar o solmuş ve ağrıyan kemiklerle lanetleyecek misin?"

"Hayır..."

"Güzel. Bir gün hepimiz Dünya'ya döneceğiz. Bazılarımız diğerlerinden daha erken, bazılarımız da istediğimizden daha erken." Abigail'in başının tepesini bir kez daha öptü ve onu göreviyle baş başa bırakarak uzaklaştı.

O zamanlar bu sözlerdeki gücü BİLMİYORDU; anlamamıştı. Ama Margery'nin Abigail'i yalnız bırakarak gecenin karanlığında göçüp gitmesinin üzerinden daha iki hafta bile geçmemişti. O zamanlar Abigail bir kulübeye ve bir ahıra tek başına bakabileceğini düşünmemişti ve yalnız yaşama ihtimali dehşet vericiydi.

Marcus kısa bir süre sonra gelmişti.

Ve onun hayatı böyle olmuştu.

Ve ölmüştü.

O da Yorik gibi toprağa ve köklerine geri dönmüştü.

Ellerine bakarken bir kez daha anlamadı. Neye bakıyordu? Eller hem yabancı hem de tanıdıktı. Onun elleriydi ama artık onlara sahip değildi. Onları başkasına vermişti.

Ama şimdi tekrar geri gelmişlerdi. Yeşil sarmaşıklar bileklerini bir mücevher gibi zarifçe sarmış, parmaklarının arasından koluna doğru dolanıyordu.

Dalları ve sarmaşıkları ve etinin içine nasıl girdiklerini hatırladı. Kanını nasıl içtiklerini, organlarını nasıl yuttuklarını ve onu nasıl eve götürdüklerini. İstenme arzusunu nasıl yerine getirdiklerini.

Ama şimdi sarmaşık onu yiyip bitirmiyordu. Sadece... sanki ait olduğu yer orasıymış gibi, onun etrafında kıvrılmış oturuyordu. Sanki büyüdüğü yer orasıymış gibi.

Gözlerinin önünde, parlak güneş ışığında kıpkırmızı, narin bir çiçek açmıştı.

-şekillendi ve yapraklarını ardına kadar açtı. İçinin derinliklerinde onları hatırladı. Ama o zaman da korku hissetmemişti, şimdi de hissetmiyordu. Çok güzeldi. Onun bir parçasıydı. Ondan büyümüştü.

Tırnakları sarı-yeşil yosun rengindeydi. *Hah. Ne kadar garip.* Daha önce hiç böyle olmamışlardı. *Ben öldüm. Öldüm ve toprağa geri döndüm ve şimdi... şimdi-*

Her şey bir anda kafasına fırlatılan bir tuğla gibi çarptı. Ve bir o kadar da acıttı. Tir n'Aill. Labirent.

Valroy.

Çığlık attı ve umutsuzca elini sallamaya başladı, sarmaşığı üzerinden atmaya çalışıyordu. Ayağa kalkmak için acele etse de sadece bir adım atabilmişti ki anında ayağı takıldı ve düştü. Neye takılıp düşmüştü? Bacaklarına baktı, o-

Bunlar benim bacaklarım değil!

Doğal olmayan, yosun yeşili bir postla benekli ve kürklü bir dişi geyiğin kalçalarıydı. Toynaklarla son buluyorlardı. *Toynaklar!* Çığlık attı ve çırpındı, onlardan kaçmak için umutsuz bir çabayla yabancı şeyleri tekmeledi. "Hayır, hayır, hayır!"

Dört ayağı üzerinde ormana doğru koştu. Onun olmayan dört bacak. Daha küçüktüler. Sonra daha büyük oldular. Kürklüydüler. Sonra değillerdi. Kaçma girişimini bir kaya parçası sonlandırdı -kaçtığı şey her neyse- ve üzerine düşerek küçük bir setten aşağı yuvarlandı. Altındaki nemli yaprakların ve toprağın kokusunu alabiliyordu. Ait olduğu yer orasıydı, dünyanın tüm çürüyen maddeleriyle birlikte. Böyle değil.

Bu her neyse. Ne

olmuştu?

Neydi o?

Neydi o?

Doğrulduğunda, kendini en azından bir kez daha bir insanınkine benzeyen kollara sahip bulmuştu, ancak şimdi tırnakları -hâlâ yosunlu ve yeşil olsa da- sivri uçlara kadar keskinleşmişti. *Tıpkı onunki gibi.*

Boğazından küçük, boğuk bir ses çıktı.

Valroy.

Olamaz.

Ondan saklanmak için ölmüştü. Onun kraliçesi olmak ve iki dünyanın sonunu getirmek gibi korkunç bir kaderden kaçınmak için ölmüştü. Başkalarını korumak için kendini feda etmişti.

Ama şimdi...?

Bir kez daha kendine bakma cesaretini gösterdiğinde, aynı anda hem kafası karışmış hem de rahatlamıştı. Bacakları hatırladığı gibi görünüyordu. Ama tam olarak aynı değillerdi. Dizlerinden aşağısının teni tırnaklarıyla aynı soluk tona dönüşmüştü. Çilleri kırmızımsı pembeden, hiç olmamaları gereken sarımsı yeşil bir tona dönüştü.

Ne oluyordu ona böyle?

Titreyerek yavaşça ayağa kalktı. Tamamen çıplaktı. Yaprakların ve dalların arasından süzülen güneşe bakarak, buranın Dünya mı yoksa Tir n'Aill mi olduğunu merak etti. *Eve bir canavar olarak mı geldim?*

Ne tür bir canavara dönüştüm?

Çıplaklığını örtmekten çok rahatlamak için kollarını kendine sararken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Uğraşması gereken başka sorunları vardı. Yere düştüğü yerden bir adım uzaklaşırken çıplak ayağı bir çim parçasına dokundu.

Bir tarla.

Bir ormandaydı. Ve göz açıp kapayıncaya kadar, bir tarlanın kenarındaydı, tam da ağaçların kesildiği yerde.

Çılgılık atarak geriye doğru sendeledi. Bacaklarının arasına bir şey dolandı ve bir kez daha yere çakılırken omurgasında bir acı hissetti. Sanki bir kuyruğu varmış gibiydi. Sonra bir kuyruğu olduğunu keşfetti. Uzun, ince ve ucu püsküllü.

Panik arılar gibi üzerine üşüştü. Ya

da belki de arılara dönüşmüştü.

Hangisi olduğundan tam olarak emin değildi.

Bir kez daha uzuvlarının farkına vardığında, büyük ve yaşlı bir meşenin yanında, güzel, uzun otlarla kaplı sallanan bir tarlanın ortasında tek başına duruyordu. Bu güzel, huzurlu ve şaşırtıcı bir manzara olabilirdi.

Ama o sadece *arı* olabilirdi ya da olmayabilirdi.

Dehşet dolu bir feryatla sırtını ağacın kabuğuna yasladı. Ve aniden Yorik gibi dalların üzerinde yükseldi.

Ani yükseklikten gıcırdayarak kalın dala yapıştı ve başını dala gömdü, ağaç kabuğu ve dallar içine batıyordu. Belki hiç kıpırdamadan durursa, belki de hiç hareket etmezse başına hiçbir şey gelmeyecekti.

Gözlerini sıkarak kapattı, dehşet içinde ağlamaya başladı.

ANFAR gümüşten tahtın basamaklarında oturan adama baktı ve kaşlarını çattı. Yaratığı zar zor tanıdı. Tanıdığı adamın şeklini taşıyordu ama onun yerini bir Seelie değişiminin alıp almadığını merak etti.

Bu fikir onu neredeyse güldürecekti. Ne büyük bir görev olurdu *bu*. Doğrusunu söylemek gerekirse etkilenirdi ve önünde duran gerçeklikten çok daha iyi bir seçenek olurdu.

Anfar iç çekti.

Unseelie'nin Veliaht Prensi. Labirentin Efendisi. Kanlı Yüzük'ün Şampiyonu. Valroy bir gün miras alacağı tahtın basamaklarında oturuyordu, elinde bir kılıç vardı ve ucu ayaklarının yanında yere dayanmıştı. Bakışları kayaya sabitlenmişti, sanki orada bir şey ruhunu çalmış gibiydi.

Prens, "küçük cadısı" öldüğünden beri eskisi gibi değildi.

Gle'Golun onu bir mevsim önce almıştı. Sonbahar kışa dönmüştü ve şimdi ilkbaharın çiçekleri yeni açmaya başlamıştı. Tir n'Aill'de olduğundan çok daha uzun bir süre önce gitmişti. Yine de en eski dostunda, onun yutuluşunu izlediği andan beri hiçbir şey değişmemişti.

Valroy her zaman huysuzluğa meyilliydi, evet, ama en azından içinde her zaman biraz neşe vardı. Kalabalıkla birlikte aşırı içmeye de, hepsini katletmeye olduğu kadar meyilliydi.

Ama son zamanlarda öyle değildi.

Son zamanlarda prensin tavırları iki çeşitti: öfkeli ya da düşünceli. Her ikisinin de birinin ölümüyle sonuçlanma olasılığı eşitti.

Taşıdığı şeye bakan Anfar, zarar vermemeye dikkat ederek parmağını kırılğan şeyin üzerinde gezdirdi. *Bu sadece hâlâ açık olan yarasına tuz basacaktı. Hepimizin hâlâ acısını çektiği bir yara.*

Ve gerçekten de acı çekmişlerdi.

İhanet. İsyan. Sabotaj. Valroy, Saray'ın kendisini tahtından uzak tutmak için çevirdiği entrikalara her zaman nispeten iyi bir mizah ve anlayışlı bir havayla katlanmıştı. Aynı fikirde değildi ve Saray'ın yoluna çıkmasına da izin vermezdi ama kendisine itaat etmeyen herkesin ölümünü de istememişti.

Şimdi bu değişmişti.

Yüce Lord'un öfkesi, ölümlü kızı çiçek tarlasına götürmekten sorumlu olan suçluyu bulmaya yemin ederken hızla içe yönelmişti. Peki ya hiçbir suçlu bulunamadığında?

"İhanetin kökünden sökölüp atılmasını sağlamanın tek bir yolu var," demişti Valroy.

Anfar bunu bilmeliydi. Ama sonuçta ne yapabilirdi ki?

Ayıışığı Mahkemesi yok edilmişti. Sadakat sözleşmesi imzalamayanlar - ya da kendisi ve seçkin bir azınlık gibi sadakati su götürmez olanlar- idam edildi ve diğerlerine bir uyarı olarak sergilenmeye bırakıldı.

Yüce Lord caydırılmazdı. Anfar ne kadar denerse denesin. Ve denemişti de.

Ve itaatsizliği yüzünden işkence görmüştü.

Yeni lordlar ve leydiler öldürülen ve parçalanan seleflerinin yerlerini almak için ayağa kalktılar. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çok daha yalvaran ve çok daha uysaldılar, aksi takdirde onları nasıl bir kaderin beklediğini gayet iyi biliyorlardı. Cadı ölmüştü. Ölümü kısa bir süreliğine de olsa hepsini Kral Valroy'dan kurtarmıştı. Ama onun yerine yeni bir Prens Valroy'la baş başa bırakmıştı onları. Anfar hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyordu. *En azından Prens milyonlarca insanı katledemezdi.*

Onun gazabı. Acı vardır ama bu sadece bizimle sınırlıdır.

Anfar elindeki narin, kurumuş şeyi ezmeye çalıştı. Ona ihtiyacı vardı. Belki de bu prene bir nebze huzur verebilirdi.

Gerçi bundan hiç şüphesi yoktu.

"PRENS."

"Prens."

"*Valroy!*"

Sonunda sesin kaynağına doğru baktı. Valroy, Anfar'ı görmezden geliyormuş gibi davranacaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, ilk başta onu duymamıştı. Kendini derin düşüncelere kaptırmıştı ve bu düşüncelerden koparılacak onu oldukça rahatsız etmişti. "Ne istiyorsun?"

Anfar avucunun içindeki bir şeyi ona doğru uzattı. "Gle'Golun. Onlar öldü."

"Yalan söylüyorsun."

"Bak."

Valroy kaşlarını çatı ve ayağa kalkarak Anfar'ın elindeki kahverengileşmiş, buruşuk şeye baktı. Onu dikkatle aldı. Gördüğü şeye gerçekten inanması uzun bir an aldı. "Nasıl? Onları yok etmek için her şeyi denedim." Denemişti de. O çiçek tarlasına karşı her türlü büyüü ve şiddeti kullanmıştı ama hiçbir işe yaramamıştı. Ne kılıç, ne alev, ne de karanlık güç. Onlar lekelenmeden kaldılar.

Anfar başını salladı. "Bilmiyorum. Bir haberci bana söylemeye geldi. Ben de senin gibi ona inanmadım ve gidip kendim gördüm. Tarla ölmüş Valroy. Çiçeklerin hepsi solmuş."

Hiç mantıklı değildi. Gle'Golun ebediydi. Ölümlülükten besleniyorlardı. Her zaman beslendiler ve her zaman da besleneceklerdi. En derin kış karlarında bile kıpkırmızı çiçekleri her zaman görünürdü. Her zaman avlarını beklerlerdi. Tuatha de Danann'ın tüm tarihi boyunca dikenli sarmaşıklarından hiçbir çiçek koparılmamıştı.

Ama şimdi avucunun içinde, yaprakları parlak ve kanlı kırmızısından kahverengileşmiş ve solmuş bir çiçek duruyordu.

Anfar'a baktı ve çiçeğin kalıntılarını eski bir kâğıt gibi avucunun içinde ezdi. "Göster bana."

Bağlar koptu, yapraklar buruştu ve çiçekler Valroy'un çıplak ayakları altında toza dönüştü. Anfar'a kendisini terk etmesini emretmişti. Gle'Golun tarlasından geriye kalanlara doğru yürürken biraz yalnız kalmak istiyordu.

Çiçekler artık tükettikleri ölümlerin iskeletlerine katılmıştı. Her şekil ve büyüklükteki yaratık kalıntıları, üzerlerini örtecek büyüme olmadan gururla duruyordu. Bazıları yüzlerce yıllıktı. Bazıları tazeydi.

Bir tanesi onunki idi.

Tarlanın yanında durmuş, onu kurtaramamış ve ölümünü izlemek zorunda kalmıştı. Ona uçarak bile gidememişti, çünkü ona yeterince yaklaştığı anda korkunç çiçekler onu havadan koparacaktı.

Çaresiz kalmıştı. Ve çok

öfkeliydi. Bu ne cüret?

Onu buraya getirmeye kim cüret eder?

Gle'Golun onun hakkı olan şeyi almaya nasıl cüret eder?

Kızın öldüğünü bildiği yere doğru ilerlerken altında bir tavşanın kafatası çatırdayarak kırıldı. Orada kalmış ve ondan geriye kemikten başka bir şey kalmayana kadar izlemişti, temizlenmiş ve tüm değerlerinden arındırılmıştı.

Ve hâlâ ona ulaşamıyordu.

Buraya kaç kez gelmişti, onu örten sarmaşıkların altında beyaz bir parıltı görmeye çalışarak? Onun *aptalca* fedakârlığından doğan kızıllığın altında? Bir düzine gün? İki gün mü? Belki daha fazla. Bilmiyordu.

Merkeze ulaştığında şaşkınlıkla yere baktı. Görülecek bir iskelet yoktu. Gle'Golun onu aşağıya mı sürüklemişti? Hayır. Onların tarzı bu değildi. Onlar tüketir, temizler ve kalanları koleksiyonlarına hastalıklı ganimetler olarak bırakırlardı.

Yine de orada değildi.

Ama ona ait bir şey vardı. Onun var olduğunun ve başından beri zihninin bir ürünü olmadığını kanıtı.

Çömelerek topraktan ince bir deri kordona bağlı küçük bir ahşap tılsım çıkardı.

Kabaca bir baykuş şeklinde oyulmuştu.

İKİNCİ BÖLÜM

O okyanusa bakan beyaz yüzlü bir uçurumun kenarında duruyordu. Hem tanıdık hem de değildi. Yıldızlar Dünya'nın yıldızları değildi. Ormana bu kadar yakın bir uçurum da hatırlamıyordu. Sirtına yakın gümüşü kabuklu ağaçlar ona tam olarak nerede olduğunu söylüyordu.

Her ne kadar önündeki figür her şeyi ele verse de kendi.

Uçurumdan ayrı bırakılmış bir taş sütunun üzerine tünemiş Su, rüzgâr, kum ve zaman bir insandı.

Ama o bir erkek değildi, değil mi? Valroy.

Gerçekten de iyi bir gargoyle olmuş.

Ufukta bir fırtına koptu, çakan şimşekler duyulamayacak kadar uzaktaydı. Ama onu keskin gölgeler ve parlak ışıklar içinde bırakmaya yetiyordu. Çömelmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, kanatlarını arkasına sarkıtmış, mavi saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Tanrılar adına, adam çok güzeldi.

Uçurumun kenarına doğru bir adım attı, ona daha da yaklaşmak istiyordu.

Ona.

Sanki ona dönüp bakacakmış gibi başını hafifçe çevirdi ama dönmedi. onu görecektik kadar. Sanki orada olduğunu biliyordu ama görmek istemiyordu.

Ona seslenmek istedi. Ona ulaşmak için. Ona orada olduğunu söylemek için.

Onun sırtıtışını görmek istiyordu. Onun gülüşünü duymak.

O daha cesaretini toplayamadan adam ayağa kalktı, kolundaki mavi dövmeler ayın loş ışığında neredeyse siyah görünüyordu. Kanatlarını yavaşça açtı ve kadın kanatların yarı saydam derisinden şimşeklerin parıltısını görebildi.

Sütundan atlamadı. Dalışa geçmedi. Sadece adımını attı ve karanlığın içine düştü.

Silueti gökyüzüne karşı karanlıktı, kanatlarının arasından görebildiği yıldızlar dışında, büyük bir yırtıcı kuş gibi yükseklerde süzülüyordu.

Ve bir an için, Abigail Moore değildi.

*O bir fareydi. Ya
da belki bir tay.
Büyük avcı daireler çizdi. Ve
sonra daldı.*

"ŞUNU BAKAR MISINIZ..."

Mırıldanan sesler Abigail'i huzursuz uykusundan uyandırdı. Birden uyuyamadığını fark edene kadar uyuduğunun farkında bile değildi. Birden, cırılçıplak olduğunu ve bir ağacın dalında asılı kaldığını hatırladı.

Bir gıcırtyla ağaç dalını olabildiğince sıkıca kavradı. Keskin tırnaklar - keskin tırnaklara sahip *olmaması* gerekiyordu- ağaç kabuğuna saplandı.

Seslerden biri kıkırdadı, derin bir sestti. Başını kaldıracak cesareti bulduğunda altından gelen bir hareket gördü.

"Merhaba aşkım. Sıkıştın mı?"

Sesteki bir şey ona tanıdık gelmişti. Bir an için yine paniğe kapıldı; sesin Valroy'a ait olabileceği korkusu. Ama ses çok çakıllı, çok sertti. Altına bakmak için başını kaldırmayı başardığında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Bu Lord Bayodan'dı.

Keskin yüz hatları, uzun, kıvrık siyah boynuzları, kırmızı gözleri ve bir keçinin bacaklarına sahip olan adam. Ona gülümsüyordu. Hava kararmıştı, meşe ağacının yaprakları arasından süzülen ay ışığı güneşin yerini almıştı.

Uzun, siyah, püsküllü kuyruğu arkasında sallanıyor, bir kedininki gibi kıvrılıp açılıyor, etrafını saran otların tepelerine sürtünüyordu.

Yanında Cruinn duruyordu, onları yaratan cam kırıkları ay ışığında parlıyordu. Gülümsedi ve küçük bir el sallamak için bir elini kaldırdı. "Sıkıştın mı? Yukarı gelip sana yardım edebiliriz."

"I..." Meşe dalına dayanarak doğrulup oturdu ve kendini örtme dürtüsüyle savaştı. Ne anlamı vardı ki? Saklanmanın ne anlamı vardı? "Ben -Tam olarak bilmiyorum."

Cruinn, Bayodan'ın tepesine tırmanıp arkadaşlarının omuzlarına çıksa, yine de ona ulaşabileceklerini sanmıyordu. Belki atlayabilirdi. Ama bir şey onu tereddüt ettirdi. Dudağını çiğneyerek aşağıya, yüksekliğe ve sonra da endişeyle onlara baktı.

Aşağı inmek isteyip istemediğini bile düşündü. Onlara güvenebilir miydi?

Onun endişesini gören Bayodan iri bir elini çıplak göğsünün üzerine, kalbinin olduğu yere koydu. "Sana ve sadece sana sadakat yemini ettik. Sana yardım etmek istiyoruz."

"Beni nasıl buldunuz? *Neredeyim* ben? Ne oldu? Neden ben -" Sesi çatladı ve iniltili bir nefesle boğuldu. Tekrar titriyordu ve gözyaşları yeniden başladı.

"Ah, aşkım," dedi Bayodan uzun bir nefesle, "korkma. Yardım çağlıklarını duyduk ve sana yardım etmeye geldik."

"Ben bir şey söylemedim." Sırtını ağacın gövdesine dayadı, onun gücünü hissetti ve ondan biraz rahatlık çıkarmaya çalıştı. Pek işe yaramadı. "Seni ben çağırmadım."

"Ama çağırdın." Cruinn ileriye doğru adım attı, şekilleri şekil değiştiriyor ve hareket ediyordu. Bir zamanlar cam parçalarından oluşan belirsiz bir yaratıkken, şimdi pembe dudaklarıyla ıslıl ıslıl gülümseyen güzel bir kadındı. "Artık size bağlıyız. Bize olan ihtiyacınızı duyduk. Daha erken gelemedik - güneş hâlâ tepedeydi- ama şimdi buradayız."

Bu hangi dünyada olduğunun cevabıydı. Hâlâ Tir n'Aill'de kapana kısılmıştı. Ama eğer güneş doğmuş olsaydı, kaşlarını çatardı. "Burası Labirent değil mi?"

"Hayır, aşkım." Bayodan onu yakalamak istercesine kollarını ona doğru uzattı. "Aşağı gelebilir misin?"

"Hâlâ istediğimden tam olarak emin değilim."

Kıkırdadı, derin sesi toprağın derinliklerinde hareket eden kayalar gibi yeniden yankılandı. Gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. "Hayatımız üzerine sana bir yemin ettik. Sana zarar vermek kendimize zarar vermek olur."

"Ama beni ona götüreceksiniz. Valroy'a."

"Eğer gitmek istediğin yer orası değilse, hayır. Sadakatimiz sana, müstakbel kraliçemize, Abigail Moore'umuza. Ona değil. Biz *sizin* hizmetkârınızız. Maiyetiniz. Onun değil." Cruinn ağaca yaklaştı, ellerini meşenin kabuğuna bastırdı.

Burnundan bir nefes çekti. Cruinn ağaca dokunduğunda, onu hissedebiliyordu. Sanki sırtına dokunuyorlarmış gibiydi! Bir feryatla kendini ağacın gövdesinden uzağa fırlattı. Belki de bunu biraz fazla hızlı yapmıştı.

Düştü.

Bir ıgık atarak ağaç gövdesinden yere yuvarlandı. Yere çarpıp muhtemelen kemikleri kırılırken duyacağı çatırtı ve acıyı bekledi. Bunun yerine güçlü kollar onu yakaladı ve Bayodan'ın sessiz kakhahasını hissetti.

Ağlamak istedi. ıgık atmak istedi. Çaresizce başını ellerinin arasına aldı ve dünyanın yok olmasını diledi.

"Zavallı şey..." Bayodan diz çöküp onu nazikçe serin çimlerin üzerine oturturken Cruinn saçlarını okşadı. Bir an sonra üzerine sıcak ve kalın bir şey örtüldü.

Yukarı bakınca gözlerini kırpıştırdı. İçlerinden biri yeşilin en koyu tonunda kalın bir yn pelerin çağırmış ve onu üzerine örtmüştü. Umutsuzca kendine sarıldı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Cruinn onun yanına oturdu, yüzü diğer tarafa dönüktü ve elleri dizinin üzerindeydi. Hâlâ genç kadın kılığında gülümsüyorlardı. Cruinn bir parmağını Abigail'in çenesinin altına koyarak yüzünü onlarınkine doğru kaldırdı. "ok güzelsin, kendine bir bak! Bunun nasıl gerçekleştiğini anlamıyoruz ama gerçekleştiği için çok mutluyuz. O bir mucize değil mi, aşkım?" Cruinn, Bayodan'a doğru sırttı.

"Evet. Öyle." Bayodan oflayarak yanlarına oturdu, eğik bacaklarını önüne uzattı ve koyu renkli paltosunu yere sererek etrafına topladı. Biraz duman ve kl kokuyordu ve bir zamanlar çocukken keşfettiği derin bir mağara gibiydi. Kıp kırmızı gözleri onu da inceliyor, yüz hatlarını tarıyordu. "Gerçekten de yle."

"Ben ldm. Ben *ldm*. ldğm biliyorum." Pelerinine sarıldı, onun sıcaklığı ve sığınağı içinde saklanmaya hevesliydi. "Gle'Golun, iekler, beni tkettiler."

"Biliyoruz. İnanın bana, biliyoruz." Bayodan homurdandı. "Prensin Ayışığı Sarayı'na ölüm ve intikam yağdırmak için bir bahaneye ihtiyacı yoktu ama sen ona kesinlikle bir bahane verdin."

Saına yapışmış yapraklar vardı. Düşerken onları oraya sıkıştırmış olmalıydı. Onları koparmaya giderken gözlerini kırpıştırdı. Hayır.

Saına takılmamışlardı.

Saçının bir parçasıydılar!

şok içinde sarsılırken, aniden bastıran korku onu koşmaya teşvik etti. Ama Cruinn omuzlarını kavrayarak onu sabit tuttu ve sessizce susturdu. "Hayır, hayır leydimiz, her şey yolunda. Gvendesiniz. Korkacak bir şey yok. Size sahibiz."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum! Ben bir ağacım, sonra bacaklarım Bayodan'ınki gibi ve ben... Bir an için arılardan yapıldığımı düşündüm."

İkisi de sessizce güldü. Bayodan büyük bir kolunu kızın etrafına sararak onu kendi tarafına çekerken, Cruinn de elleriyle kızın saçlarını nazikçe okşadı. Saçlarının bir kısmı artık meşe yapraklarından yapılmıştı.

Bir başka korkulu inilti onu terk ettiğinde, keçi adam yine de nazikçe onu daha sıkı tuttu ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Nefes al, aşkım."

Bunu söylediğinde, tam da bu konuda ne kadar kötü bir iş çıkardığını fark etti. Kalbi gümbür gümbür atıyor, kulaklarındaki neredeyse tüm diğer sesleri bastırıyordu. Göğsü kısa aralıklarla inip kalkıyordu. Bu başının dönmesine neden oluyordu.

Gözlerini sıkarak kapattı ve sadece buna odaklanmak için elinden geleni yaptı. Tüm enerjisini artık saçlarının bir parçası olan meşe yapraklarına ya da etrafındaki çimenleri sanki onun bir parçasıymış gibi hissedebildiği gerçeğine değil. Cruinn ve Bayodan'ın nerede oturduklarını hissedebiliyordu, tıpkı Cruinn'in saçlarını okşayan elini hissedebildiği gibi.

"Çok korkuyorum," diye fısıldadı.

"Her şey yolunda." Cruinn parmaklarını dudaklarına götürdü ve elini dudaklarının arasına sıkıştırmadan önce onları öptü. "Korkmak için her türlü sebebin var. Ama artık buradayız ve kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

"Prens bile," diye ekledi Bayodan.

"Bana ne olduğunu anlamıyorum." Gözlerini açtığı anda, en azından dünyanın artık bulanık olmadığını ve etrafında dönmediğini görmek onu mutlu etmişti. Bayılmaya ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti. Eline baktığında tırnaklarının uçlarının kaybolduğunu gördü. Bacakları artık eskisi kadar yeşil değildi, gerçi bir kısmı hala ayak bileklerinde kalmıştı.

Ama saçlarında hâlâ meşe yaprakları vardı.

Hayır, diye düzeltti kendini. Saçımın bir kısmı hâlâ meşe yaprağı.

"Biz de tam olarak emin değiliz." Cruinn kıkırdadı, hâlâ ona tatlı tatlı gülümsüyordu. Daha yakına kaydılar, kalçası onunkine yaslandı. "Çağırıyor ve geldik. Ama kesinlikle bunu beklemiyorduk."

"Sen... öldün," diye başladı Bayodan nazikçe. "Bir mevsimden fazla zaman önce. Sonbahar ve Kış gelip geçti ve şimdi İlkbahar yeni başladı. Herkes senin öldüğünü sanıyordu."

"Gitmiştim. Ama bir şey beni geri getirdi." Kaşlarını çattı ve avucunu tekrar inceledi. Bilekleri hâlâ eskisi gibi garip bir yeşil renge sahipti.

Bir sarmaşığın en küçük filizi bileğinin etrafında büyümeye başladı ve sanki hiçbir yerden gelmiyormuş gibi göründü. Ama bunun kendisinden geldiğini biliyordu. "Sanırım Morrigan'dı."

Bayodan ve Cruinn birlikte inlediler. Bakıştılar ve keçi adam yorgun bir kabullenişle omuz silkti.

"Demek ki hâlâ oğlu için planlar yapıyor. Demek ki Morrigan seni onun için geri getirdi." Bayodan yüzünü buruşturdu. "Ve son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa buna pek şaşırdığımı söyleyemem."

"Ne demek istiyorsun?" Sonunda ona bakmak için başını kaldırdı. Uzun siyah saçlarında birkaç telden fazla gri vardı, şimdi onu daha yakından görüyordu. Başka yerlerden çok şakaklarında toplanmışlardı. Sadece birkaç tutam geriye doğru bağlanacak kadar uzun değildi. Garip görünümlü ama yakışıklı bir yaratıktı, insanlık dışı ama güzeldi. Yüzünün hatlarını incelerken kaybolmak kolaydı.

Düşünceli bir mırıltı çıkardı. "Kanlı Prens yokluğunuzda unvanının hakkını verdi. Ölümünüzden kimin sorumlu olduğunu bulmak istedi.

-Seni Gle'Golun'a götüren kişi. İşkence suçluyu bulamayınca... tek çözümün katliam olduğuna karar verdi."

"Oh-oh, hayır." Başını sallayarak eliyle ağzını kapattı. "Hayır, lütfen bana yalan söylediğini söyle."

"Ayışığı Mahkemesi'nin on yedi üyesi öldürüldü," diye mırıldandı Cruinn sessizce, hâlâ diğer elini tutuyordu. "Çünkü içlerinden biri suçlu olabilirdi."

"Hiçbiri suçlu değildi!" Dizlerini kendine doğru çekti, pelerininin koruyuculuğundan memnundu. "Hiçbiri değildi. Beni oraya götüren kara geyikti."

"Kara geyik mi?" Bayodan kalın bir kaşını kaldırdı.

"Labirent'te iki kez onun tarafından ziyaret edildim. İlkinde dinlenebilmem için beni bir dereye götürdü. İkinci seferinde ise beni Gle'Golun'a getirdi." Başını iki yana salladı.

"Kılık değiştirmiş bir Saray üyesi olabilirdi." Cruinn iç çekti. "Ölümlerinin hepsinin anlamsız olmadığını düşünmek isterdim."

"Ben zaten ölmüştüm, o *hiçbir şeyi* çözümüyordu." Midesinde tiksinti çalkalandı. Çok boş olan midesinde. Birden ne kadar aç olduğunu fark etti. Ama şu anda bunun bir önemi yoktu ve ne olursa olsun yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu kadar çok kişinin onun yüzünden öldüğünü bilmek...

Gözyaşları gözlerini yaktı ve bir kez daha serbest kaldı.

"Ne oldu aşkım?" Bayodan uzanıp gözyaşlarını yanaklarından nazikçe temizledi. "Neyin var?"

"Ben ölmeyi seçtim. Saldırıya uğramadım. Gle'Golun beni geyiğe yaptıkları gibi yemedi, teslim olmamı istediler. Ben de teslim oldum. Bunu başkalarının canı yanmasın, Valroy savaşlarını bu kadar çabuk sürdüremesin diye yaptım." Keçi adamın kucağına doğru eğildi. Rahatlamaya çok ihtiyacı vardı.

"Ve sen yaptın. Tahtı ele geçiremedi."

"Ama yine de arkamda ölüm bıraktım. Hâlâ masum ruhları öldürüyor." Birden aklına bir düşünce geldi. Bir şimşek gibi korku onu sardı. Doğrulup oturdu. "Beni bulamaz! Eğer bulursa, beni Labirent'e geri koyacak, beni kendisiyle evlenmeye zorlayacak ve-"

"Dur, dur, dur." Cruinn güldü, uzandı ve Abigail'in omzunu ovdu. "Sakin ol. Her seferinde bir şey."

"Ama-"

"Prens hâlâ senin öldüğüne inanıyor." Bayodan eğildi ve onun şakağını öptü. "Ve eğer istersen, bu şekilde tutabildiğimiz sürece öyle kalacaktır."

Kalbi hızla çarpıyordu. Kanlı Prens hakkındaki düşünceleri... karmaşıktı. Karmaşık ve çelişkiliydi. Dalgalı bir nefes vererek pelerinini sıkıca üzerine çekti. Ondandır çok korkuyordu. Ama... onun fedakârlığı sadece milyonların hayatını kurtarmak için değildi. Onun kendisini baştan çıkarma girişimleri işe yaradığı içindi ve devam etmesine izin verirse olacaklardan korkuyordu.

Gülümsemesi. Gülüşü. Şeytani espri anlayışı. Ve ona dokunma şekli... ürperdi.

"Ayrıca," dedi Cruinn hafif alaycı bir gülümsemeye düşüncelerini bölerek, "şu anda seninle evlenebileceğinden emin değilim. Senin... durumun biraz karışık. İçinde bulunduğumuz durum yeterince garip ve tuhaf, bir de seninle evlenmeye kalkarsa ne olacağını düşünmek bile istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Abigail kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Şey, aşkım... görüyorsun..." Bayodan nasıl söyleyeceğini bilemediği için içini çekti. "Bunun senin şu anda ne olduğunla bir ilgisi var."

Abigail başını kaldırıp keçi adama, sonra Cruinn'e, sonra da tekrar Bayodan'a baktı. "Neyim ben? Neye dönüştüm?"

"Kuzeyli akrabalarımız sana orman karısı der, doğulu akrabalarımız ise su perisi. Sen ormandansın tatlı hanımefendi," diye açıkladı Cruinn, Abigail'in elini kaldırarak bileğinin etrafında beliren ve tembel, zarif bukleler halinde yavaşça dirseğine doğru büyüyen ince yeşil sarmaşığı gösterdi. "Sen İlkbahar ve Yaz'a aitsin, büyümeye, meyveye, ağaçlara ve çimenlere aitsin; sen geyiğe, serçeye, tavşana ve tarla faresine aitsin."

"Sen... etrafındaki dünyanın yarısıyla birsin." Bayodan'ın tereddütü onu endişelendirmişti. "Sen hayatın ta kendisisin."

Bu ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hiçbir şey. Baş onların sözleriyle dönüyordu. Ama bir şekilde, bir şekilde, doğru söylediklerini biliyordu. Çimenleri sanki kendisinin bir uzantısıymış gibi hissedebiliyordu. Panik ve dehşet içindeyken ona sığınak olan a r k a l a r ı n d a k i ulu meşenin fısıltısını duyabiliyordu.

Ve dallarında ay ışığında uyuyan kuşları hissedebiliyordu.

Dünyanın yarısı onun etrafındaydı.

Diğer yarısının ne olduğunu biliyordu. Ölüm.

Valroy.

Uzanmış bir elin görüntüsü geldi aklına, ona doğru uzanıyordu. Sanki şimdi bile onu çağırıyordu. Gle'Golun'un arasında dururken onun adını nasıl haykırdığını ve fikrini değiştirmesi için nasıl yalvardığını hatırladı. Ona tüm dünyayı nasıl vaat ettiğini.

Ve ona itaat etmeye ne kadar yaklaşmıştı. Kollarının onu sarması, onu tutması fikri neredeyse fikrini değiştirecekti.

Neredeyse.

Ama şimdi? Şimdi her şey değişmişti.

"Bu ne anlama geliyor?" Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. Yine titriyordu. Cruinn ve Bayodan'ın ona söyleyeceği cevaptan şüpheleniyordu ve bunu duymak için hem çaresizdi hem de bundan dehşete düşmüştü. Ama bu kaçınılmazdı.

"Bunun anlamı..." Cruinn tereddüt etti, sanki kelimeleri duymak istediğinden daha fazla söylemek istemiyormuş gibi.

Bayodan bariton gürlemesiyle görevi tamamladı. "Bu, senin Seelie olduğun anlamına geliyor, aşkım."

Boktan.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Titania uykusundan irkilerek uyandı. Avucunu şakağına bastırarak gözlerini kapadı ve hâlâ zihninde dolaşan ve gerçeğı kurgudan ayırt etmeyi çok zorlaştıran hayallerin arasından nefes almaya çalıştı.

Ve kurguyu gelecekten.

Kollar etrafını sarmadan bir an önce bir el sırtını okşadı. Onların kucaklamasına doğru eğildi. Kocasını onu nazikçe susturdu, saçlarını öperken ve yumuşak güvence sözcükleri fısıldarken titreyen bedenini sakinleştirmeye çalıştı.

Bu şekilde ilk kez uyanmıyordu.

Aklından KATLIAM görüntüleri geçiyordu. Bir savaş lordunun duygusuz fırçasıyla yeşilin üzerine kıpkırmızı boyanmış tarlalar ve ormanlar. Güneş tepede parlıyor, yere saçılmış Seelie cesetlerini umursamıyordu.

Ve işte bundan sorumlu olan adam. Valroy. Ve arkasında groblelar, goblinler, bogartlar ve trollerden oluşan bir ordu vardı. Unseelie Kralı bir elinde kılıç, diğer elinde demir bir zincir tutuyordu. Zincir, ayaklarının dibinde diz çökmüş bir kadının boynuna dolanmıştı. Acı verici bir şekilde sıkılmıştı. Lanetli metalin kadının tenine değdiği yerden kan sızıyordu.

Çıplak bedenine dalga dalga dökülen uzun, dalgalı kızıl saçları yapraklar ve sarmaşıklarla süslenmişti. Başı eğikti ama Titania onu işaretleyen kesikleri ve çürükleri görebiliyordu. O bir Fae'ydi. Ve bir Seelie.

Titania imgelemde ellerini kaldırdı, kendi nafile hareketlerini değiştirmek için çaresizdi. Halkını Kanlı Prens'ten korumak için doğanın kendisinden bir duvar çağırdı. Dikenler ve çalılıklar büyümeye başladı, ağaçlar uzandı ve onun yolunu kesmek için filizlendi.

Valroy, ayaklarının dibinde diz çökmüş olan Seelie'nin kafasına hızlı bir tekme atarak onu çamura yüzüstü düşürdü. Ellerinin üzerine kalktı ve omuzları titreyerek fae'nin ağıladığını belli etti.

Titania kadının parmaklarını çamurun altına sokuşunu izledi onu.

Bir kış ayazı gibi, dikenleri ve çalıları soldu ve döküldü. Ağaçlar ayrıldı.

Ve Titania'nın tüm büyüü parçalandı ve başarısız oldu.

Fae yukarı baktı. İşte o zaman Titania diğer kadının taktığı ince demir tacı fark etti. Ve tacın şakaklarından kan damlattığını, çilli yanaklarından süzülen gözyaşlarına karıştığını.

Sarı-yeşil gözler onunkilerle buluştu.

Ve bağışlanmak için yalvardılar.

Valroy güldü.

Ve tüm Seelie'ler öldü.

TITANIA görüntü kaybolduğunda ağıladı ve başını Oberon'un boynuna gömmek için döndü. Oberon ona sarıldı, saçlarını okşadı ve sabırla onu susturdu. O an geçip de yeniden nefes alabildiğinde, onu öpmek için başını kaldırdı.

Sanki bunu bir daha yapma şansı olmayacakmış gibi öptü onu.

Belki de haklıydı. Belki de asla yapamayacaktı.

Kadın onu üzerine çektiğinde, adam onun ani hevesine kıkırdadı. Anlamamıştı ama şikâyet de etmedi. Güçlü ve emin bir el vücudunda dolaştı, tanıdık ve pratikti. Ne de olsa onu öğrenmek için iki bin yılı vardı.

Ve kadının da onu.

Korkuyu kovmak için çaresizce aralarına uzandı. Elini onun etrafına doladığında, dudaklarında bir inilti duydu. Adamın bir hamleyle içine girmesi uzun sürmedi ve tüm savaş ve ölüm hayalleri o mükemmel dolgunluk tarafından kovuldu.

Her şey bittiğinde, kadın adamın göğsünde, nefes nefese, gözleri kapalı, zevkin solan ışığının tadını çıkarıyordu.

"Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

Dirseklerinin üzerine kalkarak bir süre onu inceledi. Onunla tanıştıkları ilk gün olduğu gibi her zaman nefesini keserdi. Saçları en zengin yeşildi ve bir yaz tarlası gibi etrafında toplanıyordu. Elmacık kemiklerinin yemek dilimlemek için kullanılabileceği konusunda sık sık şaka yapardı. Altın rengi gözleri sabırlı bir merakla onu izliyordu.

Onun hayallerine alışkındı. Ve onların sonuçlarına.

Onu öptü, o ince, sert dudakların kendi dudaklarına bastırışını hissetmek istiyordu. Kucaklaşma bir kez daha kızışmadan önce ayrıldı ve soruyu geçiştirdiğini gösteren bir ifadeyle ona baktı. Ve kadın

öyleydi. Oh, öyleydi. Karanlığı ikinci kez kovalamak için ona sarılmak istiyordu. Yüksek bir daldaki elma gibi, onun için her zaman karşı konulmaz olacaktı. Ve o, vahşi anlarında onu dizginleyebilecek tek kişi olmaya devam ediyordu.

"Tanrılar bana Seelie'nin ölümünü gösterdi." Başını tekrar onun göğsüne yasladı. "Bana halkımızın sonunu gösterdiler."

Onun devam etmesini bekleyerek ve kendisine gösterilen şeyin gizemini hâlâ çözmesi gerektiğini bilerek sessiz kaldı.

"Valroy'u gördüm. İşkence görmüş bir kadını dizlerinin dibinde tutuyordu; bir tutsak, bir evcil hayvan ve kraliçesi. Seelie'ydi."

Bunun üzerine homurdandı. "Onu tanıdın mı?"

"Hayır. T a n ı m a d ı m . Ama onun gücü, sevgili kocacığım... benimkinden üstündü.

Denemeden büyümü bozdu." "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum." Onu izlemek için başını kaldırdı. Yüz hatları endişe ve şaşkınlıkla eşit oranda buruşmuştu. Hiç kimse onun yetenekleriyle boy ölçüşemezdi. Hiç kimse. O bile. Ve yine de... o rüyada, sanki bir çocuktan başka bir şey değilmiş gibi dövülmüştü.

Oberon düşünürken gözlerini kapattı. "Henüz bu kadına sahip değil. Eğer olsaydı, çoktan ölmüş olurduk."

"Katılıyorum. Bu, eğer harekete geçmezsek başımıza geleceklere dair bir uyarıydı." Bir nefes verdi. "Onu henüz bulamadı."

Altın gözler yeniden açılarak onunkilere sabitlendi. "O zaman yolumuz açık. Önce onu bulmalıyız."

"BEN BİR NEYİM?"

Cruinn ve Bayodan onun bağırışıyla şaşkınlık içinde sarsıldılar.

"Hayır, hayır, hayır, hayır-" Ayağa fırladı, neredeyse ona verdikleri pelerine takılıp düşüyordu. Cruinn ona doğru uzandı ama bir an için çok geç kalmışlardı. Ayaklarının altındaki çimenleri sanki kendi saçlarıymış gibi hissetti. Bu histen kurtulmak için çaresizce tökezleyerek neredeyse düşüyordu ki kendini durdurmak için yaşlı bir meşeye tutundu.

Eli ağaç kabuğuna dokunduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı. Dehşete düşmüş bir hayranlıkla derisinin ona uyacak şekilde değişmeye başlamasını izledi.

Kolu dirseğine kadar tahtadan *yapılana* kadar kayıyor ve bükülüyordu!

Çılgılık atarak elini çekti, canının yanmasını bekliyordu. Ya da kolunun tahta bir sopaya dönüşmesini. Ama parmakları hâlâ hareket edebiliyordu, bileği hâlâ dönebiliyordu ve etinin yerini alan ağaç kabuğu solmaya başladı.

Ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. "Lütfen, durdur şunu. Canavar olmak istemiyorum! Lütfen..."

Birinin yaklaştığını hissetti, ayakları hala onun bir parçası gibi hissettiği çimlerin üzerindeydi. Önünde diz çöktüler. "Bak." Cruinn'di.

Başını kaldırarak, kaçırdıkları güzel kadının formunun eriyip gitmesini izledi. Tüm renkleri ve etleri akıp gitmiş, cam parçalarından oluşan garip, değişken bir yaratığa dönüşmüşlerdi. Bazıları büyük, bazıları küçük, hepsi narin ve sürekli bir değişim halinde birbirlerinin üzerinde dönüyorlardı. Gülümsediler. Onlar gülümsedikçe camın sıyrılma sesini duyabiliyordu.

Avuç içleri havaya bakacak şekilde bir ellerini ona doğru kaldırdıklarında, elindeki parçaların en saf kristal olana kadar yavaşça düzleşip yassılaşmasına hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Pürüzsüz, yarı saydam ve güzel.

Cam, tıpkı derisi gibi kabuğa dönüştü. Sonra deriye, otlara, ipeğe, toprağa... sonra tekrar cama dönüştü. "Ne olduğumuza bir bak. Hiçbir şeyden yaratılmadık, kalıntılardan. Başka şeylerin kırık parçalarından oluştuk. Şeklimiz yok. Ne olduğumuza dair bir adımız yok. Sadece varız. Biz bir canavar mıyız?"

Onlara ve o tuhaf, değişen gözlere baktı. Gülümsediler, başlarını hafifçe eğdiler. Utangaç bir gülümsemeyle, oldukça bunalmış bir halde, dürüstçe cevap vermek zorunda kaldı. "Evet."

Cruinn yüksek sesle güldü ve kollarını ona dolayarak göğsüne sarıldı. Kollar pürüzsüz ve şaşırtıcı derecede yumuşaktı; kızın da onlara sarılmaktan başka çaresi yoktu. "O zaman birlikte canavar olalım! Canavar olmanın nesi yanlış diye soruyorum? Anladığım kadarıyla hiçbir şey. Çünkü şu haline bak-" Onu nazikçe geriye ittiler, böylece yanağını avuçlarının içine alabildiler ve ona şefkatle gülümsediler. "Çok güzelsin."

Bir an için ay ışığının Cruinn'in birçok parçasından nasıl parıldadığını, göklerden indirilip gerçeğe dönüştürülmüş yıldız parçalarını andırdığını fark etti. Uzandı ve elini Cruinn'in yarattığı şeyin üzerinde gezdirdi.

Saçları uzun, pürüzsüz ve diğerleriyle aynı renkteydi. Yani hiç yoktu. "Sen de öylesin."

Yanağından öptüler ve bir süre kucaklaştılar. Karanlık bir kış gecesinde alnını çocukluk evinin pencerelerine dayayıp dışarıdaki kar fırtınasını seyretmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı.

"Şimdi," diye fısıldadı Cruinn kucaklaşmayı kestiklerinde, "ikimizin de hem canavar hem de güzel olduğumuzu anladık."

Topuklarının üzerinde arkasına yaslandı ve sadece Bayodan'ın ona verdiği pelerinle hâlâ -ve oldukça kötü bir şekilde- örtülü olan kendine baktı. "Keşke kıyafet yaratabilseydim." Kıkırdadı. "Sanırım herkesin onlarsız dolaştığı bir dünyada bu oldukça basmakalıp ve anlamsız." Büyük, yaşlı bir meşeye yaslanmış, kuyruğunu sallayan keçi adamı işaret etti.

"Benim bir paltom var." Adam sırttı.

"Pantolonun da yok," diye karşılık verdi.

Adam sırttı. "Erkekliğim ihtiyaç duyulana kadar gizli kalır. Sallanmasına izin vermek zorunda olan diğerlerinin aksine. Pantolon benim için gerekli değil."

Durdu, düşündü ve sonra omzunu silkti. "Hâlâ kaba bir davranış. Ama en azından ceketinle bir girişimde bulunmuşsun, her ne kadar çok anlamlı olmasa da."

Bu onun bir kahkaha atmasına neden oldu. Ellerini paltosunun ceplerine soktu. Babasının giydiğini gördüğü omuzları pelerinli muşamba derilerden birine ya da limanlara gittiğinde gördüğü birkaç denizciye benziyordu. "Vücudumun üst kısmında daha az kürk var. Üşümeye meyilliyim."

Lord Bayodan'ın -tuhaf ve güçlü bir fae- üşümesi fikri onu neredeyse gülmekten yerlere yatıracaktı. Birdenbire, ona yün bir gömlek örme isteğiyle dolup taşıtı. *Boynuzlarının üstünden geçirmek zor olurdu herhalde.* Onun kumaşa dolanmış halini düşününce daha da çok güldü.

O kadar komik bile değildi. Ama vücudunun buna ihtiyacı vardı, bir şekilde o anda katarsis buluyor, tüm kafa karışıklığı ve acısı serbest kalıyordu. Kahkahası dindiğinde, neden olduğundan emin olmasa da kendini Cruinn'in eline uzanırken buldu.

Cruinn tereddüt etmeden elini tuttu.

"Ben bir Seelie'yim," dedi sessizce, kelimelerin içine işlemesine izin vererek. "Bir Seelie olarak ölümden geri getirildim."

"Hayır, ölü değil." Bayodan başını salladı. "Sen hayattaydın. Ölümlü formun gitmişti, evet. Bedenin yutulmuştu. Ama Gle'Golun seni bir bütünün parçası yaptı. Etrafındaki dünyanın içinde yaşadın ve hâlâ da yaşıyorsun.

Değişim sadece bir kez daha bir birey haline gelmiş olman."

Ellerine baktı, bileklerinin etrafındaki yeşil tona, parmaklarının arasından dolanan sarmaşıklara. O sarmaşıkları tanıyordu. Ön kolunda oluşan narin kırmızı çiçeği de biliyordu. "Gle'Golun. Onlar hâlâ benim bir parçam."

"Öldüklerini sanmıştık. Tarla bomboş, sadece yaşlı çiçeklerin ve yaşlı hayvanların cesetleriyle dolu." Cruinn bir nefes verdi. "Ama şimdi görüyoruz ki ölmemişler. Onlar sadece sizsiniz. Ve sen de onlarsın."

"Hissedebiliyorum, hepsini hissedebiliyorum." Avucunu dizinin yanındaki çimenlerin üzerine koydu. "Her bıçağı. Her kökü. Meşeyi duyabiliyorum, ona yaslandığın yerde seni hissedebiliyorum Bayodan. Ama hepsi bu değil. I..." Yüzlerce metre ötedeki tarlayı çevreleyen ormana doğru baktı. "Bakışlarımı kaydırırsam, hepsini hissedebilirim."

"Hepsini mi?" Cruinn onun elini sıkarak dikkatini tekrar kendilerine çekti. "Ne demek *hepsi*?"

Gözlerini kapatıp, dalgalanan bir nefes alarak kendini *Dinle*. Etrafındaki dünyanın tamamını hissetmesine izin verdi.

Böcekler. Tarla fareleri. Kuşlar. Yarasalar. Çimenler. Yabani otlar. Çiçekler. Ağaçlar. Köklerin içinde yuva yapan köstebekler. Sonu gelmeden uzayıp gidiyordu. Her yöne uzanıyordu, genişliği neredeyse çıldırtıcıydı. Cruinn'in elini sıkıca kavradı ve kendini olduğu yere bağladı. Kaybolup tekrar başka bir yerde ortaya çıkmasın diye. Bunun için başka bir kelime yoktu. "Tüm hayat."

Bayodan bir of çekti. "Yıldızlar adına. *Yıldızlar* adına, Cruinn, o neye dönüştü?"

"İnanılmaz bir şey." Cruinn onun parmaklarını öptü ve bu hareket onu her nereye gittiyse oradan çıkardı. Sanki huşu içindeymiş gibi, onu tekrar tekrar öperlerken onları izledi. Neredeyse... saygılıydı. "*Harika* bir şey." Onun bakışlarına karşılık vererek, parlak bir şekilde gülümsediler ve elini iki ellerinin arasında sıkıdılar. "Leydim, koruyucunuz olmaktan onur duyuyorum."

"Ama ikiniz de Unseelie'siniz. Elbette bu olamaz."

"Bana dün sormuş olsaydınız, bunun imkânsız olduğunu söyledim. Ol m a m a l ı . Yine de b u r a d a y ı z , aşkım." Bayodan iç çekti

ağır bir şekilde. "Ve bunun yol açacağı kaostan nefret ediyorum."

Birdenbire kendini onlar için endişelenirken buldu. "O halde ikinizi de bağlarınızdan kurtarıyorum. İkinizin de benim adıma zarar görmesine izin vermeyeceğim."

"Peki güneş battığında sizi kim koruyacak?" Cruinn kıkırdadı.

Bunların hiçbiri aklına yatmıyordu. Pelerinini vücuduna doladı ve bir kez daha çimlerin üzerine yerleşti. "O gece Divan'da neden bana yemin ettiniz?"

"Valroy bizden bunu yapmamızı istedi. Ne kadar isterse istesin, yani bizden bunu yapmamızı talep etti." Bayodan burnunu çekti ve sırtını arkasındaki ağaca dayayarak kaşınmaya başladı. "Bize geldi ve sadakatimizi kanıtlamak için bizden bir iyilik istediğini söyledi. Hayatınıza yönelik girişimlerin devam edeceğini biliyordu."

"Başarısız olduk." Cruinn iç çekti. "Ve bunun için cezalandırıldık."

"Hayır, bu adil değil. Geyik bana geldiğinde Valroy'la birlikteydim. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Anlamadı mı?"

"Oh, anladı." Bayodan kıkırdadı. "İşte bu yüzden ikimiz de hâlâ hayattayız. Sadece Labirent'ten sürgün edildik. Artık onun duvarlarının içine adım atamayız."

"Daha iyisi için, diyorum." Cruinn gülümsedi. "O yerden nefret ediyorum."

"En azından zavallı Astasha gibi dövülmediniz ya da işkence görmediniz." Boş boş, saçının bir parçası olan yapraklardan birini aldı ve inceledi. Ne kadar tuhaf. Deneyisel olarak onu kopardı. Tıpkı bir saç telini koparmak gibi hissetti. Parmaklarının arasında döndürmeye başladı, boş bir hayranlıkla dönmesini izledi.

"Evet. Ondan hiç hoşlanmamıştım ama ne hale geldiğini görmekten nefret ediyorum." Keçi adam nihayet ağaçtan inip yanlarına, çimenlerin üzerine oturdu ve ağırlığını iyice hissettirdi. İri yarı bir adamdı; Valroy'la omuz omuza ve kas bakımından boy ölçüşüyordu. Ama Bayodan'ın ağırlığıyla hareket ettiği yerde Valroy hafif görünüyordu.

"Become?"

"Hâlâ yaşıyor," diye açıkladı Cruinn sessizce. "Eğer öyle diyebilersen."

Yüzünü buruşturdu. "Tüm bunlar benim hatam. Tüm bunlar benim yüzümden oldu." Kendi üzerine kıvrılmaya, bir top oluşturmaya ve saklanmayı dilemeye çalıştığında, Bayodan onu göğsüne doğru geri çekti.

"Hayır." Bir kolunu ona doladı ve çekiştirerek kendisine yaslanmasını sağladı. "Bunun sebebi prens. Senin yüzünden değil."

"Ve Astasha'ya yaptıkları ödediği bedellerin en kötüsü sayılmaz. Onun kaderini Saray'ın bazı üyelerine yaptıklarına tercih ederim." Cruinn çimlere uzandı, başını kucağına yasladı.

Pelerinin

üzerinden.

Şükürler olsun.

Uzandı ve onların tuhaf, cam saçlarını okşadı. Normal saçlar gibi hissettiriyordu, belki biraz fazla soğuktu. Ama rahatsız edici değildi. Gülümsediler, mırıldandılar ve ona daha da sokuldular.

"Biz senin koruyucularınız." Bayodan onun başının tepesini öptü. "Seni daha önce hayal kırıklığına uğrattık ve bir daha uğratmayacağız. Güneş battığında senin yanında olacağız."

"Valroy sana çok kızacak."

"Valroy bilmeyecek." Cruinn kıs kıs güldü. "O bir prens ama bir tanrı değil. Saklanmana yardım edeceğiz. Ormanlar çok geniş ve gücünü kontrol etmeyi öğrendikten sonra, bize döndüğünü bilse bile kökünü kazımak için yapabileceği hiçbir şey olmayacak."

"Ancak bir sorun var." Bayodan yanağını kızın başının üzerine yasladı ve kız onun gürleyen sesini sırtında duyunca gözlerinin kapandığını fark etti.

"Seelie büyüsünü bilmiyoruz. Yaşamın ve ışığın güçleri bizim alanımız değildir. Eğer yeteneklerini öğreneceksen..."

Kucağındaki şekil değiştiren derin bir iç çekti ve sanki bir yastıkmış gibi dizlerine sarıldı. "Ama Seelie onun için tehlikeli olabilir, aşkım. Kim olduğunu öğrenirlerse onu kraliçeye götürebilirler."

"Sizin dünyanız hakkında çok az şey biliyorum." Bir nefes verdi ve kendini düzeltti. "Bizim dünyamız. Bir Seelie kraliçesi var mı?"

"Ve kral. Oberon ve Titania." Bayodan tiksintiyle homurdandı.

"Bu isimleri biliyorum." Kadın şaşkınlıkla Bayodan'a baktı. "O oyunu izlemiştim!"

"Şu lanet skeç." Cruinn güldü ve sırt üstü yuvarlandı, hala onun kucağında yatıyordu ve ona gülümsedi. Uzandılar ve saçının bir tutamıyla oynamaya başladılar. "Aynı anda hem korkunç derecede doğru hem de histerik derecede yanlış. Valroy iki yıl önce Saray'da oynatmıştı. Titania'nın alçaltıldığını ve bir ölümlüyle sevişmeye zorlandığını görmek hoşumuza gitmişti."

bir kış kafası, ancak. Bu sahneye bayılıyorum." Cruinn sırtıttı. "Muhtemelen o ana senin gördüğün prodüksiyondan daha fazla detay ekledik."

Bunu zihninde canlandırmamaya çalıştı. "Oyunun sahnelendiğini gördüğümde bana o kadar da korkunç bir hareket gibi gelmemişti. Beni rahatsız etmedi."

"Ah, ama belki de olmalıydı." Bayodan bir parmağını çenesinin altına koyarak dikkatini ona yöneltti. Yüzündeki beş gizli gözün açılmasını hayretle izledi, kapaktan kapağa parlak kırmızı, sadece ortalarında siyah iğne uçları vardı ve hepsi de onu izliyordu.

Adam korkutucuydu.

Başka tarafa bakamadı.

"Sizi büyüleyebilirler, Leydi Abigail." Sesi alçak, topraksı bir hırıltıydı. Ona daha da yaklaşmak istedi. "Tıpkı bunun gibi. Bana sarılmanızı ve aşk sözcükleri fısıldamanızı sağlayabilirim. Kalbinde, zihninde ya da ruhunda en ufak bir şüphe gölgesi olmadan bağlılığına sonuna kadar inanırdın. Etrafımdakilerin zihinleriyle oynayabildiğim oyunlardan nefret ediyorum ama onlar bundan zevk alıyor. Unseelie'ler arasında diğer fae'lerin zihinleriyle oynamak bir suçtur... onlar ise bunu bir spor olarak görürler. Biz öldürürüz, onlar *yalan söyler*."

O korkunç gözler kayarak kapandı ve kayboldu.

Ve böylece dünya bir kez daha berraklaştı. Kızın eli göğsüne, kalbinin üzerine bastırılmıştı ve aşağıya doğru kayıyordu. Kadın ciyakladı ve sanki yanan bir aleve dokunmuş gibi elini geri çekti. "Ah!" Sonra öfke geldi. Hırladı ve avucunu adamın göğsüne sertçe vurdu. "Seni lanet olası!"

Adam güldü ve sanki az önce onun zihnini işgal etmemiş gibi ona tekrar sarıldı. "Affet beni. Ben sadece argümanımı kanıtlıyordum."

"Bunu yapmanın başka yolları da var. Basit bir konuşma gibi." Derin bir iç çekip başını salladı ve sırtını onun göğsüne yaslayarak tarlaya bakmaya başladı. "Ama sen meramını anlattın." Birden kendini çok yorgun hissetti. "Zararsız bir şaka olarak sunulmasına rağmen Titania oyunda zarar gördü. Ve Seelie'lere güvenilmez. Yine de... şimdi kendimi onların arasında buluyorum."

"Bayodan onları çok sert bir ışık altında resmediyor belki de." Cruinn hâlâ kızın saçlarıyla oynuyor, onları parmaklarına doluyor ve yüzünde hafif hülyalı bir gülümseme belirliyordu. "Hepsi korkunç değil, biz de değiliz. Eminim onlar da bizim hakkımızda aynı kötü şeyleri söylüyorlardır. Ama dikkatli olmalısınız. Kraliçeleri ve kralları Valroy'un yıkımını önlemek için her şeyi yapacaktır."

yürütmeye çalışıyor. Onun yükselişini engellemek için bizden bile daha çaresizler."

"O zaman gece gündüz takip mi edileceğim? Her iki klan tarafından da mı avlanacağım?" Sızlanmaya başladı. "Bu nasıl bir hayat böyle?"

"Önümüzdeki yolları biz seçmiyoruz, sadece o yollarda nasıl yürümek istediğimizi seçiyoruz." Bayodan onun başının tepesini tekrar öptü. "İyi olacaksın. Bunun bir nedeni var. Sen sadece bu sebebin ne olduğunu anlamalısın."

"Bu Morrigan'ın işi, bundan eminim." Gözlerini kapadı ve keçi adama yaslandı. Adamın bedeninde güç vardı ve bu ona kendini güvende hissettirdi. Belki de bunun için bir nedeni olmamasına rağmen, ikisine de güveniyordu. "Beni buraya, kaderim olmasını istediği şeyden kaçmak için yaptığım aptalca girişimden dolayı cezalandırmak için getirdi."

"Bu sadece prensle evlenmek olamaz." Cruinn mırıldandı. "Eğer öyle olsaydı Unseelie olurdu."

"Belki de." Bayodan bir elini yavaşça saçlarında gezdirdi. Bu onu eskisinden daha da fazla yormaya başlamıştı. "Belki de değil. Dinlenmelisiniz Leydi Abigail. Yıpranmış ve bitkin durumdasınız. Güneş doğduğunda nöbet tutamayacağız. Ama o zamana kadar uyumalısınız."

"Burada mı?" Ne de olsa tarladaki bir ağacın dibinde oturuyorlardı.

"Olduğum yerde oldukça rahatım." Cruinn kıkırdadı. "Gel, yanıma uzan. İlk nöbeti Bayodan tutacak, değil mi aşkım?"

Keçi kıpkırmızı gözlerini devirdi. "Her zamanki gibi."

Cruinn oturduğu yerden kalkarak onu yavaşça yere doğru itti. Kendini, başını Bayodan'ın büyük, tüylü kalçasına yaslamış halde buldu. Bunun rahatsız edici ya da kaşıntıverici olabileceğini düşünmüştü ama kürkü şaşırtıcı derecede yumuşak ve pürüzsüzdü. Ona bir keçiden çok bir kedininkini hatırlatıyordu.

Bir çiftlik hayvanı gibi de kokmuyordu. Bu hoş bir sürprizdi.

Cruinn onun yanındaydı, başı karnına yaslanmış, bir kolu tembelce vücuduna dolanmıştı. Bayodan yavaşça saçlarını okşamaya devam etti, keskin tırnakları kafa derisine sürtünüyordu. Uyku onu çağırıyordu ve hızla geliyordu.

Onların dokunuşundan geri çekiliyor olmalıydı. Ona dokunuşları hiç uygun değildi. Cruinn'in eli çıplak tenine değiyordu, serin ve rahatlatıcıydı. Ama cinsel bir his vermiyordu. Öyle olmasını isteseydi, bunun çok hızlı bir şekilde o yöne döneceğinden emindi.

Zihninde çok fazla yanma, çok fazla huzursuzluk ve korku vardı.

Tek sebep bu mu? Ve neden sadece benim için kendilerini tehlikeye atsınlar ki? Onların sadakatini ya da dostluğunu kazanmak için hiçbir şey yapmadım.

Ama ikisi de ona dokunmaktan çok hoşlanıyor gibiydi. Bu kadar yorgun olmasaydı, neredeyse dikkati dağılacaktı. Belki de onlar için bu o kadar da garip değildi. Bugüne kadar tanıştığı tüm fae'ler tavırlarında fazlasıyla kişisel görünüyorlardı.

Hayır. *Diğer tüm fae'ler.*

Ben artık bir

Fae'yim. Ben

Seelie'yim.

Keşke nedenini bilseydim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Valroy iki düzine yekpare taş kemerin ortasındaki sunağa doğru adım attı. Ay gökyüzünde yükseliyordu ve ona dik dik baktı.

Özel bir nedeni yoktu.

Ama sadece *bir şeyi öldürmek* için karşı konulmaz bir ihtiyaç duyduğu için.

Yapmak üzere olduğu "konuşmanın" ruh haline en ufak bir faydası olmayacağını biliyordu. Önündeki dev taş levha zamanla yıpranmış ve yosunlarla kaplanmıştı. Kireçtaşı sunak, iki bin yıl önce yaratıldığında eskiydi.

Üzerine iki nesne yerleştirdi.

Solmuş bir çiçek, bir zamanlar kıpkırmızı olduğu yerde kurumuş kan gibi paslı kahverengi.

Ve baykuş şeklinde kabaca oyulmuş küçük bir ahşap tılsım. Ellerini sunağın üzerine koyarak bir süre bekledi. Bunun düşüncelerini toparlamak için olması gerekiyordu. Ama bunun yerine, tek yaptığı bir öfke selini serbest bırakmak oldu.

İçinde.

Kanatlarını açarak tırnaklarını taşla geçirdi ve yüzeyde parlak beyaz çukurlar açtı. "Bunun anlamı nedir Morrigan Ana? Cevap ver bana!" Bağırışı kemerler boyunca yankılandı, sesinin gölgeleri olarak ona geri döndü, sanki bir Valroy öfkesini kontrol altına almaya yetmiyormuş gibi birkaç katına çıktı.

Belki de bu doğrudu.

Sessizlik.

Her zaman *sessizlik*.

Ama karanlık gökyüzünde daireler çizen kargalar vardı, arkalarındaki yıldızlara karşı silüetler halindeydiler, iğne ucu kadar ışık titremesi yapmaları dışında zar zor görülebiliyorlardı.

"Morrigan!"

Hiçbir şey yok.

Dişlerini göstererek hırladı ve başını eğdi. Ama sonra, kendisinin bile şaşırdığı bir şekilde, gülmeye başladı. O da taşlarda yankılandı. Kanatlarını gevşeterek taştan küçük ahşap tılsımı aldı ve avucunun içinde ezmek için dikkatli olmak zorunda kaldı.

Ona ihtiyacı olacaktı.

"Bunun suçlusu sensin, değil mi?" Başını kaldırıp gece gökyüzüne ve dönüp duran kargalara baktı. "Abigail'i benden alan bir Unseelie haini değildi." Sırıtarak, neredeyse etkilendiğini hissetti. "O *sendin*."

Hiç ses çıkmadı. Ne bir inkâr, ne de bir onay. Beklemediği halde hiçbir cevap gelmedi. Sadece dönen, sessiz kargalar onu öfkeyle izliyordu. Onun beyhude öfkesiyle *alay ediyorlardı*.

"Başka hiç kimse Gle'Golun'u yok edemezdi. Başka hiç kimse bana bu 'hediye'yi bırakamazdı." Yüzünü buruşturdu. "Çiçeklerin kendiliğinden ölmüş olabileceğini ya da onları yok etme çabalarımın onları zehirlemiş olabileceğini düşündüm. Ama kemikleri orada değildi. Kayıptı ve bana bulmam için sadece bu kolye kalmıştı. Kemikleri geride bırakılmış olsaydı, hayaletini kaldırabilir ve katilini ayırt edebilirdim. Ama hayır, o bile benden alınmıştı. Ama sonunda onlara ihtiyacım kalmadı, değil mi? Çünkü o zaman anladım." Sırıttı. "Sadece sen, *sevgili annem*, onun kemiklerini alıp bana bu bibloyu bırakabilirdin. Sadece sen bana tacıma sahip olmaya ne kadar yaklaştığımı hatırlatmak isterdin, sadece onu elimden almak için."

Rüzgârın fısıltısından başka bir şey onu karşılamadı.

"Beni bunun için yarattın!" Kanatlarını açtı. "Benim amacım bu! İblisi sen yetiştirdin, beni savaş alanında doğurdun, beni *sen* istedin!" Yumruğunu göğsüne vurdu. "Beklediğin ben değil miydim? Sahip olmak istediğin silah ben değil miyim? Ben senin beni yaptığın şeyim! Bu *senin suçun*!"

Titriyordu.

Ama aynı zamanda gözyaşlarının eşiğindeydi.

Ne oldu?

Bu onu şaşırttı. Bir an için öfkesi duraksadı.

Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin?

Duraklama sona ermişti. Yumruğunu sıkarak dev taş sunağın üzerine indirdi ve onu paramparça etti. Kulakları sağır eden bir *çatırtı* ve gümbürtüyle, enkazdan başka bir şey olmayan çimlere ve toprağa düştü.

Kısık bir kıkırdamayla tekrar sıırıttı ve ahşap tılsımı avucunda sıktı. "Seelie'ye karşı savaşım bittiğinde ve onları çizmelerimin altında ezdiğimde - insanları yok etmeyi ve yaptıkları her şeyi çözmeyi bitirdiğimde- beni işaretle, Morrigan Ana." Kanatlarını yanında sonuna kadar açtı.

"Senin için geleceğim..."

Valroy'un kılıcını kaldırıp rakibine doğru dilini şaklatmasını izledi. Derisi mavimsi grinin tuhaf bir tonunda olan daha genç bir Unseelie fae'nin karşısında duruyordu. Diğer fae'nin daha genç olduğunu nereden bildiğinden emin değildi. Belki de kılıcını iki eliyle birden dehşet içinde kavrayıştıydı.

"Biçimin tamamen yanlış." Prens başını salladı. "Duruşunu daralt."

Bir keresinde ona da aynı şeyi söylemişti. Kız ona zarar vermek için bıçakla anlamsızca saldırdığında. Ya da bir şeyler yapmak için. Temsilci olmak için. Güç sahibi olmak için. Valroy rakibinin etrafında döndü ve sonra saldırdı.

Genç fae neredeyse yere düşüyordu, saldırıdan o kadar hızlı uzaklaşmıştı ki sendeledi.

Valroy sessizce güldü, sırtışında zalim ve üstün bir değişim vardı. "Gözdağı vermek savaşın yarısıdır. Eğer rakibin senden korkuyorsa, zaten yolu yarılamışsın demektir..." Tekrar hamle yaptı ve çırağı kendi bacağına takılıp yere düştü. İleri atıldı, kılıcını kaldırmış, diğer fae'nin göğsüne saplamaya hazırды. Valroy içini çekti ve kılıcını genç adamın başının yanındaki toprağı a sapladı. "Henüz hazır değilsin Hir. Seni başka bir mevsimde tekrar eğiteceğiz. Şimdi git. Onun yerine ben seni öldürmeden önce."

Hir ayağı fırladı ve karanlığa doğru koşmaya başladı.

Valroy sırtını kamburlaştırarak gerindi. Durduğu yerde, ağaçların kenarında gizlenirken patladığını duyabiliyordu.

"Dışarı çıkabilirsin, biliyorsun." Belli belirsiz parlayan mavi gözler ona döndü. Kadın donakaldı. Adam sırıttı. "Küçük Seelie, burada olmamalısın." Bir elini ona doğru uzattı ve parmaklarını kıvrarak onu yanına çağırdı.

Beni tanı mı? Tabii ki tanı mıyor. Bu bir rüya. Karanlıktan dikkatlice çıktı, Unseelie öğrencisine yaptığı gibi ona da saldırmasını bekledi.

Mavi gözler onu garip bir hevesli hayranlıkla izliyordu. Bakışları onun üzerinde gezindi, aşağı indi ve sonra tekrar yukarı çıktı. Bir an için onun ne şekilde

Eğer çıplaksa, bunun bir rüyada önemli olmadığını düşündü. "Labirentime geldin, Seelie. Ölmek istiyor musun?"

"Hayır."

"Hm. Göreceğiz." Kılıcını topraktan çekip aldı ve ona doğru döndü. "Belki de dövüşmeyi öğrenmeye gelmişsindir?" Sırıttı. "Ne de olsa ben Kanlı Yüzük'ün Şampiyonuyum."

"Kılıçla bir işe yaramam." Rüyanın güvenli ortamında kendini daha cesur hissetti. Ona doğru bir adım daha attı.

"Sana kılıç kullanmayı öğrenmek isteyip istemediğini sormadım, Seelie. Dövüşmeyi öğrenmek isteyip istemediğini sordum." Olduğu yerde kaldı, bakışları onu hiç terk etmedi. Kendini yavaşça vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibi hissediyordu -belki de bir ayıya- elini uzatmış, ölü bir alabalık tutuyordu.

Sadece lokma kendisiydi.

Neden bir adım daha yaklaştığını bilmiyordu. İçini korku kaplamıştı ama aynı ölçüde başka bir şey daha vardı. Arzu, belki? Yoksa bundan daha karmaşık bir şey miydi? Aralarına sadece bir kol mesafesi girdiğinde, adamın kanatları açılarak kararlılığına meydan okudu.

Bir kez daha dondu kaldı ama kendini tuttu, iri gözlerle onu izledi.

O ne yapacaktı? Ona saldıracak mıydı? Onu alır mıydı?

Ama bu Valroy sadece onun zihnindeydi. Onun yapmasını istediği ya da yapmamasını dilediği her şey olacaktı.

"Cesur küçük Seelie..." Uzandı, saçının uzun bir tutamını dikkatlice topladı ve parmaklarının etrafında kıvrırdı. "Sende Hir'den daha fazla cesaret var. Sana öğretmeyi çok isterim." Başını hafifçe yana eğdi, mavi gözleri tekrar aşağıya, kızın vücuduna odaklandı. "Sana pek çok şey öğretmeyi çok isterim."

Kızın midesi sanki milyonlarca yılan oraya yerleşmiş gibi kıvrılıp çalkalandı. "Ah?"

Ne kadar aptalca bir şey söylemişti. Onun ne demek istediğini biliyordu.

Ne istediğini biliyordu.

Ama onun söylediğini duymak istiyordu.

Gözünü kırpmasına fırsat kalmadan bileği adamın eline yapıştı. Onu kendine çekti, etrafında döndürdü ve sırtı göğsüne gelecek şekilde kıstırdı. Çılgılık atacak oldu ama bir el ağzını kapattı ve başını geriye doğru eğerek ona bastırdı.

Kanatlarından biri onu kendisine sabitledi, pençeleri kalçasına batıyordu.

Adam dudak büktü ve başını kızın kulağına yaklaştırdı, sesi alaca bir gümbürtüydü. "Küçük Seelie. Labirentime geliyorsun... bana doğru yürüyorsun. Ve nedenini bile bilmiyorsun, değil mi? Bunu kendinde bile fark edemiyorsun. Ele geçirilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi? Avlanmak."

Bir an sonra onu bir ağaca yaslamıştı, elleri sertçe ağacın gövdesinin sarp kabuğuna bastırılmıştı. Adam hâlâ arkasındaydı ama onu zapt etmiyordu. Elleri sırtını okşuyordu. En azından üstsüzdü.

Yanakları ısındı.

"Devam et, odun karı. Benden kaç. Kökleri takip et ve git. Ağaçların arasında kaybol ve benim yapacaklarımdan kendini koru." Bu hem bir tehdit hem de bir sözdü. "Eğer yapmazsan..."

Bir an için hiçbir şey yapmadı. Elleri omuzlarında gezindi ama onu tutmadılar. Onu zorlamadılar. Kaçabilirdi. Kaçabileceğini biliyordu. Tam olarak onun dediğini yapabilirdi.

Ama yapmadı.

"Cesur küçük Seelie. Aptal küçük Seelie." Kıkırdadı. "Güzel."

Adamın kalçası kızının arasına girdi ve kızın ayakları yerden kesilirken nefesi kesildi. Adam ona doğru adım atarken ağırlığını ağaca karşı dengelemek zorunda kaldı, eli beline dolandı, parmakları pantolonunun çizgisinin altından geçti.

Oh. Hâlâ pantolon giyyordu.

Bu güzel bir şeydi.

Ne işe yarayacaklardı ki?

Bir kanadın pençesi koluna dolandı ve başını saçlarına gömdü. "Neden geldiğini biliyor musun?"

Adam kendini ona doğru bastırırken, kalçalarını kendine doğru çekerken, vücudunu kalçasına sürttüğünde sadece nefes alabildi. Nefes alış bir iniltiyle son buldu. "Tanrılar..."

"Hayır. Öyle değil." Kıkırdadı. Şimdi kadının karnına dayanmış olan parmakları pantolonunun altından aşağıya doğru kaydı ve vücudunun adamın kalçasından aşağıya doğru kaymasına izin verip onu geri çekti. Sürtünme çıldırtıcıydı.

Avuç içleri hâlâ ağaç kabuğuna bastırılmıştı. Kaçabilirdi. Ağacın şarkısını arka planda sessizce hissedebiliyordu. Ortadan kaybolabilir ve

herhangi bir noktada ondan kurtuldu.

Ama ağacın şarkısı onun sıcak, güçlü ve emin dokunuşuyla bastırıldı. Adam kızın bedenini tekrar ona yasladığında, kız gözlerini kapadı ve küçük bir çığlık attı.

Adam parmaklarını aşağı kaydırarak onu kavradı ve kadın sırtını dikleştirerek omuzlarını adamın göğsüne bastırdı. Adam alçak sesle homurdandı, ses kadının içinde yankılandı. "İşte bu yüzden buradasın, küçük Seelie. Öğrenmek için geldiğin ders bu. İnime girdin... çünkü benim avım olmak istiyorsun."

Dudaklarının dudaklarına değmesi onu bir rüyadan uyandırdı. Rüyasında ne gördüğünü söyleyemiyordu. Onu saran kolların, karanlık kanatların anısı. Belki de kulağına karanlık fısıldayan bir ses. Ama emin olamayacağı kadar çabuk kaybolmuştu.

Onu uyandıran öpücük şefkatli ve tatlıydı ve gözlerini kırıştırdı.

Bir an i ç i n onu uyandıranın Marcus olabileceğini düşündü. Ama Marcus onu hiç böyle öpmemişti.

Cruinn.

Ona gülümsediler ve serin, cam parmaklarını yanağında gezdirdiler. "Gitmeliyiz leydim. Şafak söktü ve gün ışımadan gitmeliyiz."

Sessiz bir mırıltı çıkararak doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Zihni olup bitenlere yetişmekte zorlanıyordu. Geçtiğimiz gün başına gelenlerin hepsi bir gelgit gibi ona geri dönüyordu. Yavaş ama kaçınılmaz. "Ne yapmalıyım?"

Cruinn ayağa kalktı ve başını kaldırıp onları ve yanında duran Bayodan'ı gördü.

Bayodan uzandı ve nazikçe saçlarını okşadı. "Dikkatli ol, yapman gereken bu. En güvende olduğun ormanlarda kal. Kimseyle konuşmayın, kimseyi aramayın."

"Ve eğer biri size rastlarsa, ona isminizi vermeyin." Cruinn gülümsedi, yavaş yavaş aydınlanan gökyüzü amber ve soluk sarı renkleriyle üzerlerine yansıyor. "Seelie'ler zaten 'Cadı Abigail Moore'un Trajedisi'ni, dünyayı kurtarmak için cinayet işleyerek ölen geleceğin Unseelie kraliçesini bileceklerdir."

"Ama bu cinayet değildi. Ben ölmeyi seçtim." Yeşil pelerinini etrafına daha sıkı sardı, açıkçası bu gece tamamen çıplak olduğunu unutmuştu.

bir an.

"Öyle olsaydı daha iyi bir hikâye olurdu." Bayodan ofladı pufladı. "Ve Seelie'nin umursadığı tek şey de bu."

Cruinn, Bayodan'ın yorumuna kıkırdadı ve dikkatlerini tekrar ona çevirdi. "Güneş battığı anda size geri döneceğiz."

"Çok uzağa gitmemeye çalışacağım." Ayağa kalktı ve yün pelerininin üzerindeki birkaç parça gevşek otu fırçaladı. *Gerçekten kıyafet bulmalıyım. Acaba şimdi Bayodan ve Valroy gibi yapabilir miyim?*

"Yapsan da fark etmez. Nereye gidersen git seni bulacağız." Bayodan onun elini tuttu ve parmak eklemlerinin arkasını öptü. "Sen farkına varmadan güneş batacak. Yılın bu zamanında günler hâlâ kısa."

Bu onu

rahatlatmıştı.

Kısmen de olsa.

Onların güvenliği Valroy tehlikesini de beraberinde getiriyordu.

Onu bulursa ne olacağını bilmiyordu ama bunun korkunç olacağını biliyordu. Valroy'un onun ölümünü bir ihanet olarak göreceğini, onu reddettiğini düşüneceğini biliyordu. Ve bir bakıma, yaptığı şeyin de tam olarak bu olduğunu düşünüyordu. Ona teslim olmasının kaçınılmazlığı yerine ölümü seçmişti.

Çünkü bu kaçınılmazdı. Onu o su havuzunda gördüğü anda, aynı nefeste korkunç ve güzel göründüğünü, ona katılmasına bir an kaldığını biliyordu. Ve onun tadına baktığı anda -eğer hayatta kalırsa- ona istediği her şeyi vereceğini biliyordu.

Ve bunu takip edecek olan tüm ölümü.

Artık Seelie olduğum için benimle evlenebilir mi? Şu anda olduğum gibi onun için işe yaramaz mıyım? "Eğer-eğer öğrenilirim..."

"Sus. Bu şekilde konuşma." Cruinn o na doğru yaklaştı ve alnından öptü. "Döndüğümüzde bu yeni hayatın hakkında daha çok konuşacağız. Şimdi git, kendine yemek için biraz elma yetiştir ve dinlenecek bir yer bul."

"Umarım elmalar benden çıkmaz." Burnunu kırıştırdı.

İkisi de güldü. Bayodan Cruinn'in elinden tuttu ve onları uzaklaştırdı. Tekrar ona baktı. "İyi günler, Leydi Abigail. Yakında görüşeceğiz." Ve böylece, sanki orada hiç var olmamışlar gibi parıldadılar ve yok oldular.

Ve aynı anda güneş doğdu. Etrafındaki dünyayı süpürdü.
onu.

Nefes nefese kaldı.

Büyük yaşlı meşe artık gümüş kabuklu ve çıplak dallı değildi. Zengin, yemyeşil bir kahverengiydi ve sanki yoklukları sadece bir yanılsamaymış gibi dallarda yeşil yapraklar belirmişti. Güneşin çimenlerin üzerinden geçtiği yerler şimdi sarı, beyaz, mavi ve lavanta renkli kır çiçekleriyle doluydu.

Yanı başında küçük beyaz bir kelebeğin havada süzülüşünü izledi. Hava artık soğuk değildi ama güneşin sıcaklığıyla öpüşüyordu.

Unseelie'nin toprakları güzel ama ürkütücüydü. Tuhaf, korkunç ve tehlikeliydi.

Burası mı?

Burası bir dünya uzakta gibiydi. Ve kelimenin tam anlamıyla öyle olduğunu düşünüyordu. İkisinin aynı mekânda var olduğuna ya da arkasındaki ağacın bir an önce yerinde duran ağaçla aynı olduğuna inanmak bile zordu. Bir nefes verdi.

Tir n'Aill tuhaf bir yerdi.

Etrafına bir göz attıktan sonra iç çekti. "Şimdi ne yapacağım?" Bir cevap beklemiyordu ve hiç cevap almadı. Bunun için oldukça minnettardı. Başını iki yana sallayarak pelerininin kapüşonunu saçlarının üzerine çekti ve tarlanın kenarındaki orman çizgisine doğru yürümeye başladı.

Saklanmak. Yapabileceği şey buydu.

Cruinn ve Bayodan'ın ona söylediği gibi yapacaktı. Kendine bir dere kenarında sessiz bir yer bulacak ve karanlık bir kez daha çökene kadar bekleyecekti. Belki de yeni büyüsunü çalıştırmayı ve yemek için biraz yiyecek yetiştirmeyi deneyecekti. *Bu kulağa oldukça hoş geliyor, çünkü açlıktan ölüyorum.*

Yolun yarısına geldiğinde aklına bir düşünce geldi. "Neden yürüyorum?"

Ayaklarının dibindeki çimenlere ve çiçeklere baktı. Ayak parmaklarını oynatarak onları gördüğüne sevindi. Düzgün ayaklara sahip olmak hoşuna gidiyordu. Toynaklara sahip olmak ne kadar güzel olsa da, açıkçası çok uzun zamandır onlara sahip değildi. Ama Bayodan gayet iyi idare ediyor gibiydi. Gözlerini kapatarak farkındalığının değişmesine izin verdi. Bulunduğu yerin hemen soluna, çimenlere, köklere ve vahşi doğaya doğru.

Ve yolculuk etti.

Bir derenin sesini takip ederek, kristal sulardan içmek için başını eğen dişi geyiği hissetti. Balıkları gördü, suların arasında

Kayalar. Çamurun içinde yuva yapan ve havadan bir sivrisinek yakalamak için fırsat kollayan kurbaalar.

Gözlerini açarak güldü.

Gerçekten *güldü*.

Çünkü ite oradaydı, derenin kenarında duruyordu. Sabah güneşı yaprakların arasından süzölüyor ve her şeyi harika bir kehribar tonuna büründürüyordu. Belki de bu o kadar kötü olmazdı. Belki de-

Bir adım geri attı ve ayağı bir ağacın köküne takıldı. Düşerken, kendini yaprak dökmeyen ağaca tutundu.

Ve anında başka bir yerdeydi.

Yere yuvarlanırken artık ormanın derinliklerindeydi. Nerede olduğuna ya da ne kadar uzağı gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bunun epey uzak bir mesafe olduğunu hissediyordu.

am kozalaklarının ve iğnelerin arasında uzandı ve boş dallara ve tepesindeki yüksek gölgeye baktı.

Ve güldü.

Bu kez, çoğunlukla içinde bulunduğı durumun ne kadar saçma olduğu için.

"Oh, Margery Teyze. Şimdi benim hakkımda ne düşünürsün?" Doğrulup çıplak bacaklarındaki birkaç am iğnesini fırçaladı. "Muhtemelen ormanda çıplak dolaşmam konusunda bana ders verirdin."

Teyzesinin buruş buruş olmuş yüzünü düşününce gülümsedi. Teyzesi ona çarpık bir parmak sallarken ağzından çıkan kelimeleri neredeyse duyabiliyordu.

Kendisine öğüt verirken teyzesinin ses tonunu taklit etti. "Ormanda çıplak koşmak sadece dikenlerin olmaması gereken yerlere girmesine neden olur!"

Ve böylece giden birinin o acı tatlı hüznü geldi. Gözlerini kapatarak iç çekti. "Şu anda ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Parmaklarını tılsımının olduğu göğsüne götürdü.

Bekle.

Boynunun arkasına uzandı. Belki de tüm bu saçmalığın içinde sadece-

Hayır.

Gitmişti.

Dalgalı bir nefesle başını salladı. Ne bekliyordu ki? Ama şimdi sonsuza dek gittiğini bildiğı için üzerine keskin bir boşluk çökmüştü. O artık

Muhtemelen bir zamanlar ete aç çiçeklerin yetiştiği yerde çamura gömülmüştü.

Eline bakarak avucunu açtı ve sanki onun emriyle orada küçük, kıpkırmızı bir çiçeğin açmasını izledi. "Sende yoktur, değil mi?"

Belki de çiçeğin büyümesi onun isteğiyle olmuştu. Ya da belki de bilinçliydi. Bunu bilmiyordu. Ama sormaktan zarar gelmezdi.

Ne yazık ki çiçek hiçbir şey yapmadı. Nefes alarak, tepesindeki ağaçların arasından süzülen mavi gökyüzüne bir kez daha baktı. "Beni affet, Margery Teyze. Çok çabaladım."

Ayağa kalkarak kendini fırçaladı. Pelerin olsun ya da olmasın, ormanda çıplak olmak... gerçekten de beklenmedik şekillerde oldukça rahatsız ediciydi. Margery Teyze haklı olabilirdi. "Eğer seçme şansım varsa, tanrıların beni yarattığı gibi ortalıkta dolanmanın bir anlamı yok." Tekrar avuçlarına baktı. "Yani, bu konuda bir seçeneğim var mı?"

Diğerlerinin yaptığını gördüğü gibi büyü yapabilir miydi? Valroy dilediği her şeyi havadan çağırabiliyor gibiydi. O yapabilir miydi?

Tam olarak nasıl deneyebilirdi ki?

Gözlerini kapatarak, neyi başarmaya çalıştığını bile bilmeden odaklanmak için elinden geleni yaptı. Ama büyü iradeydi ve irade farklı şekillerde ifade edilebilirdi. Nefesini sabitleyerek arzusunu etrafındaki dünyaya fısıldadı. "Kıyafet istiyorum, lütfen."

Kibar olmaktan zarar gelmezdi.

Bir şey ona dokunduğunda irkildi ve geriye sıçradı. Bir gıcırtyla -yine, bir kez daha- yerdeki bir şeye takıldı ve pelerinine dolanarak kışının üzerine düştü.

Aşağı bakarak gözlerini
kırıştırdı. Ve sonra
gülmeye başladı.

Sırt üstü yere uzanarak kollarını iki yana açtı ve kahkahalarla uludu. Bitirdiğinde başını kaldırdı ve kendine baktı.

Tamamen dikenli sarmaşıklardan ve kırmızı çiçeklerden yapılmış giysisine.

Doğrulup daha detaylı inceledi. Garip bir şekilde rahattı, olması gerekenden çok daha fazla. Tek şikâyeti fazla bir şey olmamasıydı. Göğüsleri bir şekilde sabitlenmişti ve vücudunun alt kısmı... Valroy'un ona giymesi için verdiği korkunç iç çamaşırlarından pek de iyi değildi. Ama bu da bir şeydi.

Dikkatini bileğindeki sarmaşıklardan birine çevirerek gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Kaba olmanın gerçekten bir anlamı yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir bigail oturdu ve ayaklarını bulduğu dereye dayayarak kendi kendine sessizce şarkı söyledi. Sonunda oturacak bir yer bulmayı başarmıştı ve ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ölü" olarak geçirdiği zaman bu sürenin bir parçası sayılır mıydı? Yoksa sadece şu anda olduğu gibi bir birey olduğu zaman mı? Bunun pek de önemli olmadığını düşündü.

Oturdu ve güneşin yavaşça ufukta kayboluşunu izledi. Parlak mavi gökyüzü kırmızı turunculara ve sarılara dönüşmüştü, kış karanlığı onları kovalamadan önce hayatın kendisi Sonbahar yaprakları gibi parlıyordu.

Ve kaybolan güneşle birlikte etrafındaki dünya bir kez daha değişti. Ağaçların kabuklarındaki kahverengiler beyazlara, gümüşlere ve siyahlara dönüştü. Hatta bazı türler gözlerinin önünde değişti - külden huş ağacına, vb. Bir zamanlar yapraklarla ve hayatla dolu olan dallar çoraklaştı. Yapraksız olanların rengi ise soluk, mavimsi bir ton aldı.

Bunu izlemek büyüleyiciydi. Ve doğrusu, nefesini kesiyordu. Yanına sürüklenen soluk sarı yapraklar gümüşü beyaza dönüştü. Ve incelemek için bir tanesini yakaladığında, yaprağın etinin yarı saydam olduğunu ve bir yusufçuğun kanatları gibi damarların ağını ortaya çıkardığını gördü.

Gündüzden geceye. Aydınlıktan karanlığa. Yaşamdan ölüme.

Her ikisi de kendi sıralarında ölçülemez ve eşit derecede güzeldi. Basitçe... farklıydı.

Ancak etrafındaki dünya hâlâ canlıydı. Daha önce olduğu gibi ağaçların fısıldadığını hissedebiliyordu. Çalılıkların arasında koşuşturan yaratıklar ve yaratıklar da birkaç dakika öncesinden daha az canlı değildi.

Ama şimdi... takip ediliyorlardı. Onları zihninin sınırlarında hissedebiliyordu. Avcılar gelmişti ve avın saklanma vakti gelmişti.

Ben hâlâ o listedeyim.

"İşte buradasın!"

Sarsıldı ve şaşkınlıkla gıcırdadı, ormanın karanlığından gelen iki figürü görmek için döndü. İki kişiyi görünce anlık korkusu azaldı.

Cruinn'in heyecanlı yüzü ve çok daha ılımlı bir şekilde eğlenen Bayodan. Elinde bir sepet taşıyordu.

"Beni korkuttun." Gülümsedi. "Yine de bunun o kadar da zor olmadığını düşünüyorum."

"Hiç de değil." Cruinn onun yanına uzandı ve sırt üstü yatarak genişçe gerindi. "Piknik için ne harika bir yer."

"Oh, benimle dalga geçme." Elini karnına götürdü. Yemekten bahsedilince bile homurdanıyordu. "Açlıktan ölüyorum."

"Yemek yemedin mi?" Bayodan mırıldanarak sepeti diğer tarafına bıraktı ve homurdanarak çimlerin üzerine oturdu. Getirdiği şeylerin yığınının üstünden bir bez kaldırdı, ekmek, peynir, meyve, sebze ve birkaç şişe şarap ortaya çıktı. "Kendin yetiştirirsin sanmıştım."

"Ben... denedim." İç çekti, omuzları çöktü. "Korkarım işe yaramadı."

"Yine de kendine kıyafet bulmayı başarmışsın." Bayodan bir an için onu inceledi. Uzandı ve parmaklarını boğazının dibinden yukarı doğru uzanan sarmaşıklardan birinin üzerinde gezdirdi. boynunun arkasında. "Gördüğüm kadarıyla size bir şey getirme zahmetine girmeme gerek yokmuş."

"Sanırım bunu tercih ederdim-whoa!" Abigail neredeyse çığlık atacaktı ki Cruinn onu aniden ayağa kaldırdı, çimenlerde yattıkları yerden bir anda ayağa kalktılar. O daha tepki veremeden pelerinini çözmüşlerdi bile. Pelerin ayaklarının dibinde birikmişti.

Elleriyle kendini örtme dürtüsüyle mücadele etti. Zar zor da olsa örtünmüştü ama şu anda çıplak olduğu zamankinden daha fazla inceleme altında olduğunu hissediyordu.

"Abigail, kendine bir bak." Cruinn bakışlarını vücudunda gezdirirken başını eğdi ve tekrar yukarı kaldırdı. Omzunu okşamak için uzandılar, sonra aşağı indiler, göğsünün yanından ve yanından geçtiler. Kız irkilmemeye çalıştı ve çoğunlukla da başardı. Gülümsediler. "Hâlâ çok utangaçsın."

"Utangaç değilim... Sizlerin böyle olduğunuzu biliyorum." Abigail bir adım geri çekildi ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Alınmak istemem."

"Biz Fae'lere göre uysalız." Bayodan kıkırdadı. "İnanın bana. Ve alınmadım. Bizim türümüz sevgi teklifleri konusunda utangaç değildir ve bundan kaçınıldığında da alınmazlar." Yanındaki sepete uzandı ve katlanmış bir kumaş yığını çıkardı. "Al, aşkım. Eğer seni daha iyi hissettirecekse."

"Awwwuh," diye sızlandı Cruinn. "Ama-ama-bu onu örtmek için çok büyük bir *israf* Kalk!"

Giysi yığnını aldı ve Cruinn'in çocuksuluğuna kıkırdadı. Parmak uçlarına kalktı ve yanaklarından öptü. "Beni gururlandırdığınız için teşekkür ederim." Bayodan'ın yanına gitti ve eğilerek aynı iyiliği ona da yaptı. "Ve bana giysi getirdiğin için teşekkür ederim."

Keçi adam kıkırdadı, cevap olarak boynuzlu başını eğdi ve sepetinde taşıdıklarının geri kalanını açmaya başladı. Adamın tuhaf piknik düzenini kurmasına izin vererek, üstünü değiştirmek için bir ağacın arkasına geçti.

Bunun bir önemi yoktu.

İkisi de onu zaten çırlıçıplak görmüştü.

Ve bunu bir şans olarak kabul etmiş olsa bile... neden umursasın ki? *Ben artık insan değilim. Fae'yim. Hoşuma gitse de gitmese de, dönüştüğüm şey bu.* Kendine bakarak, bir nefes verdi ve sarmaşıkların geri çekilmesini diledi.

Ve çekildiler.

Ben bir fae'yim.

Yine de siyah pantolonu çekiştirdi ve yeşil pamuklu gömleği başının üzerine çekti. Gömlek kabarıktı ve ön kısmının düşük kesimiyle belli ki bir erkek için yapılmıştı. *Ya da belki bu da onların tasarımıdır.* Sırıttı. Eğer isterse, Cruinn ve Bayodan'ın onunla yatabileceğini biliyordu.

Ve bir yanı da bunu çok merak ediyordu.

Ama bununla bağlantılı bir suçluluk duygusu da vardı.

Neden? Kimin için? Aklına gelen düşünceyle donup kalarak gözlerini kırptırdı.

Valroy içindi.

Kendini aptallığından kurtarmaya çalışarak başını salladı.

Yanlarına döndüğünde, Bayodan'ın kolu şekil değiştirenin beline sarılmış, yan yana oturuyorlardı. Gülümsedi ve yemeğin serildiği yerin karşısına oturdu. "İkiniz hakkında hiçbir şey bilmediğimin farkındayım."

"Hm." Bayodan düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Bilinecek pek bir şey yok." "Pah. Bu bir yalan. Gizemli olmaktan hoşlanıyor." Cruinn ona bir bardak şarap ve yemeği işaret etti. "Çabuk ye ve iç, sevgili Abigail, bayılmadan önce."

"Yavaş ye ve iç." Güldü, önündeki peynir ve ekmeğe hevesle uzandı. "Birkaç dakika içinde sarhoş olup düşmeyeyim diye."

"Bu çok mu kötü olurdu?" Bayodan kalın bir kaşını kaldırdı ve sonra sıırıttı, yüz ifadesinde biraz şeytani bir muziplik vardı.

"Hm. Bunu göreceğiz." Dilinin üzerindeki yemek tadı rahatlamasına neden oldu. Yine yemek yememişti, hiçbir fikri yoktu. "Merak ediyorum -Şimdi yaşamak için o kadar yiyeceğe ihtiyacım var mı? Yoksa bitkilerin yaptığı gibi güneş ışığına güvenerek mi yaşamımı sürdürebilirim?" Bu düşünce karşısında yüzünü buruşturdu. "Hasat edilecek bir ürün müyüm?"

İki arkadaşı kahkahalarla uludu ve Cruinn Bayodan'ın yanından ayrılıp onun yanına oturdu ve ona sıkıca sarıldı. Kendilerini oluşturan cam parçalarının dönerek ve yer değiştirerek ona dokunduğunda pürüzsüz, katı bir yüzey oluşturmalarını izlemek büyüleyiciydi.

"Dünya yaratanlar ve yok edenlerle doludur." Cruinn ona gülümsedi. "Artık sen de bu döngünün bir parçasısın. Seelie'ler bizim olmadığımız her şeydir. Eminim bunu hissedebiliyorsundur."

"Hissedebiliyorum. Güneş battığında bunu hissettim." Bir parça peynir yemek için durakladı ve sözlerini düşündü. "Ben... hâlâ avım. Hâlâ daha küçüküm."

"Lesser!" Bayodan homurdandı. "Geyik kurttan daha mı küçük?" "Biri diğerini yer," diye mırıldandı kadın şarap kadehine doğru.

"Biri olmazsa ikisi de ölür," diye karşılık verdi. "Kurt olmazsa geyikler aşırı çoğalır ve ormanları yok eder. Geyik olmazsa kurt açlıktan ölür." Uzun parmakları sivri tırnaklarla bitiyor, boş boş el hareketi yapıyordu. Ona biraz Valroy'u hatırlatıyordu ama çok daha yaşlı ve olgundu. Bu ferahlatıcıydı. "Geyik olmazsa böcekler de seyahat edemez. Tohumlar yeni topraklara ulaşamazdı. Kurdun leşi toprağı besler. Tüm yaşam ve ölüm birbiriyle bağlantılıdır ve hiçbirisi diğerinden *daha büyük* ya da *daha küçük* değildir."

"Buna katılmıyorum. Uzun yıllar boyunca taptığım şey bu döngüdür. Ama her şey düşünüldüğünde? Yine de yenilmemeyi tercih ederim." Burnunu kırıştırdı. "Ben zaten bir kez tüketildim." Bu anıyı hatırlayınca ürperdi.

Ama korkunç olduğu için değil.

Geriye dönüp baktığında, o anı bağlamından kopararak hayal edebiliyordu. Sarmaşıkların derisinin altından nasıl kaydığını, bedenini nasıl doldurduğunu ve etini kemiklerinden nasıl koparıp yuttuğunu düşünebiliyordu.

Ama o anda böyle hissetmemişti. Doğru hissetmemiş gibi davranabilirdi - *serbest bırakılmış* gibi hissetmemiş gibi davranabilirdi. Ama kendine yalan söylemiş olurdu. Kaşlarını çatı ve avucuna baktı. "Bu neden benim başıma geldi?"

"Bilmiyoruz." Cruinn onun şakağını öptü, ona daha sıkı sarıldı ve onu rahatlatmaya çalıştı. "Morrigan iş başında ve o plan yaptığında, biz de

hepsinin başı belada." Öfkelendiler. "Ama sizi geri getirmesinin bir nedeni var. Sadece bunun ne olduğunu ve gelecekte nasıl bir rol oynayacağınızı anlamamız gerekiyor."

"Herhangi bir entrikada rol almak istemiyorum." Önündeki meyve koleksiyonundan bir salkım üzüm aldı ve düşünürken bir an için onlarla oynadı. "Ama başka seçeneğim yok, değil mi? Bunların hiçbirinde. Kendimi ormanın derin bir köşesine, kimsenin beni bulamayacağı bir yere saklamak istesem bile bu sonsuza dek sürmeyecek. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım Valroy beni zamanla bulacaktır."

Cruinn bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi, okşadı ve bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hepimizi onun getireceği savaştan kurtarmak için kendini feda ettin. Ama ondan nefret ediyor musun?"

"I-" Durakladı. Evet demek istedi. İstediydi. Ama tıpkı Gle'Golun'da olduğu gibi, bu kendine yalan söylemek olurdu. "Hayır. Bilmiyorum. Onun hakkındaki düşüncelerim..." Durakladı. "Karmaşık."

Cruinn kıkırdadı ve anlayışla başını salladı. Detaylar için onu sıkıştırmadılar.

"İşte bu yüzden de ölmeyi seçtim. Çünkü..." Kendine yalan söyleyemezdi ama gerçeği itiraf etmeyi de kendine yediremiyordu.

"Onu sen istedin." Cruinn onun yerine tamamladı. Mırıldandılar ve şakağını öptüler. "Neden istemeyesin ki? O çok güzel. Çok çekici."

Beni içine çeken sadece güzelliği değildi. Hepsi onundu. Bana yaptıkları, tüm dayatmaları ve kabalığı için onu hor görmeliydim ama kahkahasının sesi, gözlerinin parıltısı...

"Anlıyorum." Bayodan yemeğin üzerine uzandı ve bir parmağını çenesinin altından geçirerek başını ona bakması için eğdi. Onun o kırmızı gözlerinde, evet, gördüğünü *biliyordu*. Ahlakı geri kalanıyla savaşmış ve savaşı kazanmıştı. Ölmeyi seçti, çünkü yaşamak savaş, ölüm ve yıkım anlamına gelecekti.

Ve eğer bir saniye daha yaşasaydı, bunu seçecekti.
yol.

"Zayıftım." Şarabına geri döndü ve bir dikişte içti.
Git. Arkadaşları yine güldü ve Cruinn iyi kötü bardağını yeniden doldurdu.
"Ona nasıl karşı koyacağımı bilemedim."

"Artık zayıf değilsin." Bayodan sırtıttı. "Yine de gücüne hükmetmeyi öğrenmen gerekecek." Dikkatini Cruinn'e çevirdi. "Ona yardım edecek bir Seelie bulmalıyız."

"Hayır. Hayır, yapmamalıyız." Şekil değiştiren başını salladı. "Hemen dönüp Titania'ya söyleyeceklerdir."

"Kim olduğu hakkında yalan söylerse olmaz. Yeni bir orman karısı, ormanlarda doğmuş, masum ve kayıp." Bayodan sivri sakalını sıvazladı. "Bu riskli. Ama gerekli. Ve eğer dikkatli olursak..."

"Hayır." Cruinn arkadaşını işaret etti. "Hayır, ne planladığını biliyorum ve *hayır*."

"Bir düşünsene. Biz birkaç Unseelie dışında kimse onun yüzünü bilmiyor. Hiçbir Seelie onu ne gördü ne de tanıyabilir. Yardım isteyebilir."

"Hayır." Cruinn öne doğru kayarak oturdu ve Bayodan'a dik dik baktı. "Planladığın şeyin onu yakalatacağı kesin."

"Göz önünde saklanmak en güvenli seçenek." Bayodan başını salladı. "Doğru söylüyor. Onu gözden uzak bir yere götürürsek, bu ne kadar sürer? Haftalar mı? Aylar mı? Kendini koruyamadan, kendi gücünden emin olmadan çürüyüp giderken mi?"

Cruinn hırladı ama hiçbir şey söylemedi.

"İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, kendi türünün ona göstermesine ihtiyacı var." İkisi arasında bakışırken, kendini tamamen kaybolmuş hissetti. Yine. Her zamanki gibi. "Mayıs Beni de ilgilendirdiği için bu konuşmaya dahil olabilir miyim? Ne planlıyorsun?"

Keçi adam derin ve isteksiz bir iç çekişle ona cevap verirken Cruinn bakışlarını Bayodan'a kilitledi. "Seni Şafak Şehri'ne götürmeliyiz."

ALTINCI BÖLÜM

Valroy, orgunun tuşlarına belki de olması gerekenden daha fazla bastı. Ya da öyle yapmak istedi. Pek de umurunda değildi. Eğer kırılırlarsa, yerine yenilerini çalacaktı. *Fildişi. Katledilmiş hayvanların dişlerini müzik aletlerini süslemek için şekillendirmek kimin aklına gelirdi ki? Ve insanlar bize canavar diyor.*

Dişlerini göstererek, makinenin körüğünü çılgınca çalıştıran puca sürüsüne bir emir verdi. "Daha hızlı!"

İnsanların bu büyük makineyi kendi başlarına nasıl çalıştırabildiklerini bilmiyordu. Tek bir operatör için tasarlandığını biliyordu ama üst üste dizilmiş tuşlar ve çekilip itilecek tüm düğmeler, sadece iki eli olan biri için imkânsız görünüyordu.

Neyse ki onun dört eli vardı.

Boruların çıkardığı seste onu ilk duyduğu andan itibaren büyüleyen bir şey vardı. İnsanların yaptığı bu yeni icat kısa bir süre önce ortaya çıkmıştı ve diğer tüm enstrümanlardan daha fazla dikkat çekiyordu. İnsanlar bunları "ibadet" evlerine koyuyordu ve o bunun nedenini biliyordu.

Hayranlık uyandırması gerekiyordu. Daha da önemlisi, insanların kork

u. Bu nedenle Labirent'ine mükemmel bir katkı olmuştu.

Gözlerini kapatarak ellerinin tuşların üzerinde kaymasına izin verdi. Hafıza.

Müzik bittiğinde, orman onunla birlikte yankılanıyordu ve o terlemişti. Belki dövüşmek ya da sevişmek kadar ödüllendirici değildi ama yine de tatmin ediciydi.

Biri arkasından yavaşça alkışladığında, onu parçalara ayırmaya hazır bir şekilde irkildi. Kim olduğunu görünce biraz şaşırdı. "Anfar? Bu zevki neye borçluyum?"

Deniz yaratığı, Valroy'un çalıntı boru orgunu yerleştirdiği açıklığın uzak tarafındaki bir ağaca yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Özellikle suratsız görünüyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Ve o noktaya kadar, soggier fae hiçbir şey söylemedi.

"Beni genelde haftada bir kez kontrol edersin. Bu kadar günde iki kez mi? Gerçekten de çözülüyor olmalıyım." Arkadaşını ve müttefikini bir yorum yapması için kışkırtmaya çalışarak alay etti. Ya da en azından bir göz devirmeye. Ama yine de Anfar hiçbir şey söylemedi ve sadece yanındaki ağaca baktı, yüz hatlarına karanlık kazınmıştı.

İşte o zaman Valroy solgun yaratığın berbat göründüğünü fark etti. "Uyuyor muydun Anfar?"

"Hayır."

"Nihayet! Dilsiz kaldığını sanmıştım." Tahta banktan kalktı -onu da çalmıştı- ve bir kanadını yan tarafına doğru savurarak birkaç puca'yı gölgelerin arasına geri gönderdi. Sinir bozucu, can sıkıcı yaratıklardı. Kuzenleri peri ya da praggings'ten daha iyi değillerdi.

Enstrümanın bulunduğu taş platformdan indi ve kireçtaşı zeminde yürüyerek arkadaşının yanına gitti. Kaşlarını çatı. "Sorun nedir, Anfar?"

"Bırak ölsün."

Anfar'ın tam olarak neden bahsettiğini anlaması bir saniye sürdü. "Ah. Astasha mı?" İç çekerek başını salladı. "Üzgünüm dostum. Ona hâlâ ihtiyacım olabilir."

Anfar yumruklarını sıktı ve sonunda dönüp ona hançer gibi baktı. "Onu içinde tuttuğun acıyı hak edecek hiçbir şey yapmadı."

"O acı çekmiyor."

"O zaman hakarete son ver!" Anfar kendini sakinleştirmeden önce keskin dişlerini bir an için gösterdi. "Onun için ne hissettiğimi biliyorsun. Onu şu anki haliyle görmek... Buna dayanamıyorum."

"Nasıl hissettiğini biliyorum ve üzgünüm. Ama duyguların hâlâ aptalca, bu arada." Deniz canavarını izlemek için başını eğdi. "Sana bir kez olsun güzel bir söz söyledi mi?"

Sessizlik.

"Belki bir bakış, seni önemseydiğini göstermek için?"

İrkilmek dışında bir şey olmadı.

"Gel, Anfar. Benimle iç." Deniz canavarına kendisini takip etmesini işaret etti. Anfar kıpırdamayınca Valroy gözlerini devirdi ve adamı üst kolundan tutup bir çocuk gibi arkasından çekti.

Diğer fae'lerin itirazlarına aldırmadan ikisini de uzayda katladı ve Nehrin kenarına getirdi. Labirentinin ulaşabileceği yerin çok dışındaydı ama deniz canavarının ait olduğu yer orasıydı. Nehrin büyük kısmı

Su, Fae'lerin toplandığı Alacakaranlık Şehri'nin etrafında bir daire çizerek akıyordu. Şafak Şehri'ne dönüşmesi için birkaç saat daha geçmesi gerekecekti.

Çoğu gün Nehir bir göl kadar genişti ve hiçbir kaynaktan akılmıyordu ve sonu da yoktu. Sadece bir daire çizerek durmaksızın akardı. Bazen bir okyanustu. Bazen bir dereydi. Ama bugün, olması gerektiği gibi olmaya karar vermişti.

Arkadaşını serbest bırakarak kıyıdaki bir kayanın üzerine oturdu ve beklemeye başladı. Anfar uzun bir süre orada durduktan sonra nihayet onun yanına oturdu. Her biri için birer tane olmak üzere iki şişe şarap çağırdı ve koyu renkli cam kabı diğer fae'ye uzattı.

Anfar bir kez daha büyük bir tereddütten sonra kabul etti. Ama şaraptan bir yudum almadan önce duraksamadı.

"O biliyor mu? Biliyor muydu?" Valroy arkadaşına bir bakış attı. Anfar başını salladı.

Valroy içini çekti. "Neden hiç kimseye bir şey söylemedin? Ona ya da bana?"

"Ne anlamı olabilir ki? Bana bir baksana." Deniz yarattığı yüzünü buruşturdu. "Onun ne tür bir güzellikle yattığını biliyorum. Ben öyle değilim. Bu halimle onun yanında iğrenç kalıyorum."

"Herhangi bir şekilde, sen-" Arkadaşının sert bakışları karşısında sözünü kesti. "Haklısın. Şimdi zamanı değil." Şişesinden bir yudum aldı ve nehrin karşı kıyısına baktı. "Devam et."

"Ve kimin yatağını paylaşmak istediğini açıkça belirtti, *prens*." Anfar son kelimeyi öyle bir kinle söylemişti ki, Valroy ilk kez arkadaşını gerçekten incittiğinden endişelenmişti. "O seni istedi. Beni değil."

"O güç ve taç istiyordu, seni aptal, yaşlı yosun yığını. Benimle aynı yatağı paylaşmak için bir grobble ile paylaştığından daha fazla arzusu yoktu. Ben onun için bir araçtım, başka bir şey değil." Öfkelendi. "Ve bunu acı verici bir şekilde belli etti. Neden onu hiç yatağa atmadım sanıyorsun? Bir başkasının güce giden merdiveni olmak istemedim."

"Ama gerçek değişmedi."

Bir kez başını salladı. "Evet, sanırım. Ben... ona olan tutkun için üzgünüm. Keşke daha önce bilseydim. Ama bunu benden bile iyi sakladın. Eğer yalnızsanız ve bir arkadaş arıyorsanız, eminim-"

"Ben yalnız *değilim*."

Valroy homurdandı, ses bir kahkahaya dönüştü. Arkadaşına baktı, canavarın sırtmasını bekliyordu. Ama yaratığın yüzündeki ciddi ifadeyi görünce kahkahası soldu. "Oh. Sen ciddisin."

Yine de arkadaşı ısrar etti. "Ben yalnız değilim Valroy."

Başını iki yana sallayarak Nehir'e döndü ve şarap şişesinden bir yudum aldı. "Yıldızlar adına, sen bir aptalsın. Ama kendine yalan söylemek istiyorsan, ben kimim ki seni durdurayım?" Şişeyi bir süre parmaklarının arasında evirip çevirerek düşündü. "İnsan deyimi nedir? Tencere ve çaydanlıkla ilgili bir şey. Hatırlayamıyorum. Önemli değil."

Yan yana içerken aralarında dakikalarca süren bir sessizlik oldu. Sonunda Anfar soruyu tekrar sordu. "Astash'a'yı neden olduğu gibi tutuyorsun?"

Adam iç çekti. "Çünkü ona ihtiyacım olabilir." "Ne için?"

Ruh hali kararan Anfar kanatlarını arkasına katladı ve pençelerini omuzlarının üzerinde kıvırdı. "Anfar, neden Unseelie Sarayı'ndan hiç kraliçe almadığımı sanıyorsun?"

"Çünkü hepsini küçümsüyorsun ve tacını aldıktan sonra onları öldürmek yasalarımıza aykırı olurdu."

"Ve Saray'ın yasalarına ne kadar önem verdiğimi görüyorsun. Elleri kesilmiş ve kafaları mızraklara geçirilmiş lordlar ve leydiler için oy kullanmak çok zor." Alay etti. "Dalkavukları atamak kolaydır. Bu beni durdurmazdı."

"O zaman neden?"

"Çünkü yarı yarıya haklısın. Hepsini küçümsedim. O aptallardan bir tanesi bile kısa bir süreliğine de olsa kraliçem olarak yanımda durmasını isteyeceğim biri değildi." Durakladı. Gözlerini kapatarak iç çekti. "Biz dostuz, değil mi Anfar?"

"Bazen merak ediyorum."

"Anfar."

"Evet."

"Yalnızım, eski dostum."

Sessizlik.

Arkadaşının yüzündeki yargıyı görmek istemediği için gözlerini kapalı tuttu. "Yalnızım ve kıskanıyorum. Titania ve Oberon'un paylaştığı aşkı gördüm ve buna kendim için sahip olmak istedim. Ama ben-" Durakladı. Gözlerini kapatarak, yalan olmalarını dilese bile kelimelerin gelmesine izin verdi.

"Bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Bunu kendin de söyledin; aklı başında hiç kimse beni sevmez. Ben de katılıyorum. Ama kısa bir süreliğine de olsa bana tiksinti ve açgözlülükten başka bir gözle bakabilecek bir kraliçem olsun istedim. Onun yerine gözleri hayranlık ve dehşet içinde parlayan bir ölümlüyü seçtim. Zamanla benden nefret edecek, diğerleri gibi beni küçümseyecekti ama en azından... bir süreliğine, belki onu kazanabileceğimi düşündüm."

Şişeden içti, yudum yudum içti, şarabın acı tadını almak istiyordu. Birden, daha sert bir içki olmasını diledi. Gözlerini açarak ay ışığının suyun yüzeyinde parıldamasını izledi. "Belki de onu kazanıyordum. O beni istiyordu. Bundan eminim. Ama öfkesine rağmen

-Benden nefret ettiğini söylüyordu ama öyle değildi. Ondan her şeyini aldım ama yine de beni iğrenç bulmadı. Ona *ihtiyacım* vardı, Anfar. Ve o benden alındı." Zayıfça kıkırdadı.

Anfar nihayet konuşana kadar belki bir dakikadan fazla bir süre sessizlik içinde oturdular. "Ama neden Astaşa'nın mezarına gitmesine izin vermiyorsun? Onu bu kırık dökük halde tutmak... zalimlik. Zalimliğin de ötesinde." Anfar'ın eli gevşemeden önce kısa bir süreliğine yumruk haline geldi.

"O zaman benim için onun yerine koyacağın başka birini seç." Pişmanlığını gizlemeden arkadaşına baktı. Astaşa'ya yaptıklarından değil, deniz canavarına yaptıklarından dolayı. "Bana onun yerine koyacağın, *benimle* evlenecek başka bir kadın bul, ben de Astasha'nın huzurlu bir ölüme gitmesine izin vereyim."

Anfar'ın çenesi titredi. Ama sessiz kaldı.

"Görüyor musun? Astasha'ya verilen zarar çoktan verildi. Şu anki haliyle hiç acı hissetmiyor. Hiçbir şey hissetmiyor." Valroy oflayıp pufladı ve tekrar nehre baktı. "İster inan ister inanma, benim vıcık vıcık yoldaşım, bir kez olsun kayıpları sınırlandırmaya çalışıyorum."

Homurdanma sırası Anfar'daydı.

"O halde, Divan'da suçlanacak kimse olmadığını öğrendiğimi söylediğimde yaşadığım hayal kırıklığını tahmin edebilirsiniz. Ölümeleri boşunaydı."

"Ne?"

"Morrigan Ana'ydı." Kıkırdaması alaycı, yarı içten bir kahkahaya dönüştü. "O kadar çok Saray mensubunu öldürdüm ve Abigail'in ölümünden annem sorumluydu. Ne kadar da mükemmel, değil mi?"

"Ama... neden?"

"Görünüşe göre yaratıcım bile tahta geçmemi istemiyor, beni bu yüzden yaratmış olsa bile." Şişeyi boşalttı ve elini sallayarak

kayboldu. İkinci bir tane çağırdı. Kafasında iyice sarhoş olmak vardı. Bir kahkaha attı. "Ben, annesi tarafından bir evin arka merdivenlerine bırakılmış, gelip onu almamızı bekleyen istenmeyen bir çocuktan başka bir şey değilim. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman neden taht için savaşmaya devam ediyorsun?"

"Çünkü ben bunu yapmak için yaratıldım!" Yüzünü buruşturdu. "Tir n'Aill benim *olacak*. Dünya kılıcımın altına düşecek. Ve şimdi bunu en çok Morrigan Ana'ya inat yapacağım. Ve bunu yapmak için Astasha'yla evleneceğim, şu haliyle bile."

"O zaman neden bekliyorsun? Neden şimdi yapmıyorsun?"

"Beni dinlemiyor musun?" Hırladı. "Çünkü istemiyorum! Ve çünkü... Beni asla affetmeyeceğini biliyorum."

Anfar öne doğru kaykıldı ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Seni asla affetmediğim çok şey var. Yine de burada, yalnız bir aptal gibi senin yanında oturuyorum."

Valroy kıkırdadı ve bir elini arkadaşının omzuna koydu. "Umutsuz vakayız, değil mi?"

"Hem de çok."

"Bahar yeni yeni gelmeye başladı, değil mi? Sana şu sözü veriyorum. Sonbahar başladığında Astasha ile evleneceğim. Ve düşün gecemizde, onun acılarına acısız bir şekilde son vereceğim."

"Hayır."

Valroy gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

Anfar ayağa kalktı ve suya doğru yürüdü. Kalçalarına kadar suya battığında dönüp ona baktı. "Onun sonunu getirmeyeceksin. Ben bitireceğim."

Bir saniye bile geçmeden Valroy yalnız kaldı. İç çekti. Şarabını yudumlayarak sessizce oturdu, suya bakarak ay ışığını izledi. Astasha'yla hemen evlenmeliydi. Neyi bekliyordu ki?

Abigail ölmüş ve gitmişti.

Neden başka bir ölümlü kızı çalmamıştı?

Dünya'ya geri dönüp kolayca bir tane bulabilirdi. Dünya, kandırıp eziyet edebileceği çilli, geniş gözlü, güzel küçük şeylerle dolup taşıyor gibiydi.

Unseelie Prensi'nin İlkbahar ya da Yaz aylarında evlenmesinin doğru olmadığı yönünde bir argüman vardı. Sonbaharın ilk günü

Uygun. Kışın ilk gününe kadar beklemeliydi ama sabrı bir yere kadardı.

Ama gelenekler ve kurallar onun umurunda mıydı? Hem de hiç.

Cebinden küçük oyma baykuş tılsımını çıkardı ve parmaklarının arasında evirip çevirdi. Onu nehre fırlatmalı ve işini bitirmeliydi. Anfar'ın onu asla bulamayacağı okyanusun derinliklerine gömmesine izin vermeliydi.

Ama o sakladı.

Neden?

Onun ölümü henüz çözülmüş gibi gelmiyordu. İçinde bir şeyler vardı. Bir şeyler *doğru gelmiyordu*. Kendisini yaratan yaratık tarafından soyulduğu için hâlâ kızgın olabilirdi. Tüm dikkatli planları ve entrikaları suya düşmüş ve yeni oyuncağı elinden alınmıştı.

Onu becerme şansım bile olmadı! Belki de en büyük utanç buydu.

Bu yüzden mi aklından çıkmıyordu?

Belki de.

Ama karanlığın içinde kıpırdayan ve onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Bu da Gle'Golun'la ilgili soruydu. Sonsuz çiçek tarlası, efsanelerin izini sürebildiği kadarıyla, Labirent'inin hemen dışında, orada açmıştı.

Ve şimdi gitmişlerdi. Ölmüşlerdi. Morrigan'ın elinde toza dönüştüler. Ama *neden?* Sadece ona bu tılsımı vermek için mi? Ellerinden koparılan ölümlü kızı hatırlatması için mi? Öfkesi henüz dinmeye başlamamışken, bu çok önemsiz görünüyordu.

Morrigan pek çok şeydi ama çocuksu değildi.

Aksine, ona çalınan oyuncağını hatırlatmak, Astasha'yla evlenip tahta geçme kararını hızlandıracaktı; böylece kanlı savaşına başlayabilecek ve tanrıların yarattığı pek çok yaratığı yok edebilecekti.

Hayır. Tılsımı ona inat olsun diye vermemişti. O zaman ne içindi?

Uzun, kasvetli bir iniltiyle kayadan kalktı, şarabın geri kalanını içti, şişeyi nehre attı ve tılsımı tekrar cebine soktu. Cevabı bulmak için nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Sadece bundan hiç ama hiç hoşlanmamıştı. Cadıyı ziyaret etmek zorundaydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Merhaba, Bernadette."

Valroy burnunu kırıştırdı. Küçük kulübenin kokusu duyularına saldırıyordu. Her şeyden aynı anda çok fazla vardı ve bu da çamurlu ve iğrenç bir karmaşaya dönüşmüştü. Tatlı acıyla karışmıştı. Taze ile iğrenç.

Alnını alçak bir kirişe çarptığında düşünceleri sarsıldı. Homurdanarak altına eğildi ve rahatsız edici noktayı ovuşturdu.

Bernadette kıkırdadı. "Zavallı Prens Valroy, her zaman gittiği yer için biraz fazla büyük."

Gözlerini devirdi. Cadıyı ziyaret etmekten nefret ederdi. Çünkü onun ağzından çıkan her şeyin bir *anlamı* vardı ama iş işten geçene kadar hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ancak bu seferki doğrudan kendisine yöneltilmiş bir iğneydi ve homurdandı. "Harika bir başlangıç yaptık."

Kadın ocağın yanında durmuş, alevler tarafından ısıtılıp soğutulduğu için ucu kararmış ve kömürleşmiş bakır bir çubuğu kömürlere saplıyordu. Bir ateş çubuğu için kırılğan bir metaldi ama demir de malum nedenlerden dolayı işe yaramazdı.

Güzel bir kadındı. Dolgun vücutlu, iri göğüslerini gururla sergileyen bu kadın, aklına esen her şeyin parçalarından bir araya getirilmiş koyu renk bir kumaşla örtülüydü. Boynunun etrafında, göğüs dekoltesi tarafından yarı yarıya yutulan bir tılsım, kolye ve biblo denizi vardı. Bileklerinde daha fazla büyüleri eşya sallanıyordu. Koyu renk saçları, birkaç boncuk ve örgüyle süslenmiş solgun yüzünün etrafında sıkı halkalar halinde duruyordu. Gözleri iki farklı tondaydı; biri keskin beyaz, diğeri koyu siyah.

Ve bunların hepsinin yalan olduğunu biliyordu. "Görüyorum ki caziben üzerinde çalışıyorsun." Onunla alay etti. "Buraya son geldiğimde sarışın ve zayıftın."

Kız omzunun üzerinden ona bir bakış attı ve gözlerini devirme sırası ondaydı. "Yargılamak için birisin."

Öfkelendi. "Buraya hakaret etmek için gelmedim."

"Tabii ki gelmedin. Yaşlı Bernadette'i hiç ziyarete gelmiyorsun. Hep bir şeye *ihtiyacın* olduğunda geliyorsun." Yüzünü ona dönüp sırtıttı. "Merak ediyorum, hiç olgunlaşacak mısın? Yoksa günlerini şimdiki gibi vahşi ve başkalarının varlığından habersiz mi geçireceksin?"

Adam küfürlerini geri aldı. Ne de olsa bir iyilik için buradaydı. "Seni görmek de güzel Bernadette."

Bir kahkaha attı ve ellerini küçük odanın ortasındaki cılız ahşap masaya dayadı. "Ne istiyorsunuz prens?"

Masanın diğer tarafına geçti, başka bir ahşap kirişin altına girmeye dikkat ederek iki eşyayı masanın üzerine bıraktı. Bir buket ölü Gle'Golun ve küçük bir ahşap tılsım. "Çağır onu."

Bernadette gözlerini kırıştırdı. Onu incelerken dolgun dudaklarını büzdü, isteğine şaşırdığı belliydi. Uyumsuz gözleri, sanki onun zihnindeki derin bir gerçeği anlamaya çalışıyormuş gibi, onunkiler arasında gidip geliyordu.

Bundan nefret ediyordu.

Çünkü bunu yapabileceğini biliyordu.

Başını düşünceli bir şekilde yana eğdi. "Aman Tanrım. Bilmiyorsun, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Lütfen hoş karşılandığınızdan daha fazla burnunuzu sokmayın." "Kafanın içini kurcalamaya gerek yok." Elindeki çiçek buketini aldı.

ölü kızıl çiçekler ve gülümsedi. "Belli oluyor. Ama olsun. Bundan bahsetmeyeceğiz."

Ne hakkında konuşmamaları gerektiğini bile bilmiyordu ama bu onun için sorun değildi. "Onu mezardan çağırın. Onunla konuşmak istiyorum."

"Peki ne yapacaksın? Ruhuna sana nasıl karşı geldiği hakkında bağırarak mısın?" Ölü Gle'Golun buketini yerden aldı ve sanki bir sevgiliden gelen bir hediyeymiş gibi pencere kenarındaki vazoya koydu. Aklına gelen bu görüntü karşısında irkildi.

"Aslında." Omuzlarını dikleştirdi ve umursamazca burnunu çekti. "Evet."

Güldü, başını salladı, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Seni zavallı şey. Daha önce hiç bir kadın tarafından reddedilmedin mi?"

Düşünürken başını eğme sırası ondaydı. "Hayır. Şimdi sen söyleyince, reddettiğimi sanmıyorum."

"Zavallı Prens Valroy. Ölümü, yani... ölüme tercih eden bir ölümlü tarafından hafife alındı." Ona el salladı. Tılsımı masadan alıp kokladı, avucunun içinde evirip çevirdi ve sonra mırıldandı. "İlginç."

"Ne?"

Bernadette tılsımı yaladı.

Bir kaşını kaldırdı. *Hags*.

"İşe yarar." Onu masanın üzerindeki bir kâseye koydu.

"İşin bittiğinde onu geri istiyorum."

Ona bir bakış fırlattı - daha öncekiyle aynı bakış, sanki kritik bir bilgiyi kaçırıyormuş gibi. Bundan şiddetle nefret etti ama yumruklarını onun kurgusal yüzüne gömmek yerine iki yanında tuttu.

Bernadette omuz silkerek tılsımı aldı ve arkaya doğru çevirerek bir parmağını kaldırdı. Bernadette'in tırnağının uzun, hınzır ve keskin oluşunu ve yıpranmış tahtadan tek bir kıvrımı çanağa çizişini izledi. Tılsımı ona geri verdi ve kavanozlar ve kurutulmuş şey demetlerinden oluşan raflarına gitti ve onları karıştırmaya başladı, giderken küçük parçalar ve parçalar topladı.

Tılsımı tekrar cebine koydu. Bir an tılsımı güvende tutmak için boynuna asmayı düşündü ama cadı zaten geçmemesini tercih edeceği bir çizgide ilerliyordu. Büyü bitene kadar onu hayatta tutmak istiyordu.

"Onunla konuşarak ne elde etmeyi umuyorsun? Katilinin gerçek kimliğini öğrenmek mi?"

"Hayır. Onu Gle'Golun'a kimin götürdüğünü biliyorum. Kendini neden onlara kurban ettiğini bilmek istiyorum. Neden ölmeyi seçtiğini."

"Nedenini biliyorsun." Bernadette masaya döndü, kurumuş yaprak demetlerini eski, kabaca oyulmuş bir kâseye attı. "Senden başka kimse senin savaşını istemiyor."

"Umurumda değil."

"Bunu da biliyorum." Kavanozlarına ve kâselerine döndü, ararken onları bir o yana bir bu yana itti. "Öyleyse neden ondan zaten bildiğin ve görmezden gelmeyi seçtiğin şeyi sana söylemesini istiyorsun?"

"Benim savaşım kaçınılmaz. Eğer o ölürse, benim başka birini bulacağımı biliyordu. Peki neden? Benim yanımda kalabilecekken neden öldü?" Yüzünü buruşturdu, cadalozun sırtı ona dönük olduğu için mutluydu. "Benden nefret etmedi. Öyleyse neden beni reddetti?"

"Belki de tam olarak senden nefret etmediği için seni reddetti." Bernadette bir kavanozun kapağını açtı ve içindeki iğrenç şeyi kokladı. İçindeki yapışkan, kahverengimsi siyah sıvının içine bir parmağını sokarak tadına baktı.

Valroy öğürmemeye çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bah. Bir an için kendi sikinin ulaşabileceği yeri gör, olur mu?"

"Buna ihtiyacım olduğundan emin değilim. Oldukça uzağa gidiyor."

Yüksek sesle güldü, kavanozun kapağını yerine itti ve rafa geri koydu. Bu her neyse, ihtiyacı olan şey değildi. "Aptal çocuk."

"Ben çocuk değilim."

"Hayır, ama çocuk gibi davranıyorsun." Sonunda aradığını bulduğunda küçük bir onay homurtusu çıkardı ve kâseye döndü. Kavanozdan döktüğü şey zift kadar siyahtı ve daha kötü kokuyordu. Neredeyse gözleri yaşaracaktı. "Eğer söylediklerin doğruysa ve senden nefret etmiyorsa-"

"O yapmadı."

Cadı gözlerini devirdi, mırıldandı ve söylediği şeye geri döndü. "Eğer senden nefret etmeseydi, bu onun için ne anlama gelirdi?"

"O zaman benim gelinim olurdu. Unseelie Kraliçesi olurdu ve her şey olması gerektiği gibi olurdu." Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Tabii ki anlamıyorsun." Göğsünü, onu sarsacak kadar sert bir şekilde dürttü. "Çünkü vücudunda aynı anda sadece bir kafayla düşünecek kadar kan var."

Bu onun bir anını aldı. Kıs kıs güldü. "Bu biraz zaman alıyor-" "Buraya dinlemeye geldin, o yüzden dinle."

"Buraya senin büyüün için geldim. Ders için değil."

Bernadette küfretti ve iki eliyle şakaklarını ovuşturdu, küfürleri onun anlamadığı bir dilde mırıltılara dönüştü. Her ne ise, bunun kaba olduğunu biliyordu. Görmezden gelmeyi seçti. *Gördün mü? Ben de iyiliksever olabilirim.*

Cadı içini çekti ve avuçlarını tekrar masaya koyarak başını eğdi. "Milyonlarca insanın ölümünden dolayı olarak sorumlu olmanın eşliğinde duruyordu."

"Bu benim savaşım. Onun değil."

"Ama seninle evlenmek sana bunu yapabilecek gücü verirdi."

Bir omzunu silkti. "Kan onun ellerinde olmayacaktı. Onunla evlendiğimde Astasha'nın eline bulaşmayacağı gibi." O iki tonlu gözleri sert bir bakışla ona sabitlendiğinde içini çekti. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Onun bakış açısından belki de hiçbir fark yoktu."

"Ve eğer dediğiniz gibi sizden nefret etmiyorsa..."

Durakladı. Omuzları çöktü. "Beni kucaklamak üzere miydi? Bu düşünce o kadar iğrenç miydi ki onun yerine ölmeyi seçti?" Bağırsağının derinliklerinde bir şey, sanki oraya bir bıçak yerleştirilmiş, bükülmüş ve

zehirlenmişti. Bir kez daha yüzünü buruşturdu ve Bernadette'in bakışlarıyla karşılaşmak istemeyerek masadan uzaklaştı.

Tırnakları avucuna batıyor, keskin uçları eti deliyordu. Yerde kanlar içinde kalacaktı ama umurunda değildi.

"Güzel. Son malzeme. Buraya gel."

Uzun, derin bir iç çekişle masaya döndü ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde yaraları ortaya çıkaracak şekilde uzattı. Kadın adamın bileğini tutup kâsenin üzerinde çevirdi ve kıpkırmızının topladığı çamurun içine damlamasına izin verdi.

"Cevabını bilmiyorum. Sadece tahmin edebilirim. Ama çok tahmin ediyorum ve çoğu zaman da doğru tahmin ediyorum. Ama yakında ona kendin soracaksın." Yanan bir mumu yerden alıp küçük bir odun parçasını yaktı ve kâsenin içine bıraktı.

Siyah madde hemen tutuşup alev alınca Valroy hızlı bir adım geri çekildi. Üzerinden kalın ve neredeyse opak bir duman yükseldi. Bu tür bir büyüü daha önce de görmüştü. Duman yakında Abigail'in şeklini alacaktı.

Ve onunla son sözlerini söyleyecekti.

Dumanların arasından Abigail'in yüzünü görmek için sabırsızlıkla beklerken içinde öfke ve beklenti kabardı. Ama sonra diğerlerine katılan, beklenmedik doğasıyla sarsıcı bir duygu daha vardı. Korku. Neden *korkuyordu ki?*

Keder garip yoldaşına katıldı. Ardından acı geldi.

"Senin basit olman gerekiyordu," diye mırıldandı duman yukarı doğru dönüp tavanı kaplarken. "*Benim olman gerekiyordu.*"

Bernadette yüksek sesle küfretti. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Ellerini duman bulutunun iki yanına doğru uzatarak ilahi söylemeye başladı. Duman kendi etrafında dönmeye, kıvrılmaya ve katlanmaya başladı.

Valroy kaşlarını çatı. Neler olduğunu sormak istiyordu ama bu noktada cadının sözünü kesmek tehlikeli olabilirdi. Yine de bir şeylerin ters gitme ihtimaline karşı bir adım geri çekildi.

Dumanın sarmaşık şekline dönüşmesini, dikenlerin büyümesini, tekrar tekrar kıvrılmasını, yılanlar gibi birbirlerinin etrafında kıvrılmasını hayretle izledi. Tavan boyunca büyüyorlardı, korkunç ve tuhaf. İçlerinden Gle'Golun'un renksiz tonlarında çiçekler açtı. Yabani otlar gibi çoğaldılar, kulübenin kirişlerinin etrafında kıvrıldılar, sanki onları tüketmek istiyormuş gibi her bir mobilya parçasına dolandılar. Hayaletlerden biri ona doğru uzandığında geri sıçradı.

Cadı daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle ilahi söylüyordu. Önündeki dumana odaklanırken vücudundaki her kas gergindi. Bu onunla büyü arasında bir savaştı ve yüz ifadesi odaklanma ve dehşetten oluşuyordu.

Bu bir savaştı. Ve o kaybediyordu.

Tütsü benzeri sarmaşıklardan biri bileğine dolandığında acıyla tısladı. Kor gibi yanıyordu, hava sıcak ve yakıcıydı. Sarmaşığa doğru hamle yaptı ve onu geldiği yere geri gönderdi.

Kanatlarını iyice gererek küçük alanı doldurdu. Ancak havanın ani hareketi, ölümcül halleriyle bile et tüketmek istiyor gibi görünen tehlikeli, ölümcül sarmaşıkları geri püskürtmeyi başardı. "Yeter!"

Çünkü cadı Labirent'in içinde yaşıyordu ve burada Efendi oydu.

Sarmaşıklar gözlerinin önünde buruşup öldü, tıpkı yaşayanlar gibi kıvrılıp soldular. Ondan geri çekildiler, kökenlerine sürünerek geri döndüler ve kısa süre sonra korkunç sürüngen şeylerden geriye hiçbir şey kalmadı, kasenin ortasında kalan küçük, titreşen bir ışık dışında. Kabın içinde dönen ama tepesinden taşmayan duman tarafından örtülmüştü.

Bernadette nefes nefese kalmıştı, teni terden sıırılsıklam olmuştu. Kolunun tersiyle alnını sildi. Şaşkınlık dolu bakışları yerini eğlenceye bıraktı. Gülmeye başladı.

"Ne oldu? Bu kadar komik olan ne?" Valroy ona tıslama isteğiyle savaştı. "Nerede o? Neden çağrılarına cevap vermedi? Gle'Golun onun ruhunu da mı tüketti?"

"Hayır." Elini kâsenin üzerinde gezdirerek içindeki titreşen ışığı inceledi. Dikkatle, çekingen bir tavırla avucunun içine aldı. Orada duran, artık dumandan arınmış, parlayan küçük bir küreydi. Mükemmel bir şekilde küre şeklindeydi, parlama şekliyle neredeyse en saf kristalle karıştırılabilirdi. Ruhani görünüyordu, sanki içindeki ışığın çarpıtılması dışında var olmamış gibiydi. "Hayır, Prens Valroy..."

Kendine engel olamayarak bir adım öne çıktı. Elindeki şey çok güzeldi. Ama *neydi* o? Kadın onu havaya kaldırdığında, adam almakta tereddüt etmedi. Avucuna hiçbir şeyin ağırlığıyla oturdu.

Işık titreşiyor, kabının içinde dönüyor ve hareket yanılsaması veriyordu. Yeterince dikkatli bakarsa ağaçları görebileceğini düşündü. Gümüşü kabuklu bir orman görüntüsü ve ağaçların arasında yürüyen üç figür.

onları. Kaldırarak daha derini görmek için gerindi. Evet, üç figür. Biri diğer ikisinden daha küçük ve daha ince yapıydı. Bir kadın.

Ama sonra görüntü kayboldu. "Nedir bu?"

"Bir ayna. Bir vizyon. Bir pencere. Görmenizi sağlar. Onu çağırdım ama getiremedim." Cadı kıkırdadı, yüzünde üzgün ve gergin bir ifade vardı. "Ama büyüm yapabileceği bir sonraki en iyi şeyi yaptı. Onu getiremedi. Ama ona gösterebildi. Korkarım bu gece Abigail Moore'dan cevap alamayacaksınız."

"Anlamıyorum..." Kürenin yüzeyine dokundu ve onu pürüzsüz ve sağlam buldu. O kadar kırılgan görünüyordu ki bir sabun köpüğü gibi patlatmaktan korktu.

"Onu çağırمام çünkü sormak için onu kendin *bulman* gerekecek." Bernadette duvar dibindeki sallanan sandalyeye oturdu ve ağır bir şekilde ahşap çerçeveye çöktü.

Kadının söylediği sözler yavaş yavaş içine işlerken, sonunda bakışlarını küreden ayırıp iri gözlerle ona baktı. "Yalan söylüyorsun. *Hayır.*"

"Ben yalan söylemem, Prens Valroy." Cadı bitkin bir halde gözlerini kapadı. "Gerçek avucunuzun içinde duruyor."

Küreyi kendine yakın tutarak topuklarının üzerinde döndü ve kulübeden hışımla çıktı. Uzayda katlanıp evine dönmek için kendi büyüsünü kullanırken, içini çılgınca bir öfkenin kapladığını hissetti. Bu mümkün değildi, *olamazdı*. Yine de kanıt gerçekten avucunun içindeydi.

Bir hışımla masasına doğru ilerledi ve bir eliyle yüzeyi temizleyerek çalıntı insan eserleri ve silahlarından oluşan koleksiyonunu yere düşürdü. Bir kadehi ters çevirerek parlayan küreyi tabanına yerleştirdi ve sandalyesine çökerek ona bakmaya başladı.

Gitmesini diledi. Yok

olmasını diledi.

Bu bir yalan olsun. Bu bir yalan olsun!

Ama yine de kaldı, dönüyor, parlıyor ve ona gümüş rengi bir ormanda yürüyen figürlerin görüntülerini gösteriyordu. Nerede olduklarını bilmiyordu. Ama *kim* olduklarını biliyordu.

Dişlerini göstererek, saf öfke ve keder dolu bir kükreme çıkardı. Kanatlarını gererek, ruhunun derinliklerine, varlığının ta kendisine, birinin bunun bedelini ödeyeceğine yemin etti. Birisi bunun bedelini çok ağır ödeyecekti.

Çünkü Abigail Moore *yaşıyordu*.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

A bigail, Bayodan ve Cruinn ile ormanda yürürken kendi kendine mırıldandı. Tuhaf yoldaşları zaman geçtikçe daha az tuhaflaşıyordu. Bu etkileyiciydi, özellikle de Cruinn onların şeklini sürekli vahşi bir hayvaninkine çevirirken. Bazen bir sincap, bazen bir tilki ya da bir geyik oluyorlardı. Ve onları gerçek bir hayvandan ayırt edemezdi, tüm etleri ve kürkleriyle ve görülecek bir cam zerresi olmadan.

Şafak Şehri'nin nerede olduğunu ya da oraya gittiğinde ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama başka ne yapacağını da bilmiyordu.

En azından bu sefer ayakları acımıyordu. Bu muhtemelen yeni insanlık dışı durumunun bir ürünüydü. "Küçük bir fayda."

"Hm?" Bayodan omzunun üzerinden ona baktı, kalın bir kaşını kaldırdı.

"Daha önce, Labirent'te kapana kısıldığımda kendimi ayakkabısız buluyordum. Valroy bu konuda benimle alay edip duruyordu. Bu arada ayaklarım hep çok ağrıyordu. Ama şimdi yürümenin beni rahatsız etmediğini görüyorum."

Yanında zıplayıp duran tilki bir kez daha şekil değiştirdi, şimdi yanında güzel bir adam olarak yürüyordu, hafif yapılı ve mükemmeldi. "Şafak ya da Alacakaranlık Şehri'nde bulamayacağın tek şey bir ayakkabıcıdır." Cruinn geniş geniş sırtarak güldü. "Belki de senin mesleğin budur."

"Pek sayılmaz. Hayatımı kurtarmak için deriyi birbirine dikemem. Ama yine de kafam karıştı. Başka insan kıyafetleri giyiyorsun. Yine de ayakkabılara burun mu kıvrıyorsunuz?" Bayodan'ı ve onun uzun, yağlı deri paltosunu işaret etti. Duraksadı ve toynakları olan bir adam hakkında bunu söylemenin ne kadar aptalca olduğunu fark etti. "Alınma ama."

Bayodan gülerек uludu, sırtıttı ve başını salladı. "Haklısın. İnsan ayaklarına sahip olanlarımız bile ayakkabı giymeme eğiliminde. Bunu yapan bazı elfler ve browniler tanıyorum ama onlar insan dünyasında kalıyor ve ölümlülerin evlerinin köşelerinde gizlenerek çok fazla zaman harcıyorlar." Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Belki de ayaklarımızın altındaki topraktan ayrıldığımızı hissetmek istemiyoruzdur."

"Ya da onları kaybetme ihtimalimiz kaybetmeme ihtimalimizden daha yüksektir." Cruinn gülümseyerek ekledi.

"Ya da sadece ayaklarınızın acımamasını." Başını iki yana salladı. "Artık onlara ihtiyacım olmadığına göre, onları istemiyorum. Ve gerçekten de, onlara sahip olmadığım için mutluyum."

"O halde, Valroy'un sana hiç acımadığı ve acını görmediği sonucuna vardık." Cruinn ofladı pufladı. "Şaşırtıcı değil."

"Hayır, bu-" Durakladı. Neden onu savunuyordu ki? İç çekerek başını salladı. "Hayır, bana biraz acıdı. Tüm o pragglingleri öldürdüğümde bana bir çift çizme hediye etti. Ne yazık ki daha sonra beni oradan oraya sürüklediği için onları kaybettim. O... o bana çok daha kötü davranabilirdi."

"Seni dövmemiş, tecavüz etmemiş ya da zavallı Astasha gibi sana işkence etmemiş olması onun hesabına bir kredi işareti değildir." Bayodan omuzlarını dikleştirdi ve bir an için kendini onun ne kadar uzun ve geniş olduğuna kaptırdı. Daha uzun değilse bile, Valroy'a rahatlıkla denkti. Giydiği büyük palto vücudunun büyük bir kısmını yutuyordu ama onu daha da heybetli yapıyordu. "Prens bir hanıma nasıl kur yapılacağını bilmiyor."

"Birincisi," diye başladı gülerek, "ben bir leydi değilim. Ve ikincisi, bana kur yapmaya çalışmıyordu. Beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. İkisi çok farklı şeyler."

"Öyle olmalılar. Ama onun için hiçbir fark yok. Prens sıcak bir yatak tutar. Arkadaş edinmeye çalışmasına gerek yok, gerçi vahşi seks onun yapabileceği ya da yapmaya istekli olduğu romantik jestlerin sınırı." Bayodan burnunu kırıştırdı. "O barbarın teki."

Abigail kaşlarını çattı ve yeşil pelerinini kendine doğru çekti. Bu çok garipti. Valroy'la konuşmaları her zaman düşmanca olmuştu -her zaman bir örümcek ve bir sinek arasında- ama onu barbar olarak görmüyordu. Tam olarak değil. Onu evinin sütununun tepesine tünemiş, karanlık ormana bakarken, ayın silüetine bürünmüş bir halde hatırlıyordu.

Ve kızın uykusunda haykırışını, zihnindeki hayalet Valroy'a ona zarar vermeyi bırakması için yalvarışını. Bu onu ne kadar rahatsız etmişti.

"Bana zarar vermek istemedi." Bir nefes verdi. "Ve bunun için minnettarım. Acı çekmekten ne kadar zevk aldığının farkındayım. Ve benim düşüncem ona hiç keyif vermedi."

"Sen ölümlüydün. Kırılğan ve zayıf." Bayodan önündeki ormana dik dik baktı.

"Belki de nedeni budur. Ya da belki daha fazlası vardır." Cruinn düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. Seçtikleri erkek insan formunun uzun, sarı saçları dalga dalga yüzüne dökülüyordu. Gömlek giymiyorlardı ve pantolonları siyah, deri ve üç beden küçüktü. Onları incelemekten kendini alamadı.

Onu yakaladıklarında göz kırptılar. "Manzara hoşunuza gitti mi?"

"Hımm? Oh-" Gözlerini kaçırdı, yanakları ısınmıştı. Oh, ne güzel. Aptal gibi kızarmasının üzerinden tam on iki saat geçmişti. Yeteneğini kaybettiğinden endişeleniyordu. "I..."

"Evet diyebilirsiniz." Cruinn bir kolunu kızın beline doladı ve onu yanlarına çekti. "Bu bir suçluluk ya da utanç itirafı değil. Ayrıca bana çırılçıplak soyunmak ve şafak sökene kadar vahşi, sınırsız sevişmek istediğini de söylemiyorsun." Durakladılar. "Öyle değilse tabii. Öyle mi?"

Kadın güldü ve onu şakacı bir şekilde itti. "Köpekler, hepiniz! Perin bile ellerini kendine saklayamadı."

"Selkie çocuk mu?" Bayodan dönüp ona baktı ve adımlarını yavaşlatarak önden geri çekildi. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Labirent'ten yardım, rehberlik istedim. Beni kıyı şeridine getirdiler ve orada siren Talla, onun gibiler ve Perin'le tanıştım. Perin bana karşı nazikti, eğer" -kendisine dokunmak için pelerininin altından geçirmeye çalışan Cruinn'in elini tokatladı- "ahlaksızdı."

Cruinn kıs kıs güldü.

"Beni istediğim gibi 'Labirent'in merkezine' getirdi. O sırada Labirent'in merkezinin Valroy'un şu anda durduğu yer olduğunu ve her zaman da öyle olacağını bilmiyordum." İçini çekti. "Perin bana karşı nazikti. Bir dost." "Hm."

Bayodan boynuzlu başını eğdi, belli ki düşüncelerinde kaybolmuştu. Onun konuşmasını beklerken bir dakika geçebilirdi ama o hiçbir şey söylemedi. Sadece sivri keçi sakalının ucunu parmaklarının arasında döndürdü.

"Bunu o yapıyor," diye mırıldandı şekil değiştiren, sesini yükseltmeden önce. "Ne oldu aşkım?" Cruinn uzanıp iri adamın omzunu dürterek onu düşüncelerinden uyandırdı.

"Başka kiminle tanıştın Abigail? Yüzünü başka kim tanıyor olabilir?" Kırmızı gözler ona kaydı, onu inceledi. Gözlerinde öyle bir yaş vardı ki, kendini Bayodan'ın kaç yaşında olduğunu merak ederken buldu. Ona çok eski zamanlardan beri gölgelerde yaşayan karanlık ve dünyevi bir güç gibi gelmişti. Şeytana dua eden cadıların ve onların fısıltılarına cevap vermeye gelen toynaklı, büyük boynuzlu bir tanrının efsanelerini biliyordu.

Belki de onlara gelen Şeytan'dı. Ya da belki Bayodan'dı.

Parasını ikincisine yatırdı.

"I-ah. Sirenler. Kazanda bulunan goblinler..." Adam homurdanıp irkilince durakladı. Görevi her neyse, onun görevini daha da karmaşık hale getiriyordu. "Na'len'in beni götürdüğü pazardakiler, gerçi orada öyle bir kaos vardı ki kimsenin beni tanıyacağından şüpheliyim."

"Ne olursa olsun hepsi öldü," diye yardımcı oldu Cruinn. "Valroy o gün pazarda olan herkesi katletti."

"Herkesi mi?" Şekil değiştirene dehşet içinde bakarken gözleri kocaman oldu. "Ama-"

"Kanlı Prens için 'ama' diye bir şey yoktur. Ölüm istediğinde ve öfkelenildiğinde yaptığı şey ölümdür." Bayodan ceketinin yakasını çekiştirerek onu kendine doğru çekti. "Goblinler daha büyük bir sorun olacak. Onlardan her zaman gizli kalmalısınız. Efendilerine akılsızca ve her şeyin üstünde hizmet ederler. Biri tarafından görülürseniz, herkes tarafından görülürsünüz. O gün sizi kimin gördüğünü bilmediğim için sirenlerden uzak durmalısınız. Ve Perin'e rastlarsan onunla konuşmamalısın."

"Ayıışığı Sarayı'nı sorardım ama onların da öldüğünü biliyorum..." Abigail derin bir iç çekti. "Benim emrimle yapılan katliamın bu kadar uzağa ulaştığını bilmiyordum." Hayatını kaybedenlerin yasını tutan hüznün içini parçaladı ve gözleri yaşardı. "Ve bunların hepsi anlamsız."

"Onun için değil." Cruinn onun saçlarını nazıkçe okşadı ve onu bir kez daha kendilerine çekti. "Prense göre, ölenler ona haksızlık etmişti. İsyancı olarak gördüklerine böyle yapar."

"Belki ikiniz hariç. Siz sadece Labirent'ten sürgün edildiniz."

"Biz onun eski dostlarıyız." Bayodan başını salladı. "Ve bizim suçsuz olduğumuzu biliyordu."

"Ondan bu şekilde bahsettiğinize göre, ondan nefret ettiğinizi düşünebilirim." "Prens hakkında herkes böyle konuşur." Cruinn kıs kıs güldü.

Neden bir yanı bu konuda üzüntü duyuyordu? Valroy küçümsenmeyi kesinlikle hak ediyordu. Düşüncelerini başka bir yere yönlendirdi. "Bana Şafak Şehri'nden bahset."

"Burası biz fae'lerin her gece konuşmak, dedikodu yapmak, mal ve hizmet ticareti yapmak için toplandığımız yerdir. Burası işlerin yürütüldüğü, umutlu aşıkların

yoldaşlar bulabilecekleri ve birçoğunun gizli evlerini yaptıkları, gün geceye dönüşürken ve tekrar geri dönerken kaybolabilecekleri bir yer." Cruinn omuz silkti. "Herhangi bir köy için düşünebileceğiniz şey bu."

Bayodan, Cruinn'in bıraktığı yerden devam etti. "Oraya zaten bir kez gitmiştin, farklı bir isimle. Pazarın büyük bir bölümünü oluşturduğu Alacakaranlık Şehri'ni ziyaret ettiniz. Orası da diğer her şey gibi ışık tarafından değiştirilen tek bir yer. Her yerde ortaya çıkabilir ve asla aynı noktada iki kez bulunmaz." Önlerindeki yolu işaret etti. "Bazen onu bulmak zor olabiliyor."

"Bu dünyada hiçbir şey hareketsiz kalmaz mı?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Bayodan ve Cruinn hep bir ağızdan. Kadın inledi.

İkisi de güldü.

ANFAR saatler süren aramadan sonra Valroy'u buldu. Prens her zamanki uğrak yerlerinin hiçbirinde değildi, bu da her zaman endişe yaratırdı. Bu, bir şeylerin *peşinde* olduğu anlamına geliyordu. Ve prens entrikalar çevirdiğinde herkes kaybederdi.

Ve onu bir kayanın üzerinde durmuş, goblinler, boggartlar, gremlinler ve broglardan oluşan sürüsüne hitap ederken bulduğunda, Anfar gerginliğin yeni bir güçle midesinde döndüğünü fark etti. Toparlayıcı bir konuşmanın sonuna doğru geliyordu.

Valroy taşın tepesinde durmuş, kanatlarını açmış, ordusuna bağıırıyordu. "Bulun onları. *Onu bulun,*" diye hırladı, yumrukları sıkılmıştı. "Onları bana canlı getirin. Onu sağ salim getirin... diğerlerine ne yaparsanız yapın. Şimdi gidin!"

Önündeki kalabalık kana susamışlık ve heyecan içinde uludu. Ağaçların arasında kaybolmak için hiç vakit kaybetmediler, iri yarı ya da çarpık şekiller hemen karanlığın içinde kayboldu. Bir bogun yakınlarda oyalanıyordu, hortuma benzeyen karanlık formu etrafındaki karanlıktan neredeyse ayırt edilemiyordu. Valroy kayadan aşağı atladı ve yaratığa yaklaşmasını işaret etti. Gölgeimsi varlık yaklaştığında Anfar onu tanıdı ve eğer mümkünse göğsünde daha fazla korku oluştu.

Sözlerini duyamıyordu ama aralarında geçenlerin bela anlamına geldiğini biliyordu. Valroy bir kez başını salladı, omzunu silkti ve sonra

elini sallayarak bogun'u kovdu. Gölge göz açıp kapayıncaya kadar siyah dumanlar içinde kayboldu ve gözden kayboldu.

"Neler oluyor Valroy?" Anfar ormanın kenarından bir adım attı. "Bana savaşı tek başına yürütmediğini söyle. Yine."

"İş o noktaya gelirse. Ama hayır. Bu gece kendi türüme karşı saldırıyorum." Valroy onu selamlamak için döndü.

Anfar bir an için arkadaşının yüzündeki ifadeyi tanıyamadı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bu... ihanete uğramış birinin ifadesiydi. Yüz ifadesi öfke, korku ve acıyla çarpılmıştı. Şiddet için yalvaran, manik bir şeydi.

Anfar bir adım geri çekildi. "Ne oldu prens?"

Valroy dostça olmayan bir sesle güldü ve elini kaldırdı. Avucunda kristal bir küre belirdi, ortasında ışık ve görüntüler parlıyor ve dönüyordu, o kadar değişken ve tuhaftı ki ilk başta ayırt etmesi zordu. "Kendin gör."

Bir adım daha yaklaşılmaya cesaret edene kadar, dönen renklerde anlamlı bir şey göremedi. Işığın içinden üç figür belirdi, silüet halinde ve tuhaf ama tanınabilir.

Boynuzları ve toynakları olan geniş bir adam. Yarı saydam görünen daha küçük bir yaratık. Ve genç bir kadın, zayıf yapılı, vahşi lal rengi saçları çoğunlukla bir pelerinin başlığı altında gizlenmişti.

Anfar şok içinde doğruldu. Ama başını hızla salladı. "Hayır. Yanılıyorsunuz. Onlar sadece bir süreliğine kendilerine katılacak yeni bir ortak buldular."

Valroy eliyle bir işaret yaptı ve küre kayboldu. "O yaşıyor."

"Bu mümkün değil."

Valroy başını salladı ve ondan uzaklaştı, kasları sanki patlama dürtüsüyle savaşıyormuş gibi dalgalar halinde gerildi ve gevşedi. "Bernadette'i görmeye gittim, Anfar."

"Ama-" Sözlerini yuttu. Valroy cadalozdan nefret ediyordu ve endişeleri çok ciddi olmasaydı onu görmeye gitmezdi. *"Çok fazla şey görüyor ve bu konuda çenesini nasıl kapalı tutacağını bilmiyor,"* diye sürekli şikayet ediyordu.

Cadıyı ziyaret etmişti...

Ve cadı asla yanılmazdı.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Tanrıların daha fazla müdahalesi. Tek açıklaması bu. Morrigan Ana bana *işkence* etmek için yeni yollar buluyor!" Valroy sonunda öfkesini dizginleyemedi ve yüksek sesli, hayvani bir hırıltıyla yumruğunu kayaya vurdu.

Öfkesinin altında kaya çatladı ve bir taraftan diğerine doğru bir uçurum oluştu. Orada durdu, sırtı Anfar'a dönüktü, omuzları öfkeyle kabarıyordu. "Öbür dünyadan ruhunu çağırmak için cadiya gittim, böylece beni neden bu kadar reddettiğini onun ağzından duyabilecektim. Ama ruhunun çağrılanmayacağını, çünkü *aslında ölmediğini öğrendim*."

Valroy uzun, ürpertici bir nefes verdi ve omuzları, kulakları tarafından sıkıldığı yerden aşağı indi. Ses tonu düştü. "Cruinn ve Bayodan'la birlikte. Onu benden saklıyorlar. Onu benden saklıyorlar."

"Onları Labirent'ten sen sürdün."

"Bah! Anlamsız, yüzeysel bir ceza. Görevlerini yapıp onu bana getirirlerse memnuniyetle kaldıracam bir ceza."

"Yeminleri artık onun için. Sen bunu gördün." Anfar tehlikeli sularda dolaştığının farkındaydı. Kendini Valroy'la bir kavganın içinde bulmak istemiyordu, özellikle de bu ruh halindeyken. Paramparça olabilirdi.

"Bunu biliyorum!" Valroy kanatlarını ardına kadar açarak bağırdı ama sonra yine boyun eğdi. Öfkesini tutmak için mücadele ettiğini fark etti. Öfkesi başka bir şey tarafından yeniyordu. Acı. "O-o-"

Seni ikinci kez reddetti. Valroy'un söylemeye cesaret edemeyeceğini bildiği sözleri sessizce tamamladı. "Çok korkmuş olmalı. Nelere katlandığını bir düşün. Neye dönüştüğünü ya da neden dönüştüğünü bile bilmiyoruz."

"Bunun bir önemi yok." Valroy tekrar yüzünü ona döndü. "Ona yardım edebilirim.

Onu koruyabilirim. Uyandığı anda beni çağırması gerekirdi. Ama bunun yerine saklanıyor ve onu benden uzak tutuyorlar. Bayodan hepsini gizlemek için büyüsünü kullanıyor. Onları bulamıyorum."

"Bu yüzden mi goblinler ve boggartlar?"

"Bu yüzden goblinler ve boggartlar." Valroy başını salladı ve adımlamaya başladı. "Eğer onları ben bulamazsam, onlar her dereyi ve koruyu arayacaklar. Her çalılık ve tarlayı. Bogeyle ve brooglar Tir n'Aill'deki her gölgeyi, her kuytuyu, her girintiyi arayacaklar. O bulunacak."

"Peki ya liderleri? Onlara ne fısıldadın?" Prens'in brooglarla yaptığı anlaşma basitti; gerçekten aç oldukları şeye, yani Seelie tutsaklarına karşılık sarsılmaz bir sadakat.

Çünkü karanlık ve gölgeli canavarlar kırık Seelie'lerden yapılmıştı.

"Gün ışığı saatlerinde karanlık yerlere sızmak için. Arayamadığım yerleri aramak için."

Anfar yemin etti. "Seni aptal, bu bir savaş sebebi! Eğer Oberon ve Titania boggartları senin gönderdiğini öğrenirse-"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum!" Valroy üzerine yürüdü ve Anfar'ın sendeleyerek geri dönmesine neden oldu. "Bayodan aptal değil. Onu saklayabileceği en güvenli yerin benim ulaşamayacağım bir yer olduğunu biliyor. Onu Şafak Şehri'ne gönderecek. Onu Seelie'lerin arasına saklayacaktır."

Anfar itiraz edecek oldu ama edemeyeceğini anladı. Eğer Abigail hâlâ insan ya da başka bir yaratık olsaydı, bu en akıllıca oyundu. "Ama belki de Unseelie olmuştur."

"O zaman benim elimde olmasındansa Titania'nın tutsağı olmasını tercih ederler. İhanetleri işte bu kadar derin." Valroy dişlerini göstererek hırladı ve bir kez daha ondan uzaklaştı. "Bunun bedelini ödeyecekler."

"Onlar sadece ona sadıklar. Bunun için suçlanamazlar. Onlar..." *sadece onun istediklerini yapıyorlardı.* Anfar irkildi. Ağzını açmamalıydı. *İşte bu yüzden göllerin dibinde kalıyorum.*

"Evet. Kesinlikle." Prens başını sallayarak sessizce güldü. "O zaman bu çok daha kötü. O zaman sadece *onun* emirlerine uyuyorlar ve *onun* emirleri de beni reddetmek." Gözlerini kapadı ve bir iç çekti. Keder bir an için yüzünde parladı ve kısa bir süreliğine yüzünde dolaşan diğer karışık duygulara galip geldi. "Onu geri alacağım."

Alt metin açıldı. Ve bu

savaş anlamına

gelebilir. *Onu geri*

alacağım.

Bedeli ne olursa olsun.

DOKUZUNCU BÖLÜM

A bigail kıpırdandı, pelerininin eteklerini parmaklarının arasında evirip çevirdi. Önünde Alacakaranlık Şehri duruyordu.

Yakında Şafak Şehri olacaktı.

Ama şimdilik hâlâ geceydi. Ağaçlar uzun ve düzdü, solgundu ve bir kez daha kabukları soyulmuş ve altlarında ham odun bırakılmış gibi görünüyordu. Her biri mor, mavi ve gümüş tonlarında çizgilere bürünmüştü; damarlar, yükseklerde fısıldayan mavi-siyah yapraklara dönüşüyordu. Geceleri Tir n'Aill'in her yerinde olduğu gibi burada da hem huşu hem de korku hissediyordu.

Sesler duyabiliyor ve uzaktaki karanlık ağaçların arasından geçen figürleri görebiliyordu. Yakınlarda bir yerde sessizce müzik çalıyordu. Ama orada durdukları birkaç dakika içinde hareketliliğin azaldığını fark etmişti. Gün hızla yaklaşıyordu ve yakında onun dönüşümüne tanık olacaktı.

Bu aynı zamanda yakında yalnız kalacağı anlamına da geliyordu.

Başını iki yana salladı ve Bayodan'a döndü. "Hayır, bunu yapamam. Seelie şehrine öylece yürüyüp yardım isteyemem."

Cruinn, arkasında durdukları yerden yün kumaşın üzerinden omzunu öptü. "Orada daha güvende olacaksın, aşkım. İyi olacaksın. Sen artık Seelie'sin ve onlardan bir şeyler öğrenmelisin. Sana zarar vermeyecekler."

"Güneş battığında geri dönecek misin?" Onlara umutla gülümsedi, aynı şekilde karşılık görmediğini görünce yüz ifadesi hızla tersine döndü. "Döneceksiniz, değil mi?"

Bayodan uzun, derin bir iç çekti. "Hayır. Bir süre için değil. En azından sen güçlenene kadar. Ya da bazı şeyler... yumuşayana kadar."

"Neden?" Cruinn'in elini sıkıca kavradı. "Ama senin bana formumu kontrol etmeyi öğretmen gerekiyordu." Kaşlarını çatarak şekil değiştirene döndü. "Lütfen bana bir gece daha bekleyebileceğimizi söyle."

Cruinn güldü, o anda takındığı yakışıklı erkek yüzü eğlenerek kırıştı. "Seninle bir gece daha geçirmeyi ne kadar isterdik ama yapamayız."

"Ama *neden*?" Israrına sessizlikle karşılık verildi. Bayodan'a ters ters baktı. "Ben çocuk değilim. Bana neler olduğunu anlat."

Bayodan ormana doğru baktı, gözleri sanki çok uzaktaki bir şeye odaklanmış gibi kısılmıştı. Onun Saray'da gördüklerini hatırladı -Sakladığı beş kırmızı göz. Onun ne görebildiğini merak ediyordu. "Biz... takip ediliyoruz."

Önce şok oldu. "Ne?" Sonra kafa karışıklığı geldi. "Nasıl?" Sonra inkâr. "Hayır." Ve korku ile bitti. "Oh, *Tanrım*." Korku omurgasına yayıldı ve onunla birlikte bir ürperti de yayıldı. "Valroy mu? Ama nasıl?"

"Bilmiyorum." Bayodan sessizce homurdandı. "Ve bunun bir önemi yok. Ordusunu gönderdi ve göndermesi de an meselesi. Onlara bizi ve seni bulmaları söylendi. Senin hayatta olduğunu biliyor."

Kaskatı kesildi, vücudundaki her kas kaçmak için çılgık atıyordu. Eğer bulunursa korkunç bir şey olacaktı. Ve bunun ne olacağını çok iyi biliyordu. *Ya ben öleceğim ya da o başladığı işi bitirecek ve istediğini elde ettikten sonra beni öldürecek.* "Beni bulamaz. Bulamaz."

Yaptığı şey yüzünden ona karşı nasıl bir kin besliyordu? Eğer onu yakalarsa, ona vereceği acıyı kavrayamazdı. *Özellikle de artık bir fae olduğuma göre.* Korkunç farkındalıklar birbiri ardına yığılıyordu. *Özellikle de şimdi Seelie olduğum için!* "Bana işkence edecek, beni öldürecek ya da daha kötüsünü yapacak. Ya da-"

"Sus, aşkım." Bayodan uzanıp elini başının üzerine koydu. "Seni bulamayacak."

"İşte bu yüzden Seelie'ye gitmelisin. Başta aynı fikirde değildik ama artık işler değişti." Cruinn kollarını ona doladı ve nazik bir kucaklamayla göğsüne bastırdı. Bu dokunuş dostluk için fazla tanıdıktı ama yine de onu olması gerektiği kadar rahatsız etmediğini fark etti. Onlara yaslandı ve endişesini koymak için onların gücüne güvendi. "Kendi hayatını riske atmadan gün ışığında sana ulaşamaz. Seelie'lerin arasında bizimle olduğundan daha güvende olacaksın."

"Ama ikiniz de güçlüsünüz, değil mi?" İkisi arasında bir bakış attı. "Beni koruyabilirsiniz."

"Evet. Öyleyiz. Ve bir süreliğine yapabiliriz de. Birçok goblin, praxie ve boggart'a karşı savunma yapabiliriz." Bayodan konuşurken burnunu kırıstırdı. "Ama prensin kendisi onların çağrısı üzerine sizi almaya geldiğinde değil. İstilaya uğramamız ve seni bir kez daha kendisi için çalması an meselesi."

"Ve şimdi sen Seelie olduğuna göre..." Cruinn derin bir iç çekti. "Eğer seni esir alırsa gündüz insanları bunu bir savaş sebebi olarak görecektir. Herhangi bir şey ararlar

Bize karşı yürümek için bahane." Şekil değiştiren sanki tek başına bu hareket onu koruyacakmış gibi bir an için ona daha sıkı sarıldı. "Sana nasıl şekil değiştiren olunacağını başka bir gece öğretmemiz gerekecek. Gelecekte, daha güvenli olduğunda." Kıkırdadılar. "Ya da belki o zamana kadar *bize* öğretecek bir şeyleriniz olur."

"Ama-" Neler olduğunu tam olarak anladığında bir an için dehşete kapıldı. Cruinn'in kollarında kendi etrafında döndü. "Hayır! O gece asla gelmeyecek. Ondan asla *kurtulamayacağım!*"

Bayodan'ın ağır eli kızın omzuna düştü ve ona doğru adım attı. Saçındaki kukuletaıyı çekti ve kızın başını kaldırıp ona bakmasını sağladı, kıpkırmızı gözleri kızinkilerle buluştu. "Bu şimdilik sadece bir veda, aşkım. Seninle tekrar görüşeceğiz."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır." Bayodan'ın elini tuttu, onu bırakmak istemiyordu. Onlara ne kadar da çabuk güvenmeye başlamıştı; sadece güvenliklerine değil, arkadaşlıklarına da. Başka hiçbir şeyi yoktu. "Lütfen, ben-"

Cruinn başını onlarınkine doğru eğip onu öptüğünde sözleri sustu. Kızın gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Bu jest şefkatli ve nazikti ve ondan ayrıldıklarında gülümsediler. "Tadın bal ve kır çiçekleri gibi. Güneş ışığı ve yeşil çimenler gibi. Sen gün ışığına aitsin. Onlara aitsin." Sözleri yumuşaktı, ona bir sevgili gibi fısıldıyorlardı. Bakışları mavi gözleri arasında gidip geliyor, onların da tıpkı giydikleri diğer şeyler gibi bir yanılsama olduğunu biliyordu - tıpkı kendi giysilerini giydiği gibi, Cruinn de bir erkek formuna bürünmüştü.

Cruinn onu tekrar öpmek için öne doğru eğildiğinde, kadın parmaklarını dudaklarına bastırdı. Cruinn irkildi ve bir özür mırıldanacak oldu ama kadın bir fısıltıyla sözlerini kesti.

"Kendin gibi."

Omuzları kulaklarından sarktı ve yüzlerini süsleyen gülümseme saf bir minnettarlıktı. Parmaklarının altında şekilleri değişti, muhtemelen en çok hoşlanacağını düşündükleri yakışıklı adamın kılığında sıyrıldılar. Parmak uçlarının altındaki kumun kayması gibi tuhaf bir histi bu. Bir kez daha gerçekte oldukları gibi olduklarında, camın cam üzerindeki sesi sessiz ama belirgindi.

Parçalanmış cam kırıkları, pürüzsüz ve soğuk. Ve kendi harika ve garip yollarıyla, mükemmel.

Parmaklarını dudaklarından kaldırdı ve parmaklarıyla yanaklarında hafifçe gezindi. "Bu bir veda değil."

"Bu bir veda değil," diye tekrarladılar, aralarındaki mesafeyi kapatıp onu bir kez daha şefkatle öperlerken. Camdan yapıldıkları için hayal edebileceğinden daha yumuşaktılar ama kucaklaşmada normal bir insandan bekleyeceği vücut ısısı yoktu. Buna hiç aldırmadığını fark etti. Öpüşmeleri tutkulu değildi ama... nasıl tarif edeceğini bilmiyordu.

Aşk değildi.

Ama belki de Fae'ler arkadaşlığı böyle ifade ediyorlardı.

Buna şaşırmayacaktı.

Bir çift güçlü parmak çenesinden kavrayıp başını Cruinn'den çevirdiğinde, Bayodan onun öpücüğünü kendi için çalarken küçük, şaşkın bir ses çıkardı. Cruinn'in yumuşak olduğu yerde, Bayodan keskin, sert ve inatçıydı. Sakalının ona sürünmesi biraz hoştan da öteydi. Ayrıldıklarında, kendini birazcık nefessiz kalmış buldu.

Adam sıırttı. "Bu bir veda değil."

Güneş yükseliyordu. Gökyüzünün renklerinin turunculara ve sarılara dönüşmeye başladığını ve her saniye daha da parladığını görebiliyordu. Yakında onu terk etmek zorunda kalacaklardı, yoksa kendileri de tutsak olma riskiyle karşı karşıya kalacaklardı.

"Unutma," diye mırıldandı Bayodan, "kimseye adını söyleme. Kimseye gerçekte kim olduğunu ya da nereden geldiğini söyleme. Gücünüzü kontrol etmeyi öğrenmek için buradasınız. Şimdi akrabalarım dediğın ağaçlardan artık korkmadığında, bizi görmek için alacakaranlığı göze almak güvenli olacak."

"Ben ağaçlardan korkmuyorum-" İcini çekti. Korkuyordu. Yürürken hiçbir şeye dokunmamaya dikkat etmişti, çünkü ya bir tanesine dönüşecek ya da tekrar uzaklarda kaybolacaktı. Başını salladı. "Pekâlâ."

Kıkırdadı ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Çabuk öğreniyorsun. Açık yürekli ve açık fikirlisin. Çok geçmeden goblinleri ve boggartları can havliyle kaçmaya zorlayacaksın ve tekrar karşılaşma şansımız olacak."

"Beni kandırdığın ve başından beri planının bu olduğunu söylemediğın için çok kızgınım." Gözlerini keçi adama dikti.

Cruinn kıs kıs güldü. "Onun tarzı bu. Her zaman taktikçi. Prensle güçlerini birleştirdiğinde kendilerini eşimizin gazabında bulan ruhlara lanet olsun. Neyse ki bu çok sık olmuyor."

Bayodan başını salladı. "Topyekûn savaşa hiç hevesim yok. Şimdi git aşkım. Yakında görüşeceğiz. Bizim gibi yaratıklar için zaman çabuk geçer ve size dönmemiz göz açıp kapayıncaya kadar geçer."

"Ama-" Birden aklına ikinci bir soru geldi. "Ya Valroy seni bulursa? Hayatta olduğumu öğrenirse-"

Cruinn onu nazikçe susturdu. "Biz kendi başımızın çaresine bakabiliriz, sevgilim. Bizim için endişelenme."

Onlara zarar gelme fikri midesinde yılanlar gibi kıvrılıyordu. "Lütfen, güvende olun. Lütfen. İkinizin başına kötü bir şey gelirse buna dayanamam. Lütfen."

"O zaman yemin ederim ki böyle bir şey olmayacak." Bayodan onun yanağını avucunun içine aldı ve başparmağının kaba bir kısmını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Huzur içinde ol. Üzülmen gereken kendin olacaksın." Güneş ağaçların arasından görünmeye başlamıştı ve homurdanarak güneşe baktı. "Çok fazla oyalandık. Git, ufaklık. Gerçek ve korkutucu bir Seelie olduğunda bize geri dön."

İçinden bir ses bunun o kadar kolay olmayacağını söylüyordu. Ve bir şey ona asla *korkutucu* olamayacağını söylüyordu. İkisine de tekrar sıkıca sarıldı. Bir adım uzaklaşarak pelerininin kapüşonunu tekrar saçlarının üzerine çekti. "İkinizle de yakında görüşeceğim." *Öyle ya da böyle, lütfen tanrılar, bunun doğru olmasına izin verin.*

Ona gülümsediler, Bayodan bir centilmen gibi eğildi ve gece ormanından geriye kalanlara adım atıp gözden kayboldular.

O artık

yalnızdı.

Aynen böyle.

Sızlandı.

Güneş ışığı artık ona dokunuyordu, gölgeler karanlığa doğru kovalanmıştı.

Şafak Şehri'ni görmek için geri döndüğünde nefesi kesildi. Ağaçlar artık eskisi gibi gümüşü, kabuksuz şeyler değildi ama güneşin dokunuşuyla her şey değişmişti. Bunun yerine kavak ve karaağaç karışımına dönüşmüşler, zengin, yeşil çimenlerin üzerinde yaylarını aşağı doğru sallayan devasa söğütlerle noktalanmışlardı. Ağaçların diplerini her renkten çiçekler süslüyordu.

Pelerinini kendine daha sıkı sararak yapması gerekene boyun eğdi. Başka seçeneği yoktu. Olduğu haliyle çaresizdi ve eğer gerçekten Seelie ve bir fae ise, ayaklarını kendi altına almayı öğrenmesi gerekiyordu.

Nefes alarak Şafak Şehri'ne adım attı.

Görebildiği hiçbir yapı yoktu, ona buranın gerçekten de bir şehir olduğunu söyleyebilecek hiçbir bina ya da kulübe yoktu. Ama yine de hareketliydi. Yukarıdaki dallardan uzun, kıvrak figürlerin uzanıp esneyerek komşularını selamladığını gördü. Genç bir adamın komşularını selamlamasını hayranlıkla izledi.

Büyük söğütlerden birinin *içinden* çıktı, bedeni sanki başından beri ormanın bir parçasıymış gibi içinden çıkıyordu.

Ona gülümsedi ve selamlamak için başını eğdi. "Günaydın yabancı."

Bir an kekeledi, sonra şaşkınlığını üzerinden atarak gülümsedi. "Günaydın." Kendisine daha fazla soru sorulmasına fırsat vermeden hızla uzaklaştı. Birkaç büyük ağacın daha arasından geçene kadar orada burada yapılar görmeye başladı. Çamur kulübelere, gerçekten eski yöntemlerle yapılmış gibi görünen kaba şeyler, kapıları şekilsiz ve düzensizdi. Bazıları onun boyundaydı ama çoğu değildi. Birçoğu girişlerin önünden bile geçemeyeceği kadar küçüktü. Bazıları ağaçların kendi yüzlerine inşa edilmiş gibiydi. Bunlardan birini incelemek için durdu, yarı insan boyundaki kapının nereye çıktığını merak ediyordu ki kapı açıldı.

Kısa bir süreliğine irkilerek geri sıçradı. Kapının diğer tarafında, ortaya çıkan figürün arkasında koca bir ev görebiliyordu. Önünde rahat görünümlü mobilyalar serpiştirilmiş bir ocak yanıyordu; oda ağacın gövdesine sığabileceğinden çok daha büyüktü.

Var olan kadın kısa boylu, tombul ve yuvarlak, mutlu bir yüze sahipti. "Yeni, ha?" Kadın önündeki bir kova suyu yere boşalttı. "Bu bakışı bilirim."

"Ben-ah-evet." Kadın utangaç bir ifadeyle gülümsedi ve kollarını kendine doladı. "Korkarım bir tarlada uyuyakalmışım ve şimdi kendimi burada buldum. Artık insan olduğumu sanmıyorum."

Kadın sertçe güldü ve kovayı yere bırakıp ona doğru yürüdü, ellerini lekeli önlüğüne sürdü. Yaklaştıkça Abigail kadının boyunun dirseklerine ancak ulaştığını fark etti. Sivri kulakları vardı ve gözleri parlak bir vermillion tonundaydı. Buna rağmen, ilk bakışta kadını insan sanabilirdi.

"Hayır, hayır, kesinlikle değilsin." Kadın Abigail'in bileklerini avuçlarının arasına aldı ve nazikçe vücudundan ayırdı. "Hadi sana bir bakalım." Abigail tek bir şey bile yapamadan kadın uzanıp yeşil pelerinini çözdü ve ondan alıp yuvarlayarak yakındaki bir kayanın üzerine koydu.

Küçük kadın onu bir terzi gibi evirip çevirip incelerken Abigail'in yapabileceği çok az şey vardı, sadece şaşkın bir sessizlik içinde öylece durmak. Saçındaki yapraklardan birini kopardı.

"Ow!" Abigail irkildi. Küçük kadına bakmak için döndüğünde gözlerini kırıştırdı ve kadının yaprağı bir kez yalamasını ve sonra... yemesini izledi.

Kadın mırıldandı, çiğnedi ve yuttu. Gözleri kocaman oldu. "Aman Tanrım."

"Ne?" Kadın kollarını tekrar kendine doladı ve ondan yarım adım uzaklaştı. "Ne oldu?" *Bu kadar erken mi açığa çıktım?*

"Beatrice'i görmeye gitmelisin. Cadı seni görmek isteyecektir." Kadın gülümsedi, yüzü Abigail'i son derece gergin ve aynı ölçüde şaşkın yapan bir heyecanla parlıyordu. "Senin gibi biri aramıza katılmayalı çok uzun zaman oldu!"

"Benim gibi mi?" Başını iki yana salladı. "Ben hiç kimse değilim."

"Olabilirdin, çiftçi kız." Kadın heyecandan neredeyse zıplıyordu. "Ama artık değil! Gel, gel. Beatrice bu tarafta." Elini salladı ve ön kapısının ardına kadar açık olduğunu tamamen unutarak yürümeye başladı. İçeriden kapıyı kapatması için bağırان bir adam sesi yükseldi. "Koca kışını kaldır ve kapıyı kendin kapat, Laggan!"

Abigail pelerinini alıp şişman kadını takip ederken kıkırdamaktan kendini alamadı, yapmalı mıydı emin değildi ama yapmamalı mıydı ondan da emin değildi. "Neden bana çiftçi kız dedin?"

"Çünkü sen de *öyleydin*, değil mi?" Kadın yavaşlayarak onun yanında yürümeye başladı. "Toprağın tadını alıyorsun. Büyümek gibi bir tadın var. Bu yüzden ağaçlar, otlar ve canlılar seni kendilerine aldılar."

Hayır, bunun nedeni benim bir cadı olmam ve Gle'Golun tarafından ele geçirilmemdi. "Evet. Özür dilerim. Kafam hâlâ çok karışık." Bu kısmı yalan değildi.

"Ben Uri." Ona bir el uzattı. "Elf. Tanıştığımıza memnun oldum."

Abigail gülümsedi ve elini onunkinin içine koydu. Bir isim bulmak için çabalarken aklına ilk gelen isimle karşılaştı. Teyzesinin adını. "Margery." *Bir süreliğine ödünç almamın sakıncası olmayacağına eminim.* "Sizinle tanışmak da bir zevk. Korkarım tam olarak ne olduğumu bilmiyorum."

"Margery! Güzel isim. Ve ne olduğuna gelince, sevgili kızım, sen özel bir şeysin, sana bu kadarını söyleyebilirim." Uri heyecanla ellerini çırttı. "Ormanla *gerçek* bir bağı olan biri bize gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu."

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksın, anlayacaksın. Beatrice tüm bunları açıklamakta benden çok daha yetenekli. O bilge ve binlerce yıldır burada. Kraliçe'den bile daha uzun süredir. Bazıları onun tanrılar aramızda dolaşırken onları tanıdığını söyler."

"Yani Morrigan, Bres ve Nuada gibi mi?" Abigail gözlerini kırptırdı. "Onlar bir zamanlar Seelie ve Unseelie'ydiler ve tanrı mı oldular?"

"Elbette! O piç Bres hariç." Elf yere tükürdü. "Mezarında çürüsün o Unseelie yarı iblis *piçi*."

Tanıdık geliyor.

"Korkarım insan efsanelerimiz çok karışık." Abigail içini çekti. "Bana gerçekleri bir çocukmuşum gibi anlatmak zorunda kalabilirsin. Ben de tam olarak böyle hissediyorum."

Uni gülümsedi, tam, orantısız, mükemmel derecede çekici bir ifadeyle. "Elbette! Elbette. Zararı yok. Tir n'Aill'in Kral ve Kraliçeleri bir süre, binlerce ve binlerce yıl hüküm sürer ve sonra -uzun yaşamlarından yorulduklarında ya da bizimle aynı şekilde var olamayacak kadar güçlendiklerinde- yükselirler. Nuada bir zamanlar Seelie kralıydı ve bir sonraki düzleme geçerken tacını Titania'ya verdi."

Titania mı? Oberon değil mi? Huh. "Peki ya Bres?"

"O Unseelie piçi çok korkaktı, ödülünden vazgeçemeyecek kadar kibirli bir sıçan pisliliydi. Bir varis bırakmadan öldü. Unseelie tahtı boş kaldı." Homurdandı ve kederle ekledi, "Şimdilik."

"Ah?" Cahil numarası yaptı. Kendini tamamen kaybolmuş hissettiği için bu yeterince kolaydı.

"Tacını almak için bekleyen bir prens canavarı var. Valroy adında vahşi, zalim, korkunç bir canavar. Ondan önce gelenler gibi yarı alçak bir iblis. Hepimizi öldürmek ya da kölesi yapmak istiyor. Hangisinin daha kötü bir kader olduğunu anlamak için uzun süre düşünmene gerek yok. Bir kraliçe arıyor ve neredeyse bir kraliçesi vardı. Şimdi söylentilere göre sonbaharın ilk yaprakları dökülmeden önce bir kraliçesi daha olacaktı." Tekrar yere tükürdü. "Tanrılar hepimize yardım etsin."

Abigail alt dudağını çiğnedi. "Sonbaharda mı evlenecek?" Bazıları hâlâ tomurcuklanan ve birçoğu henüz tam olarak yapraklanmamış olan ağaçlara baktı. İlkbaharın başlangıcıydı. Bu biraz zaman olduğu anlamına geliyordu ama... fazla değil. "Kime?"

"Ona Leydi Astaşa diyorlar, gerçi prensle ters düştü ama kadından geriye pek bir şey kaldığını sanmıyorum. Yine de desteklenip evlendirilecek kadar." Uri iç çekti. "Korkarım bize korkunç bir savaşın acısını çekmek için tam zamanında gelmiş olabilirsiniz. Yaşamak üzere olduğumuz Kış, başka hiçbir şeye benzemeyecek."

Kendimi bir hiç uğruna mı feda ettim? Hayır. Bunun olacağını biliyordum. Taç onun olduktan sonra evlenecek ve öldürecek başka birini bulacaktı. Tır n'Aill ve Dünya'daki herkese hayatlarının tadını çıkarabilecekleri zamanı vermek için hayatını ortaya koymuştu. Ve en azından bunu yapabildiğini umuyordu.

"Oh, şimdi, şimdi. İşte sizi dedikodu ve söylentilerle korkutmaya başladım." Uri uzandı ve Abigail'in dirseğinin kıvrımına tutunarak ona gülümsedi. "Bu kadar korkmuş görünmene gerek yok. Belki de Seelie güçlerine katılır ve korkunç bir savaşçı olursun!"

Sessizce güldü. "Hayatımda hiç kılıç tutmadım. Aslında bu tam olarak doğru değil," diye düzeltti hemen, Anfar'ın paslanmış hediyesini hatırlayarak. "Bir kılıç dövüşünde çok çabuk öldürdüm, sana söz veriyorum."

Uri kıkırdadı. "Bütün Seelie'lerin kılıç ve kalkanla savaştığını mı sanıyorsun? Hayır, hayır sevgili kızım. Sen onlardan çok daha güçlü silahlarla savaşacaksın." Uri onun koluna sarıldı ve sonra önüne bakarak, "Ah! İşte geldik," diye haykırdı.

İleride, iki devasa söğüdün arasına yerleşmiş, uzun yeşil dalları rüzgârda sallanan yapıya bakarken içinde bir korku kabardı. İlk bakışta pitoresk bir kulübe gibi görünüyordu, baklava desenli cam pencereler hâlâ içeride yanan ateşin parıltısını ortaya çıkarıyordu, ışığı henüz güneş tarafından yenilmemişti. Bacasından dumanlar yükseliyordu ve kız pişen ekmeğin kokusunu alabiliyordu.

Hayal edebileceği herhangi bir cadı evine benzemiyordu - hiçbir şey çarpık, eğri ya da karanlık değildi. Tavandan sarkan iplere dizilmiş kafatasları ya da kemikler yoktu. Ama yine de bir şey onu korkutuyordu. Abigail kaskatı kesilip yavaşlayınca Uri bunu hissetti. Yüzünü buruşturarak Abigail'in ellerinden birini tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Her şey yolunda Margery. Güvendesin. Sana zarar vermeyecek."

Onlar yaklaşırken kapı açıldı ve dışarı uzun boylu, güzel bir kadın çıktı. Vücudu kıvrak ve zayıftı ve beyaz ipekten uzun bir elbise giymişti. Saçları bal renginde dalgalar halinde dökülüyordu. Hem egzotik hem de tanıdık olan keskin yüz hatları çarpıcı bir gülümsemeye dönüştü.

"Merhaba, Uri. Bugün bana kimi getirdin?" Abigail'in hiç beklemediği bir cadıya benzeyen kadın elfe hitap ediyordu ama bakışları ona sabitlenmişti. Kadının gözleri birbirini tutmuyordu. Biri taze karın en saf beyazıydı, diğeri ise siyah.

Abigail meşhur bir geyik gibi dondu kaldı ve kendini avcının bakışları arasında buldu.

"Yeni gelen biri! Ve oldukça heyecan verici biri." Cadı denen adam gülümsediğinde Abigail'in korkusu yerini dehşete bıraktı. O gözlerde bir tanıma vardı. Bu kadını *taniyordu*.

Cruinn ve Bayodan ona yakalanmamasını söylemişti. Kimsenin kim olduğunu bilmesine izin vermemesini.

Cadı kapısından kenara çekildi ve uzun bir kolunu kulübesinin içine doğru salladı. "İçeri gel, Abigail Moore."

Bir saatten az kalmıştı.

Lanet olsun.

ONUNCU BÖLÜM

Uri şaşkınlıkla ona baktı. Elfin nefesi kesildi, elleri ağzını kapatmak için havalandı.

Abigail panik yapmamaya çalıştı. Ve çabucak başarısız oluyordu. "Ben-hayır-bir hata var-" Geri adım attı, kaçma dürtüsü ateşin yayılması gibi içinden geçiyordu. Oh, evet, kesinlikle bir hata olmuştu. Onun hatası. Buraya gelmemeliydi! O olmamalıydı

-

"Şşşt, şşşt." Cadı kıkırdadı ve ona el salladı. "Güvendesin. Geleceğinizi biliyordum. Uri, daha fazla meraklı göz gerçeği öğrenmeden sen de içeri gir." Kadın mırıldandı. "Gerçi açıkça görülüyor. İçeri gel sevgili cadı. Konuşacak çok şeyimiz var."

Başka ne yapabilirdi ki?

Başka ne seçeneği vardı ki?

Belki bir gün, başkalarının kaprislerine maruz kalmayacaktı. Uzun, mağlup bir iç çekişle öne doğru adım attı ve cadının kulübesine girdi. Uri hemen peşinden gitti ve Abigail'in elini tutup çekti. "Bu doğru mu? Doğru mu? Sen o musun? Sen gerçekten-" Sesini yüksek ve tamamen anlamsız bir fısıltıya indirdi. "Ölümlü cadı mı?"

Beklenmedik bir şekilde gözleri yaşardı ve saklanmak istercesine başını eğdi. "Öyleydim."

Uri eliyle kendini yelpazeleyerek kulübenin etrafında adımlamaya başladı. "Oh, tanrılar. Oh, tanrılar aşkına."

Cadı kapıyı kapatırken kendi kendine kıkırdıyordu, uzun beyaz elbisesi evinin pürüzsüz ahşap tahtaları üzerinde arkasından sürükleniyordu. Ev küçüktü ama düzenliydi. Abigail'in beklediği gibi değildi. Duvarlardaki sıvalar beyaz ve gevrekti; ocağın kirişlerinden ve birkaç direktan kurumakta olan ot demetleri sarkıyordu. Şöminenin üzeri taşlar ve kristallerle süslenmiş, çubuk demetleri ve tüyler tılsım oluşturacak şekilde birbirine bağlanmıştı. Cadı aynı zamanda bir cadıydı, ancak Abigail tam olarak hangi büyüün işe yaradığını bilmiyordu.

"Benim adım Beatrice." Soluk benizli güzel kadın Abigail'e ince ve narin bir el uzattı. "Sizinle tanışmak benim için bir onur."

"Ben... bunun neden bir onur olduğunu anlamıyorum. Ama siz de öyle." Elini diğer kadının elinin içine koydu ve sıktı. "Abigail Moore. Gerçi sen bunu zaten biliyordun."

"Ooooh." Uri duvar dibindeki bir tabureye yığıldı. "Sanırım bayılabiliyorum!"

Beatrice kıkırdadı. "Ona aldırma. Elfler dramatik olabiliyor." Bir duvarın yanındaki masaya geçti ve toprak bir sürahiden iki tahta kadeh su doldurdu. Birini elfe uzattı, diğerini de Abigail'e götürdü. "Lütfen. Oturun." Ateşin yanındaki bir koltuğu işaret etti.

Abigail kadehi tereddütle aldı ve aynı tereddütle iki sandalyeden birine oturmak için hareket etti. Sandalyenin yanındaki masanın üzerinde küçük bir kase meyve duruyordu.

Geleceğimi biliyordun.

Ahşap iskelete sırtını yaslayarak iç çekti. "Bu umutsuz bir durum, değil mi?"

Beatrice güldü. "Ah, seni zavallı şey. Böyle düşündüğün için seni suçlamıyorum." Karşısındaki sandalyeye oturdu, Abigail'in hayatında umabileceğinden çok daha zarif görünüyordu. "Hayır, canım. Hâlâ umut var. Ama korkarım ki hepsi, hem Seelie'lerin hem de insanların geleceği -sana emanet."

Aklına gelen ilk ve tek şeyle cevap verdi. Son zamanlarda çok sık aklına geliyordu. Ve her seferinde duruma mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Kahretsin."

VALROY Labirentinin büyük salonunda oturuyordu. Burası sık kullandığı bir yer değildi, çünkü gündüz saatlerinde başkalarıyla buluşmaya nadiren ihtiyaç duyardı. Aksi takdirde, yakında taht odası olacak yeri kullanırdı.

Ayrıca kimse buraya gelmeyi sevmezdi. Cesetleri hâlâ kargıları süsleyen ve ağaçlardan sarkan eski Divan üyeleri onun evine adım atmaktan nefret ederdi. Tüm fae evlerinde olduğu gibi, odalar birbirine bağlı değildi. Yatak odası buradan çok uzaktaydı, banyosu, koleksiyonu, yemek odası da öyle... Uzaydan geçmek varken neden onları yan yana yerleştirsin ki?

Başının üzerinde yükselen çıplak ağaçlara baktı, bir çatı oluşturmak için birbirine dolanan dallar ve uzuvlardan oluşan karışık bir ağ oluşturuyordu, soluk

Güneş ışığı zar zor süzülüyordu. Işık mermer zemin üzerinde keskin gölgeler oluşturuyordu. Ortaya, krallarının yaptığı gibi, lifleri derin ve güzel bir mavi olan bir insan halısı yerleştirmişti.

Ölü ağaçlar mermer zemin boyunca sık sıralar halinde uzanıyor, bir dikdörtgen oluşturuyor ve çok sayıda asker gibi diziliyordu. Aralarındaki gölgeler aşılmaz derecede karanlıktı. Bakır kazanlardan birkaçını yakmış, puslu gün ışığıyla keskin bir tezat oluşturan amber ve kırmızı renklerde titrek şekiller ortaya çıkarmıştı.

Salonun başındaki oymalı ahşap sandalyede otururken kemiklerinin ağırlığını hissediyordu. *Yorgun* olması nadir görülen bir şeydi. Ama işte buradaydı. Yorgun. Ve kızgın.

Belki de ilkinin sorumlusu ikincisiydi. Dürüst olmak gerekirse bundan şüpheliydi. Çünkü düşüncelerini ve enerjisini gasp eden üçüncü bir duygu daha vardı ve bu çok daha büyük olasılıkla suçluydu.

Acı.

Gremlinlerine, goblinlerine ve gnoll'larına bağırırken ya da boggart'ların fısıltılı söylentileriyle meşgulken onu uzak tutuyordu. Anfar'la didişirken onu görmezden gelebiliyordu.

Ama bu sessiz zamanlarda, etrafta kimse yokken? Onun için geliyordu.

Ve bundan nefret ediyordu.

Öfke, kızgın ve sıcak bir şekilde öne fırladı. *Bunu bana yapmaya nasıl cüret eder? Beni böyle zehirlemeye nasıl cüret eder?* Ama soldu, çatladı, titredi ve öldü. Ve çok geçmeden öfkesi yok oldu. Parmak uçlarını aptal bir insan kraldan çaldığı tahtın oymalı ahşap kolunun üzerinde gezdirdi. Tahtın kime ait olduğunu unutmuştu; isimleri aptalcaydı ve sayıları takip edemeyeceği kadar çoktu.

Sandalyenin kolları aslan şeklinde oyulmuştu, ağızları sessiz bir kükremeyeyle açık, tahta dişleri sivriydi. Nedenini tam olarak bilmesede de bu onu gülümsetmişti. Diğer parmaklarını çenesinin altında kısıvrarak başını elinin üzerine koydu ve kendini bir kez daha kendi düşüncelerinin bataklığına gömülmüş buldu.

Abigail yaşıyordu. Annesi tarafından, kendisinin de bilmediği nedenlerle ölümden diriltilmişti. Morrigan'ın çevirdiği dolapları çözmek için saatlerini harcamıştı. Ama bunun yerine kendini, sanki onun eliyle oraya bir bıçak yerleştirilmiş gibi karnını yakan acının etrafında dönüp dururken bulmuştu.

Abigail hayattaydı ve onunla birlikte değildi.

Gle'Golun'un yanında durmuş, onun yutuluşunu izlerken öyle bir ihanet hissetmişti ki. Çok incinmişti. *Beni arzulamaktansa ölmeyi tercih ederdi. Onun için o kadar iğrenç biriyim. O kadar iğrenç biriyim. Ve şimdi hayata döndüğüne göre, fikirlerinin değişmediği açıktı.*

Onun kollarına koşmalı, ağlamalı, affedilmek için yalvarmalıydı. Onu cezalandıracak, her şeyi yatıştırmadan önce ona farklı bir şekilde yalvartacaktı. Yapması *gereken* buydu. Ama onun yerine? Kaçtı. Saklandı.

Çünkü o da herkes gibi onun için de istenmeyen biriydi. Hayır. Hayır.

Yüzünü buruşturarak dişlerini hırladı ve keskin tırnaklarını tahtaya geçirip sandalyeyi parçalara ayırma dürtüsüyle savaştı. Ne de olsa en sevdiği çalıntı eşyalardan biriydi ve oyma ahşap aslanlar ona hiçbir kötülük yapmamıştı. Bunun yerine elini yumruk yaptı ve tırnakları etinin derinliklerine batarken yakıcı bir acının verdiği garip rahatlamayı hissetti.

Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Ona karşı naziktim! Nazik davrandım. Onunla oynadım, evet ama itiraf edemese de bundan zevk alıyordu. Bu bir oyundu, başka bir şey değil.

Ona dünyayı verebilirdi. İki dünya! Onu yanına alacak ve ölümlü yılları sona erene kadar ona kraliçe gibi davranacaktı. Tacını giydiği anda onu öldüreceğine gerçekten inanıyor muydu?

Öyle miydi?

Hayır.

Eğer kızın ölüm korkusu olsaydı, canını alan o korkunç çiçeğe kendini teslim etmezdi. Parmaklarını alnında ileri geri gezdirerek orada oluşan ağrıyı yatıştırdı. Bir şişe sert alkolün içine girip bir hafta boyunca uyumayı diledi.

Ne yazık ki, ilgilenmesi gereken bir iş vardı.

"Efendim." Yakınlardan bir boggart'ın fısıltısı geldi.

Gözlerini açıp baktığında gölgemsi, şekilsiz şeyin zeminde kaydığını, titreyen ışığın karanlığında kıvrıldığını, parlak kehribar rengi ve soluk güneş ışığından elinden geldiğince kaçtığını gördü. İğrenç şeyler, boggartlar - Seelie tutsaklarının parçalanmış kalıntıları. Ama çok işe yarıyorlardı. "Haberlerle mi geliyorsunuz?"

"Evet..."

Öne doğru oturdu. "Nerede o? Şimdi neredeler?"

"Hainler saklanıyor. Gündüz saatleri için karanlık yerlerine gittiler. Ama onsuz gittiler."

Başını yana eğdi, kaşları çatıldı. "Abigail'i terk mi ettiler? Yalnız mı?" Homurdandı. "Aptallar."

"Hayır. Yalnız değil."

Valroy yavaşça sandalyeden kalktı ve kanatlarını omuzlarından açtı. "Ciddi olamazsın."

"Seelie'lerle birlikte... Şafak Şehri'ne gitti."

"Ne?" Öfke onu bir anda kavradı ve kanatlarını gerdi. Böcürt geri çekildi, gözleri yere bakan karanlıktan başka bir şey değildi. Bu öfkeyle birlikte... korku da vardı. Korku. Gerçek korku. Kendisi ya da planları için değil. -Ama onun için.

Bana ne yaptın, Abigail? Neye dönüştüm ben?

Seelie onu tükettirdi. Aralarında dolaşan bir insana tek bir bakışıyla, anında bir ruh ya da başka bir şey tarafından büyülenirdi. Ondan istedikleri her şeyi alırlardı ve o da içi boş bir kabuğa dönüşürdü. *Tekrar.*

Taktığı kolyeyi kavradı. Artık zincirdeki mavi kristal değil, deri bir sicim parçası üzerinde kabaca oyulmuş tahta bir baykuş vardı. "O zaman ikinci kez ölmüş sayılır."

"Hayır, Usta... Anlatacak daha çok şeyimiz var."

"O zaman söyle ve vaktimi boşa harcamayı bırak!"

Böcürt onun öfkesi karşısında irkildi. Ama umurunda değildi. Yaratık sanki ona söyleyecekleri için gerginmiş gibi tereddüt ederek kıpırdanıyor ve kıvranıyor gibiydi. Hırlayarak öfkesini kontrol etti ve kanatlarını gevşetti. Dikkatle, daha ölçülü bir şekilde tekrar denedi. "Bana bildiklerini anlat, Wraith. Olanlar için suçlanacak kişi sen değilsin."

"O... bir fae oldu."

Tek bir kahkaha attı ve kocaman sırttı. Oh, nihayet, ne harika bir haber! Ne tür güzel bir Unseelie yaratığına dönüşmüştü? Gle'Golun'un sarmaşıklarıyla sarmalanmış, ölümlülüğe aç, ona yaklaşanların etiyle mi besleniyordu?

Onu evcilleştirmek ne büyük bir zevk olurdu... onu zaten olması gerektiği gibi *kendisine ait* kılmak.

Çalıntı tahtının önünde bir ileri bir geri volta attı. O kadar dikkati dağılmıştı ki, ne tür bir saf ve şehvetli varlığın

cinayete dönüşmüş olmalı ki, neredeyse en iyi kısmı gözden kaçırıyordu. Durakladı, zaten olduğundan daha geniş sırtılamıyordu. "Seelie onu esir tutuyor o zaman. Onu çoktan niyetim olarak ilan ettim. Dolayısıyla bu bir savaş eylemidir! Onların üzerine yürümek için taç giymeme gerek yok." Güldü. "Ne kadar harika! Teşekkürler Morrigan Ana, çünkü sana olan inancımı neredeyse yitirmiştim. Bu ne büyük bir hediye! I-"

"Yanıliyorsunuz."

Donup kaldı ve ağaçların ötesindeki karanlığın mürekkep gibi güvenliğine daha da yaklaşmış olan yerdeki gölgeye baktı. "Affedersiniz?"

"O onların tutsağı değil."

Başını sallayarak başka ne gibi seçenekler olduğunu anlayamadı. "Seelie ona sığınacak bir yer vermezdi. Onu tanımıyorlar, o-" Düşünceleri düğümlendi. Kalbi sıkıştı. Olan bitenin farkına varması onu kesip geçerken, berraklık içinde bir çan gibi çaldı. Umutlarını ikiye böldü ve Abigail'in nasıl biri olacağına dair hayalleri kırılğan kâğıt parçaları gibi yere düştü.

Bir an için gözlerini kapadı. "Sadece söyle."

Boggart sessiz kaldı, gözleri boş, boş delikler izliyordu onu.

"Söyle. O." Wraith'e doğru uçmamak için kendini zor tuttu.

Gölgeli perdeyi araladı ve merkezinde durduğunu bildiği solmuş cesedi parçaladı. Yaratık sadece bir elçiydi, diye hatırlattı kendine.

Sadece bir elçi.

"O... Seelie."

Yaratık ertesi saniye ortadan kayboldu, kesinlikle onun öfkesinin taşmasını bekliyordu. Ve eğer kalsaydı, haklı da olabilirdi. Ama yoklukta - yalnızlıkta- Valroy'a parçalara ayıracak kimse kalmamıştı.

Onun yerine gülmeye başladı.

Tahtında otururken, sadece güldü. Neye

güldü? Birçok şeye.

Saçmalığa. Hakarete.

Sözde annesinin ellerinde bir kez daha ihanete uğramasına.

Abigail'in bir kez daha onun elinden kaçmasına. Ya da belki de hiç orada olmadığı için.

Güldü. Sandalyede arkasına yaslanarak başını oymalı ve döşemeli arkalığa yasladı ve gözlerini kapattı. "Bunun beni durduracağını sanıyorsan Morrigan *Ana*, çok yanılıyorsun. Ona sahip olacağım. O benim olacak." Kendi kendine sırtarak tepesindeki kıvrımlı dallara ve ötesindeki örtülü güneşe baktı. Neredeyse uzaklardan gelen karga gaklamalarını duyduğunu düşünecekti. "Ama artık sadece benim tacımı takmayacak."

Kendini sandalyesinden yukarı itti. Anfar'la konuşması gerekiyordu. İlgilenmesi gereken bir iş vardı. Kendisinin çok dikkatli olmasını gerektirecek bir iş.

Abigail'in ahlaksız, katil bir Unseelie olabileceğine dair hayaller ayaklarının dibinde paramparça ve yırtık bir halde yatıyor, hayat bulamadan yok oluyordu. Ama onun yerine yeni bir rüya belirdi ve en az ilki kadar lezzetliydi. "Şimdi... o da benim zincirlerimi takacak."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Hayır. Hayır. Yanılıyorsun." Abigail, Beatrice'in kulübesinde volta atıyordu. "Yanılıyorsun! Ben iğrenç biriyim. Burada olmamalıydım. Ölmüş olmalıydım."
_"

"Yine de değilsin." Cadı'nın yüzünde bir gülümseme vardı -bu kelimenin güzel kadına atfen nasıl kullanıldığını hâlâ anlamamıştı ama bu başka bir zamanın tartışmasıydı- bilmiş ve acınasıydı. Sempatikti. Hiçbir şekilde zalimce değildi. "Buradasın, hayattasın ve Morrigan seni buraya bir sebepten ötürü koydu."

"Peki bu sebep neymiş? Lütfen bana bildiğini söyle."

Bu arada Uri hâlâ duvarın yanında kendini yelpazeliyor, kehanetler ve kurtarıcılar hakkında mırıldanıyordu. Abigail bir kurtarıcı değildi; sadece kendisiydi.

Beatrice iç çekti. "Çok şey görüyorum. Birçok şeyi görüyorum -günü, geceyi ve aradaki en kısa anları- ve tahtadaki taşları hareket etmeden hemen önce görebiliyorum. Ama tanrıların iç işleyişine gelince? Bunu göremiyorum. Ama tahmin edebilirim. Gel, otur. Otur lütfen. Volta atmanın sana bir faydası olmayacak."

Bir süre durakladıktan sonra başını salladı ve sandalyeye geri döndü. Koltuğa gömülerek rahatlamaya çalıştı ve kadehinde sudan başka bir şey olmasını diledi. Kendini sabitlemeye ve nefes alışını derinleştirmeye çalıştı. Tehlikeli derecede sığdı. "Beni neden geri getirdi?"

"Uzun zaman önce, Adalar'ı kaybetmenin ve tepelerin altına gönderilmenin öfkesiyle Morrigan, Valroy'u bir savaş alanına doğurdu, onun yüce hüküm sürmesini ve insan ırkını yok etmesini diledi. Ancak arkasında hiçbir ordu olmadan tek başına durdu ve Seelie tarafından kolayca karanlığa sürüldü. Orada pusuya yattı ve Unseelie'nin tüm gücünü arkasında toplamak için güç arayışına girdi. Ancak kendi türünden sadakat görmediği için, bunu yapmak için tahtı ele geçirmesi gerekiyordu." Cadı öne doğru eğildi ve şöminenin yanındaki demliği karıştırdı. Çay olabilir mi? Çok güzel kokuyordu.

"Bu hikâyeyi zavallı Leydi Astaşa'dan dinledim. Beni kan tarlasını görmeye götürdü." Orada yaşananları hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"Ama bilmediğiniz şey Morrigan'ın fikrini değiştirdiğidir. Valroy'un yaratacağı yıkımın büyüklüğünü ve ardından gelecek onursuz ölümleri görünce... onu durdurmanın bir yolunu aradı.

onu." Beatrice konuşurken sanki başka bir şey görüyormuş gibi uyumsuz gözlerini kapattı. "Onu artık yerine getirmesini istemediği bir amaç için yarattığına inanıyorum."

"Bu yüzden onun evlenmesi gerektiğine dair bir yasa çıkardı." Abigail kaşlarını çatı. *Tek bir amaç için yaratılmış olmak, ama bu amacın elinden alınması ve bunun için bu kadar aşağılanmak...*

Hayır. Muhtemelen gülmek için kendisini lime lime doğramak isteyen o canavara sempati duymamalıydı.

"Evet. Ve bu yüzden seninle bu kadar çok ilgileniyor ve zaman geçiriyor, sevgilim."

"Zaman ve ilgi mi? Aynı fikirde değilim. I-" Abigail durakladı, sorusu dudaklarında canlanırken cevap bir an sonra aklına geldi. "Geyik."

Beatrice sanki bir rüyadaymış gibi, neredeyse uykulu bir şekilde gülümsedi. "Evet. Geyik." "Ve o..." İmgelemler! Onları neredeyse unutmuştu. "Sen

onun avı olacak. Rüyamda bana söylediği buydu." Avucuna baktı, yavaş yavaş içine bir kez daha korku yayılıyordu. "Şimdi ben bu muyum? Sadece bir av mı?"

"Sadece av mı?" Uri kızgın bir kahkaha attı. "Vahşi şeyler senin için böyle mi? Biz sadece masanızdaki et miyiz?"

"Alınmak istemem." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kendisine ters ters bakan elfe baktı. "Şunu demek istemiştin..." Sözünü yarıda kesti. Ne söylemek istediğini bilmiyordu. "Kurt ya da tavşan olmayı seçecek olsaydım, hangisinin daha uzun süre hayatta kalmak anlamına geleceğini biliyorum."

"Ya da sen öyle sanıyorsun. Yaşam ölümü, ölüm de yaşamı besler. Biz sadece birincisine odaklanıyoruz, çünkü bize görünen yarısı bu." Beatrice gözlerini açtı. Tekrar, ve Abigail göz kırptı içinde Karışıklık olarak o gördüm o uyumsuz gözleri değişmişti. Ya da belki de öyle olduğunu düşünüyordu. Sol gözü artık siyah değil, beyazdı ve bunun tersi de geçerliydi. Yoksa sadece hayal mi etmişti? Cadı konuşmaya devam etti, onun kafa karışıklığından habersizdi ya da daha büyük olasılıkla bunu görmezden gelmeyi tercih ediyordu. "Morrigan seni şu an olduğun gibi yetiştirdi... bir Seelie belki de kraliçenin kendisinden bile daha güçlü."

Bu Abigail'i güldürdü. "Benimle dalga geçiyorsun. Yapıyor olmalısın. Bana bak, bir ağaca dokunursam onun bir parçası olurum! Bir geyiğin bacaklarıyla uyandım. Kim olduğumu ya da ne olduğumu bilmiyorum."

"O zaman *dinle* kızım." Beatrice'in yüzü bir an için öfkeyle buruştu. "Bunca yolu bana ne olduğunu *sandığını* söylemen için gelmedim."

Bu, biraz önce konuştuğu nazik, yumuşak, empatik kadın değildi. Bu tamamen başka biriydi. Kaskatı kesildi, sırtını dikleştirdi ve cadalozu dikkatle izledi. "Kimsin sen?"

Kadın kıkırdadı. "O kadar da aptal değilmişsin. Ben Bernadette. Beatrice benim kız kardeşim. Biz... bir ve aynıyız. Prens benimle konuşmaya geldiği için ben de sizinle konuşmaya geldim."

Bir ve aynı, ama ayrı. Bir zihin ve iki zihin. "Sen Unseelie'sin. Kız kardeşin Seelie. Tüm fae'ler gibi siz de birsiniz." Sözleri karşısındaki cadıdan çok kendi kendine mırıldanıyordu.

Ama diğer kadın sırtıttı, kadının pürüzsüz yüz hatlarına hiç yakışmayan vahşi bir sırıttı bu. "Güzel, güzel. Çok iyi. Morrigan'ın işleyişi hepimiz için bir gizem kızım. Bizden duydukların sadece her seferinde doğru tahmin eden bir kadının tahminleridir. Anlıyor musun?"

Abigail uyuşukça başını salladı. "Evet, hanımefendi. Hanımefendi."

Bernadette kıs kıs güldü. "Morrigan saf ölümden, saf gazaptan, saf açlıktan bir yaratık yaptı. Dengeyi bozmak ve hepimizi öldürmekle tehdit ediyor. Peki, ona karşı koymak için ne yapılmalı, hm? Teraziyi eşitlemek için ne yapılmalı? Tasmasının ucuna dişlerini geçiren bir yırtıcının mükemmel zirvesini dengelemek için ne yapılmalı?"

"Av." Kadın ürperdi. Elindeki ahşap kadehi kavradı ve içindeki sulu yansımaya baktı. "Kurdun avlayacağı bir şey."

Bir avuç içi yüzüne çarptığında, darbeden dolayı sarsıldı. Elini yanağına koyarak gözlerini kocaman açarak cadıya baktı. Dilsiz kalmıştı.

"Kendini çok küçük görüyorsun. Bir tarla faresinden başka bir şey olmak istemiyorsan, öyle olsun!" Kadın oflayıp puflayarak sandalyesinde geriye yaslandı ve eliyle onu küçümseyen bir işaret yaptı. "Belki de onun kölesi olmalısın. Onun evcil hayvanı. Belki de olabileceğin tek şey budur."

"Başka bir şey olacak kadar güçlü değilim."

"Henüz değil." Kadın öne doğru eğildi. "Ama şimdi senden *istediğim* şey şu kızım, daha fazlası olmak *istiyor* musun? Yoksa pisliğin içinde diz çöküp seni tehdit ettiği gibi bir yaban domuzu gibi kızartmasına izin mi vereceksin?"

Nedense bu onu güldürdü. Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bunu unutmuştum." O zamanlar çok korkunç bir teklif gibi görünmüştü ve aslında hâlâ da öyleydi. Ama şimdi, garip bir tür hastalıklı

Bu konuda mizah. Daha önce sadece dehşet uyandıran bu fikir şimdi ona gerçekten komik geliyordu. Sorunları şimdi çok daha büyük hale gelmişti. "Kendimi savunmayı öğrenmek istiyorum. Korkarak kaçmaktan, her gölgeden, beni karşılayan her yüzden korkmaktan yoruldum. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum - şu anda ne olursa olsun. Daha fazlası için söz veremem, çünkü geleceğimde görebildiğim tek şey bu."

Kadın kıkırdadı. "Dürüstsün. Harika. Bunu söylemeni umuyordum. O zaman yapacağın şey bu. Kendi türünün arasında ol. Onlardan öğren. Kim olduğunu kimseye söyleme, "Margery. Hiç kimseye. Uri size rehberlik edecek."

"I-" Uri itiraz edecek oldu ama Bernadette'in bir bakışıyla itirazlarını bastırdı. "Peki leydim."

"Hazır olduğunuzda beni görmeye geleceksiniz. Ya da onu. Ya da üçüncüyü. Ya da herhangi birimizi." Bernadette homurdandı ve gözlerini kapatarak başını sandalyesine yasladı. "Hangisi olduğu önemli değil." Baş uykuya dalmış gibi sallandı ve bir enfiye çekerek gözlerini açtı -bir kez daha değişti- ve ona nazıkçe gülümsedi. "Rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Hayır, sorun değil." Abigail belli belirsiz gülümsedi. "Tir n'Aill'e geldiğimden beri gördüğüm en az rahatsız edici şey olduğunu itiraf etmeliyim."

Beatrice gülümsedi, yaşananlardan dolayı yorgun olduğu belliydi. "Çok tatlı birisin. Morrigan iyi seçim yapmış."

"Sanırım beni bu belaya bulaştıran Valroy'du, o değil."

"Hm. Belki de. Ya da belki de onu oraya o yönlendirdi. Kim bilebilir ki?" Gözleri ağır ve yarı kapalıydı. "Beni affetmelisin. Dinlenmeliyim."

"Elbette. Yardımınız için minnettarım." Abigail ayağa kalktı, aslında gizemli cadı ve kehanetleriyle işinin bitmesinden oldukça memnundu. Uri gitmekten çok mutlu görünüyordu, çünkü çoktan kapıdan çıkmış ve dışarıdaki uzun çimenlerin üzerine dökülen güneş ışığında bekliyordu.

Elfi dışarıda takip etmeden önce tereddüt etti. Tekrar Beatrice'e baktı. "O ve ben düşman olmak zorunda mıyız? Olmamız gereken şey bu mu?"

Beatrice sırtıttı. "Buna karar vermek tamamen sana kalmış çocuğum." Bir saniye sonra kadın uyuyordu, başı omzunda yuvarlanıyordu.

Abigail başını sallayarak ocağa gitti ve çaydanlığı haşlanmaması ve havayı keskin bir kokuyla doldurmaması için daha uzağa taşıdı. Yataktan ince bir battaniye aldı; oda hâlâ oldukça soğuktu,

ve dikkatlice uyuyan kadının üzerine örttükten sonra Uri'nin peşinden dışarı çıktı ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Ya savaşıcağım ya da onun evcil hayvanı olacağım? Tek seçeneğim bunlar mı? Ya sonsuza dek onun avı olarak yaşayacağım... ya da düşmanı.

İkincisini yapabileceğinden emin değildi.

Ve kısa bir an için, en ufak bir şüphe kırıntısı için, ilkinin arzulamadığından o kadar da emin değildi.

ANFAR her ne için çağrıldıysa, bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu. Valroy'un "Büyük Salon" diye adlandırdığı yere birini çağırması nadiren olurdu ve bu hiçbir zaman hoş nedenlerle olmazdı. Anfar da kendisinin çağrıldığı bir zamanı hatırlayamıyordu.

Ve hâlâ gündüzdü, bu da işleri karmaşıktırılıyordu. Başka kimi çağırıyor olabilirdi? Valroy'un sarayını dolduran yeni dalkavuklar Labirent'te uyumuyordu. Sadece o böyle bir ayrıcalığa sahipti -özellikle de Bayodan ve Cruinn sürgüne gönderilip taht haini ilan edildikten sonra.

Aptallar.

Ama anlıyorum.

Korumaya yemin ettiği bir hanımefendi için de aynı şeyi yapmaz mıydı? Onur adına yapılması gereken doğru şey bu değil miydi? Leydi Astasha olsaydı... Onunla ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırdı. O artık eski halinin bir gölgesi bile değildi. Yürüyen ve saçma sapan sözler mırıldanan bir ceset.

Büyük Salon'a adım attığında, boş olduğunu görünce şok oldu. Tahtında oturmuş, taktığı bir kolyeyle oynayan Valroy dışında bomboştı. Kolye Anfar'ın tanıdığı bir kolye değildi, ilk başta değil. Ta ki dikkatlice yaklaşıp bunun Abigail'in tılsımı olduğunu görene kadar.

Yüzünde karanlık bir keder ifadesi vardı ve akli milyonlarca kilometre ötede, ağaçların arasına bakıyordu. Valroy onun içeri girdiğini fark etmemişti. Parlayan mavi gözleri kısılmış, gördüğü her şeye kızgın bir şekilde uzaklara bakıyordu.

Kızgın ve acılı. Sonra... sonra

Anfar anladı.

Ve aniden, her şey o kadar acımasızca netleşti ki, aptal olduğu için neredeyse kendine küfredecekti. Bunu daha önce nasıl görememişti? Artık bildiğine göre, bu konuda ne yapması gerekiyordu?

Çünkü orada, tahtta oturmuş, kederine gömülmüş, trajedisinin içinde kaybolmuştu.

derinden aşık bir adam vardı.

Şansıma lanet olsun! Neden bu ahmakla birlikteyim? Neden burada olmayı seçtim? Kimsenin beni bir daha bulamayacağı derin, karanlık denizlere gidebilirdim...

Ama hayır. O buradaydı. Valroy'la birlikte. Görmezden gelebileceği ama gelmediği bir çağrıya cevap veriyordu. "Valroy."

Bu kez diğer adamın dikkatini çekmek için en azından adının bir kez söylenmesi yetmişti ama Anfar bir an için bundan emin olamadı. Ta ki o konuşana kadar.

"O Şafak Şehri'nde." Anfar
nefesinin altında küfretti. "O
bir Seelie."

Daha yüksek sesle küfretti.

Çok daha yüksek sesle.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Abigail kendini cadı Beatrice'in - Bernadette'in - evine adım attığı andan daha iyi hissetmiyordu. Daha iyi hissetmiyordu ve aslında daha da kötü hissediyordu.

Bu delilik. Belki de tüm bunlar birinin çılgın rüyasının ürünüdür. Belki de korkunç bir ateşten ölüyorum ve tüm bunlar benim hayal gücüm.

Nedense o kadar şanslı olmadığımı hissediyorum.

Uri onun yanında dolaşıyor, ellerini birbirine vuruyor, mırıldanıyordu. Abigail kendini yalnız ve kaybolmuş hissettiğinde her zaman yaptığı gibi kendine sarıldı ve zavallı gergin elfe baktı. "Eve gitmelisin."

"Hum?" Uri sanki elf onun orada olduğunu unutmuş gibi irkilerek başını kaldırıp ona baktı. "Oh, hayır, hayır. Hayır, kesinlikle *olmaz*. Cadı sana bir şey yapmanı söylediğinde yaparsın. Ve bu bir emirdi. O yüzden sana yardım edeceğim, sen etsen bile..." Kadın bir sızlanmayla sözünü kesti ve ellerini sıcak bir sıvıyla kaplıymış gibi önünde salladı.

Abigail gülmek zorunda kaldı, her ne kadar onun aleyhine olsa da. "Benim yüzümden çok kötü bir duruma düştün. İyi niyetliydin. Bana yardım etmek istedin ve şimdi sana beladan başka bir şey getirmeyecek biriyle ilişkilendirildin. Özür dilerim. Elimden geldiğince seni bu yükten kurtarmak istiyorum."

Uri gözlerini kırıştırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Sen... istiyor musun?"

"İstiyorum." Abigail içini çekti. "Kraliçenin beni tutsak olarak almayı çok isteyeceğinden eminim. Valroy etimi kemiklerimden ayırma zevkini tatmak için çok şey verirdi." Burnunu kırıştırdı ve zihnindeki görüntüyü başka bir zaman için sakladı. "Eminim onun için siyasi açıdan çok değerli olurum."

"Ama-ama-" Uri iç çekti, omuzları yenilgiyle çöktü. "Hayır, bu yanlış geliyor. Cadı bizi bu korkunç kaderden, o lanet olası prensin pençelerinde ölmekten kurtarman gerektiğini söylüyor." Yere tükürdü, bir adım bile atmadı ve Abigail'e yetişmek için acele etti. Gerçi Abigail'in nereye gidecekleri konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Eğer bu doğruysa ve siz de bizimkiyseniz" -sesini fısıltıya indirdi, ama o kadar yüksekti ki pek işe yaramadı - "Kurtarıcı, o zaman..."

"Kes şunu. Hayır. Ben sizin *kurtarıcınız* değilim. Bırakın bütün bir ırkını ve insan dünyasını kurtarmayı, kendimi bile kurtaramam.

yıkım." Abigail kaburgalarının ağrıdığını hissedene kadar derin bir nefes aldı, tuttu ve yavaşça dışarı verdi. "Ne olduğumu bile bilmiyorum. Ve eğer bir ağaca çok uzun süre dokunursam, kendimi tamamen başka bir yerde bulabilirim. Ya da başka birinin bacaklarına sahip olurken."

"Pah!" Uri elini umursamaz bir şekilde salladı. Elleriyle çok fazla konuşuyordu. Ama yine de Abigail'i gülümsetmişti. Elf önlüğünü kendi etrafında daha sıkı bağladı ve kalçasındaki yayı yeniden düzeltti. "Şekil değiştirme ve kök yolculuğu. Salon numaraları. Sana bu yetenekleri kontrol etmeyi öğretebilecek herhangi bir fae bulabilirim."

"Harika." Kıkırdadı, tehlikeli bir pozisyonda olsa bile yüzündeki gülümseme hiç kaybolmuyordu. "O zaman belki de tam olarak oradan başlamalıyız."

"Hayır. Önce öğle yemeği yiyelim. Kahvaltıyı kaçırdık ve bu durumun gerektirdiği şey öğle yemeği." Uri uzandı ve tereddüt etmeden Abigail'in elini tuttu. Keskin bir sola dönüş yaptı ve onu Şafak Şehri'nin ağaçları arasında sürüklemeye başladı, bir kez daha gergin bir hayal kırıklığı içinde kendi kendine mırıldandı.

Abigail onu kendi haline bıraktı, bunun yerine kendi durumunu düşünmeyi tercih etti. Acıkmış mıydı? Evet, tabii. Elbette. Bir gece önceki akşam yemeğinden beri bir şey yememişti ve güneş artık neredeyse tam tepelerindeydi. Ama bu onun ilk endişesi miydi? Hayır.

İlk endişesi, iki büyük kanadı olan gölgeli bir figürün düşünceleriydi.

Valroy.

Kaşlarını çattı. *O ve ben düşman olmak zorunda mıyız? Neden Beatrice'e Bu mu?*

Ve orada, kalbinin tam ortasında, kehribar rengi güneş kadar emin bir şekilde yanıyordu

Başının üstünde, cevabını bulmuştu. Basitti, açıktı ve gözlerinin içine bakıyordu.

Çünkü onların düşman olmasını istemiyordu.

İçinin derinliklerinde, sümüklü bir gece sürüngenini gibi altından kıvrılıp çıktığı kayanın altında gömülü olan dürüst gerçektir.

Eğer bu kadar çok can almak istemeseydi, iki hafta içinde ona teslim olurdu. Ne kadar korkunç olursa olsun, işin gerçeği buydu. Valroy'u gördüğü andan itibaren istemişti; münzevi kisvesinden sıyrıldığında, her halükarda . kötü sırtış, şeytani

üstünlük, sahip olduğu güç. Eğer sadece ruhunun peşinde olsaydı, en ufak bir dövüş girişiminden sonra ruhunu ona verebilirdi.

Ama teslimiyetinin bu kadar çok ölümle sonuçlanması? Buna tahammül edemezdi.

Yine de tahta onun önünde bir kez daha değişmişti. Ölümden dirilmişti - ya da belki de hayatın kendisinden uzaklaştırıldığını söylemek daha doğru olurdu- ne için? Valroy'un felaketi olmak için mi? Morrigan tarafından bir kan tarlasına doğurtulan kadim, güçlü bir Unseelie prensi mi?

Yine de onun şakacı gülümsemesini ve zalimlik ve günah için değil de neşe ve mizah için güldüğü -gerçekten güldüğü- o birkaç anı düşündüğünde, içindeki güzelliği görebiliyordu.

Oh, kimi kandırıyordu?

Nasıl gülümserse gülümse sin ondaki güzelliği görebiliyordu. Zalimliğinden iğrenirken bile onun nezaketinden zevk alıyordu.

Parmakları boynunun yan tarafında gezindi. Na'len'in zehrini damarlarından çekmek için onu ısırıldığı yer orasıydı. Adamın dişlerinin boğazının derinliklerine battığını, onu içtiğini hissedebiliyordu, elleri binlerce yıl yaşamış bir adamın maharetli becerisiyle onunla oynarken bile.

Binlerce yıldır yaşayan ve arzulanan bir adam.

Düşünceleri onun etrafında dönüyor, ateşe tutulmuş bir pervane gibi durmadan onu takip ediyordu. Kendini tam olarak böyle hissediyordu. Durdurulamaz derecede yıkıcı bir güce kapılmış zavallı bir böcek. Tanrılar yardımcısı olsun, Valroy şu anda karşısına çıkıp, "*Kraliçem ol, ben de dünyalar üzerindeki planlarıma son vereyim,*" dese, evet diyeceğini biliyordu. Ama böyle bir takas onun tarafından asla teklif edilmeyecekti. Ve eğer teklif ederse, bunun onu aşağılayacağını biliyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. O kim oluyordu da bir adamdan doğasını değiştirmesini isteyebiliyordu?

Ölüm onun yaratılış sebebiydi. Ölüm onun kim olduğuydu.

Ve işte, Seelie şehrinde bir elfle el ele yürüyor, onu durdurabilecek kadar güçlü olması için kendisini eğitebilecek birini arıyordu.

Tabii böyle biri varsa.

Doğrusunu söylemek gerekirse, *şu anda* öğle yemeği arayışındaydılar.

"İşte geldik!" Uri, etrafındaki diğer ağaçlardan daha yüksekte duran devasa bir dişbudak ağacına doğru yürürken haykırdı. Etrafı o kadar geniş ki, dibinde on ya da on iki kişinin el ele tutuşması gerekeceğini düşündü. Abigail bir nefes verdi ve güzelliğine kapılıp ağacın boyuna baktı.

Bu ağaç çok eskiydi. Gerçekten çok eskiydi. Başka birine bir şeyler bağırmakta olan Uri'den yavaşça ayrıldı, ancak Abigail ayrıntıları öğrenmek için dinlemeye zahmet edemedi. Yüksek ağaca doğru yürüdü, dibinde durdu ve ona dokunmak için uzandı.

Tereddüt etti, eli yüzeyin üzerinde geziniyordu.

"Kendimi beklenmedik bir yerde bulmak istemiyorum," diye fısıldadı ona nazikçe. "Yine de bunu yaparak iyi niyetli olduğunuza eminim."

Onun güldüğünü neredeyse duyabiliyordu - gerçekten de bacaklarının arasından hissediyordu. İşte o zaman ne kadar aptalca davrandığını fark etti. *Onlara her zaman dokunuyorum. Burası, çokluğuyla baş döndüren bir kökler ağı. Şu anda onlara avuç içimle dokunduğumdan daha az dokunmuyorum.*

Ben bir aptalım.

Avucunu ağaca dayayarak yavaşça gözlerinin kapanmasına izin verdi. Elinin altında, ayaklarının altında, kıyıya çarpan dalgaların sesine benzemeyen bir kükreme vardı. Muazzamdı, çok eskiydi ve canlıydı.

Kelimeler olmadan konuşuyordu. Kelimelere ihtiyacı yoktu. Sevgi dolu ve sakindi ve onu çağırıyordu. Alnını ağacın kabuğuna bastırarak bir melodi mırıldandı ve ağacın da onunla birlikte şarkı söylediğini hissetti. Ne söylediğini bilmiyordu ve doğrusu bunun bir önemi de yoktu. Bu onların şarkısı mıydı? Yoksa onun şarkısı mı?

İkisinin de.

Tüm mücadelesi, tüm kargaşası, ağacın varlığının ışığında çok küçük görünüyordu. O kadar çok yıpranmıştı ki. Binlerce yıldır buradaydı. Görünmez prensler ve krallar gelip geçmiş, döktükleri kan sadece otları ve ağaçları beslemişti.

Biri kolunu çekiştirdi.

Ürkek bir sesle ağaçtan koptu ve gözlerini temizlemek için ovuşturdu. Kendisine dokunan kişiye bakarak gülümsedi. "Oh. Uri, beni affet. Uzun süredir mi 'yoktum'?" *En azından bu sefer gerçek anlamda söylemiyorum, çünkü en son bıraktığım yerde duruyor gibiyim.*

"Hayır, hayır... belki bir saat." Uri gülümsedi. "Seni aç bırakmak istemedim, hepsi bu!" Elinde bir sepet tutuyordu.

Bir saat.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ah." Bir saat çok uzun bir süreydi, oysa kafasında sadece birkaç saniyeydi.

Onun kaşlarını çattığını gören Uri kolunu okşadı, sonra bileğinden tutarak onu dişbudak ağacının gövdesinden uzaklaştırıp gölgede oturabileceği rahat bir yer bulmasını sağladı. Etrafta gülümseyerek oturan başka insan grupları da vardı.

ve gülerek kendi sepetlerindeki yiyecekleri yiyorlardı. Ağaca dokunduğunda orada değillerdi.

Daha da kötüsü, Uri'nin eli kolunda tuhaf bir his uyandırmıştı. Yere baktığında irkilerek tısladı ve geri sıçradı. Sorun Uri değildi. Kolu ağaç kabuğundan yapılmıştı. Dişbudak ağacının kendisi gibi bir katmanla kaplıydı. Bir çığlığı bastırdı ve onu korkmuş bir sızlanmaya dönüştürmeyi başardı.

"Seni zavallı şey." Elf gülümsedi, tereddüt etmeden kızın kabukla kaplı elini tuttu ve onu çimlere oturması için aşağı çekti. "Öğrenecek çok şey var."

Kolunu kucağına koydu ve kabuğa bakmaya başladı. Parmaklarını yavaşça bükerek uyuşmuş bir şaşkınlıkla başını salladı. Her şey normal hareket ediyordu, olması gerektiği gibi *hissediyordu*, kesinlikle kendisine ait olmayan deri tabakası dışında. "Neden gitmiyor?"

"Çünkü gitmesini istemiyorsun." Uri yiyecek sepetini açıyor, Abigail'in açıkçası hiç dikkat etmediği eşyaları yerleştiriyordu.

"İstiyorum." Bir kahkaha attı. "Gerçekten istiyorum."

"Ondan korkuyorsun. Arada fark var." Uri uzandı ve onun dizini okşadı. "Sen bir odun akrabasıydın. Şeklini istediğin zaman, istediğin herhangi bir şeye dönüştürebilirsin. Sadece buna odaklanmalısın."

Artık bir şekil değiştiriciyim. Bir nefes aldı, tuttu ve yavaşça bıraktı. *Ben insan değilim. Öldüm ve bir fae oldum. Ve iki dünyanın kaderi -görünüşe göre- bana bağlı.* Bu son kısım diğerlerinden çok daha korkutucuydu. Çok daha büyük, çok daha vahim sorunların ışığında, öncekilerin bir kenara itilmesi ve çok daha az etkileyici hale gelmesi komikti.

Kendini tesadüfen ağaç kabuklarıyla kaplı bulmak, Tir n'Aill ve Dünya'yı tehlikeli bir Unseelie prensinin gazabından kurtarmakla görevlendirilmek kadar sıkıntılı değildi. Onunla karmaşık bir ilişkisi vardı.

Eline baktı ve bir nefes alarak yavaşça bıraktı. Kabuklar çekilmeye başladı, derisi hiç yara almamıştı ve tıpkı hatırladığı gibiydi. Diğer elini kaldırarak başka bir şey denedi. Geri dönmesini diledi.

Derisi yavaşça bir dişbudak ağacının kabuğuna dönüştü. Küçük, şaşkın bir kahkaha atarak bir kez daha uzaklaşmasını diledi. Sonunda dikkatini elfe çevirdiğinde, Uri ona gururlu bir ebeveyn gibi gülümsüyordu.

"Uyandığımda sahip olduğum geyik bacaklarını hâlâ takdir ediyormuyum bilmiyorum." Abigail kıkırdadı. Önündeki küçük masa örtüsünün üzerinde duran yiyeceklere uzandı. Ekmek, peynir, meyve ve sebze.

Midesi gurulduyordu. Tanrılar *adına, açlıktan* ölüyordu. "Yemek için teşekkür ederim. Keşke size borcumu ödemenin bir yolu olsaydı."

"Ödemek mi?" Uri güldü. "Yemek için birbirimizden para almıyoruz."

"Almaz mısınız? Bir pazar yeri görmüştüm-" Duyulma ihtimaline karşı sözünü yarıda kesti. "Bir pazar yeri gördüm."

"İhtiyacımız *olmayan* şeyler için ticaret, takas ve kumar oynuyoruz. Süslü kumaşlar. Ivrır zıvırlar. Bunun gibi şeyler. Ama *ihtiyacımız* olan şeyler? Birbirimize bedavaya verdiklerimiz. Yiyecek. Barınak. Nezaket."

"Oh." Bunun çok mantıklı olduğunu düşündü. Bir elma ısırarak küçük bir takdir homurtusu çıkardı.

"Neden bu kadar açsın canım? İhtiyacın olan şeyi kendin yetiştiremez misin?" Uri, Abigail'in yüz ifadesinin bir utanç ifadesine dönüştüğünü görmüş olmalıydı. Kıkırdadı. "Nasıl yapılacağını bilmiyorsun."

"Denedim. Yabani ot yetiştirdim." Başını iki yana salladı. "Güzel otlar, ama yenilebilir bir şey değil."

"Her seferinde bir şey, sanırım. Daha sonra, bu kadar çok misafirimiz olmadığında deneriz." Uri bir kadeh şarap doldurdu ve ona uzattı. Güneş ufuk çizgisini yarılarmıştı bile. Bunun bir zararı olmayacağını düşündü. Belki sınırlarını yatıştırmaya yardımcı olurdu.

Dev dişbudak ağacının dalları altındaki açıklığa göz gezdirdi. Seelie'ler görünüş olarak Unseelie'lerden daha az tuhaf değillerdi, ama kesinlikle daha az... canavarca, belki de kelime buydu? Kesinlikle daha az korkutucuydular.

Bir an için onları inceledi. Dizine kadar gelebilecek küçük insanı yaratıklar oturuyor, birbirleriyle kıkırdıyor ve gülüşüyorlardı. Tenleri pastel çiçek tonlarındaydı, her biri farklı bir tondaydı. Valroy'dan iki kat daha geniş ve belki de bir karış daha uzun olan devasa bir adamın kafası ve bacakları bir boğaya benziyordu. Açıklıkta yürüyor, kolları bir kuşun kanatları gibi olan, tüyleri mücevher gibi renklenmiş bir kadınla sohbet ediyordu.

Etrafında toplandığını gördüklerinden bazıları ona Astasha'yı hatırlattı - onları birbirinden ayıran şaşırtıcı güzellik dışında insan. Yine de bu yüzler çok daha az soğuk görünüyordu.

yıldızların. Din'Glai'nin zavallı ve işkence görmüş eski leydisinin hatırası kaşlarını çatı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Etrafındaki Seelie'lerin her biri diğerlerinden farklıydı. Bazılarının derilerinin bazı kısımları yanlış renklendirilmiş ya da sanki biri yosunu pigmente batırıp üzerine bastırılmış gibi dokulandırılmıştı. Yeşil açık ara en yaygın renkti ama her zaman değil. Kendisine baktığında, ağaç kabuklarını ve sarmaşıkları uzaklaştırdığında bile üzerinde aynı renk tonunun kaldığını gördü.

Seelie tarafından kuşatılmışken Gle'Golun çiçeklerini filizlendirmek muhtemelen iyi bir fikir olmazdı. Muhtemelen çiçekleri görür görmez tanıyacaktı.

Ama herkes gülüyor ve gülümsüyordu. Bazıları bir kovalamaca oyununda birbirlerini kovalıyordu. Açıklığın kenarında, genç bir çift dişi fae'nin tutkuyla öpüştüğünü, birbirlerinin kucağında kaybolduklarını gördü.

Bu onu gülümsetti. Burada mutluluk vardı -mutluluk ve sevgi ve hayat.

"Seelie'ler hakkında bana korkunç şeyler anlattılar," diye mırıldandı

Uri'ye. "I

Unseelie öldürürken, Seelie'nin manipüle ettiği ve yalan söylediği söylendi."

Uri yüksek sesle homurdandı ve sonra yere tükürmek için başını çevirdi. "Unseelie pisliliği. Tabii ki sana bunu söyleyecekler."

"Bu doğru değil mi?"

"Biz Fae'yiz. Oyunlarımızı oynarız. Türümüzün yaptığı her şeyi yaparız -tıpkı o gölgeli piçler gibi. İnsan dünyasından ödülleri alırsanız, kendimizi eğlendiririz... İnsanlara karşı iyi niyetli değiliz, her zaman değil. Ama kesinlikle onlar gibi işkence yapmıyor ve sakatlamıyoruz."

Kafatasına demir çiviler çakılan Astasha'nın anısı ve Valroy'un ona "*Biz tüm tutsaklarımıza böyle davranırız,*" derkenki alaycı ifadesi zihninde canlandı.

Canlı canlı derisi yüzülen zavallı çocuk.

Titredi ve bacaklarını içeri çekti. Şarap kadehini devirdi ve şişeye uzandı. "Ben çok gördüm..."

"Eminim öyledir, seni zavallı şey." Uri fısıltıyla konuşabilmek için ona doğru yaklaştı. "Kanlı Prens'le hiç tanışmadım. Nasıl biri?"

Gözlerini kapadı ve bir an cevap veremedi. Karşı koyması gereken çok şey vardı. Onu bir aşık gibi kucakladı. Güldü

bir arkadaş gibi. Onu bir kurt gibi avladı. Ve bir zorba gibi onun korkusundan zevk alıyordu.

Ama güldüğü ya da onu güldürdüğü anlar -pek çok an- olmuştu. Onun dokunuşuna teslim olmayı ve çaresizce ona vermek istediği tüm zevki almayı her şeyden çok istediği anlar.

Gle'Golun'un kenarında diz çökmüş, dehşete düşmüş, çaresiz, korkmuş ve ölmek üzere olduğu için *ağladığı* anı. Ona dönmesi için nasıl yalvardığını. Neden yalvarmıştı? Eğer normal bir adam olsaydı -hatta belki de normal bir fae- onun kalbini kırdığını düşünürdü.

Ama bu Valroy'du.

Bana çok kızmış olmalı.

Eğer beni tekrar bulursa -kızgındı- beni tekrar bulduğunda... onun yerine derimi canlı canlı yüzecekti. Kendi kendine iyileşip iyileşmediğini merak etti. Ya da başkalarını iyileştirip iyileştiremeyeceğini. Öğrenmesi çok faydalı bir beceri olurdu, özellikle de Unseelie ile geçirdiği süre boyunca neredeyse iki kez kazara öldüğünü düşünürsek.

Bunun normal bir olasılık mı olduğunu yoksa özellikle şanssız mı olduğunu merak etti.

Oyunu ikincisinden yana kullandı.

Daha fazla peynir ve ekmek almak için gözlerini tekrar açtığında, "O çok güçlü," diye cevap verdi. "O doğanın bir gücü."

"Ama-" Uri yaklaştı, eğildi ve "Yakışıklı mı?" diye fısıldadı.

Kadın güldü. Sertçe. Neden olduğunu bilmiyordu. Belki de Uri'nin yanaklarındaki pembeliktendi. Seelie'nin Kanlı Prens hikâyelerine duyduğu garip bir hayranlık olmalıydı. Onları suçlayamazdı. Adamla tanışmıştı ve yalan söyleyip onun şeytani karanlığının son derece çekici olmadığını söyleyemezdi, öyle olmaması gerekse bile. "Evet. O çok güzel." Bir nefes verdi.

"Bir sevgili olarak nasıl? Bazılarının onunla geçirdiği geceden sağ çıkamadığını duymuştum..."

Bu onu yine güldürdü. Bacaklarını önüne doğru uzattı, tepesindeki yaprakların arasından süzülen güneşin sıcaklığının tadını çıkardı. "Doğrusu bilmiyorum."

"Sen-ne? *Gerçekten mi?*" Uri ofladı pufladı. "Bana yalan söylüyorsun."

"Değilim." Dirseğine yaslandı ve bir arkadaşıyla piknik yapıyormuş gibi davrandı. Bunun sadece iki kız arasındaki bir dedikodu olduğunu. "O

ve ben de asla 'aşk' kelimesinin o işin içindeyken böyle bir şey için kullanıldığından şüpheliyim."

"Ama bir düzine Unseelie'nin seninle birlikte olmamış olma ihtimali yok-" Uri durakladı. Başını yana eğdi ve ona hayretle baktı. "Geldiğinden beri kimse sana dokunmadı."

"Ben öyle demezdim." Na'len'i ve ona dokunmakta hiçbir sakınca görmeyen dişi fae'yi hatırlayınca irkildi. Ya da zehirlendiğinde Valroy'un, zehrin etkilerinden acı çekerken onu serbest bırakmasını. Ya da Cruinn ve Bayodan'ın şefkatli öpücükleri. "Fae'ler... sevecen yaratıklardır."

Uri homurdandı. "Bu da onun için bir kelime." "Onaylamıyor musun?"

"Pek sayılmaz! *Bunu* yapmadığınıza çok şaşırdım... Yani, *harikasınız*, ve..."

"Diğerlerinize kıyasla değil." Ağaçların kenarında şu anda çıplak olan ve birbirlerini tatmin eden güzel çifti işaret etti.

"Son zamanlarda kendini görmedin, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Ye bakalım çocuğum. Karnını doyurduktan sonra bunu hemen düzelteceğiz."

"Çocuk mu? Kaç yaşındasın sen?" *Margery Teyze'den beri kimse bana böyle hitap etmemişti.* Aynı anda hem rahatlatıcı hem de acı vericiydi.

"Doğduğumdan bu yana altı yüz kırk yedi döngü geçti." Uri gülümsedi ve yiyecekleri sepete doldurmaya başladı. Abigail kadehinin kalanını içti ve sepetin içine koydu. Bir elma aldı ve ayağa kalktı.

Uri bir hışımla sepeti kaldırdığında, Abigail ondan aldı. "Bana bırak. Benim yarı boyumdasın. Sadece adil görünüyor."

Elf güldü. "Bunu tartışmayacağım. Gel bakalım!" Ve bu sözlerle Abigail'i dişbudak ağacından uzaklaştırdı. Sevişen çiftin yanından geçerlerken Uri onları neşeyle selamladı. "Merhaba, Eni. Merhaba, Vasha!"

İki kadın da nefes nefese selamlaştılar. Düzeltiyorum, biri öyle yaptı. Diğeri... meşguldü.

Abigail kızarmamak için kendini zor tuttu ama yanakları yine de ısındı. Utançtan değil - iki kadının yanlış bir şey yapmadığını biliyordu. Ama yine de bunu açıkça görmek tuhaftı.

"Buna alışacaksın." Uri onun şaşkın ifadesini görmek için başını kaldırdığında kıkırdadı. "Sorun değil."

Elfe hafifçe gülümsedi. "Eğer o kadar uzun yaşarsam."

"Oh, canım. Yakın zamanda bir yere gideceğini sanmıyorum." Uri, köklerin üzerinden atlayarak ve ağaçların arasından dolanarak ormanda ilerledi.

Ayakları dikkat çekici bir şekilde acımıyordu.

Fae olmanın gerçekten faydaları var sanırım.

Birkaç dakika yürüdükten sonra bir gölete geldiler. Sular cam gibi durgundu. Neden orada olduklarını anlaması bir saniyesini aldı. Sonra hatırladı. *Bana ne olduğunu bilmiyorum. Pek sayılmaz.*

Uri kıyıya doğru adım attı ve ona göletin kenarına gelmesini işaret etti. "Gel canım. Bak."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı, titrek bir nefes aldı, tuttu ve bıraktı. Bundan kaçmanın bir anlamı yoktu. Göletin kenarına geldi, ayaklarının altındaki çamur ıslak ve soğuktu, aşağıya baktı.

Ve yansımasını gördü.

Ve hemen bayıldı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anfar başını çevirdi ve bir damla kan tükürdü. Olması gerekenden daha kalındı, bu da iyileşmeye başladığı anlamına geliyordu.

Bu hem iyi hem de kötüydü.

Acı içinde inleyerek başını olduğu yerden kaldırmaya çalıştı. Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Çakıl ya da bir kıyı şeridindeki toprak olmasını bekliyordu. Ama başını koyduğu yer yumuşaktı ve altında ezilmişti.

"Hey, şimdi. Kıpırdama." Bir el keçeleşmiş saçlarına dokundu. "İyisin ama kötü durumdasın."

Onunla kim konuşuyordu...?

Neden onunla konuşuyorlardı?

Homurdandı. Başındaki ağrı düşünmesini çok zorlaştırıyordu. Aslında tekrar bayılsa daha iyi olacaktı. Ama uyanık dünya hiç de inatçı değildi. Yine de sesin sahibi yanındaki yeri silerken hareket etmeyi bıraktı. Muhtemelen az önce boğazından temizlediği kanı temizliyordu.

Her şey oldukça bulanıktı. Ama kafasına çarpmadan bir saniye önce bir yumruğun görüntüsünü hatırlayabiliyordu. Boğazının kanlı olmasının nedeni bu değildi - hayır, göğsüne saplanan bir pençeydi. Ama sonunda kavgayı bitiren şey yumruk olmuştu.

Oh.

Doğru

ya.

Valroy'la yine kavga etmişti.

Biri alınına bir bezle vurdu. Tatlı bir jest. Muhtemelen üzerindeki kanı temizlemeye çalışıyordu. Tatlı ama oldukça aptalcaydı, yürüyebilecek kadar düzgün görebildiği anda gölünün içinde kaybolacak ve şekil değiştirecekti. Yaralarını bu küçük insansı formda değil, gerçek formunda yalamayı tercih ederdi.

Sonunda gözlerini açabildiğinde, yanında oturan adamın bulanık şekline göz kırptı. Anfar bir karyoladaydı. İçeride. Ne kadar tuhaf. Oda köhneydi ama yine de bir sığınaktı. Pencereden süzülen puslu güneş ışığı hâlâ Labirent'in içinde olduğunu gösteriyordu.

En azından Valroy bilinçsiz bedenini Seelie'lerin bulabileceği bir yere atmamıştı. Bu *da o kadar da* kızgın olmadığı anlamına geliyordu.

Tekrar üzerindeki adama odaklandı. Düşünceleri vahşi ve sınırsızdı, bir noktadan diğerine atlıyordu. Onları dizginlemek zordu.

Zil zurna sarhoştı. Sarhoş olmaktan nefret ederdi. Görüşünde her şeyin yüzmesine neden oluyordu. Tekrar homurdandı ve bir an için gözlerini kapattı, kafasına işleri yoluna koyması için zaman tanımaya çalıştı. İyileşiyordu ve hızla iyileşiyordu ama yine de en iyi ihtimalle can sıkıcıydı.

"Bunlar derin. İyileşmesi biraz zaman alacak." Başındaki adam iç geçirdi ve elindeki bezle köprücük kemiğini sildi. Göğsündeki yarayı da sildi. Valroy pençeleriyle onu birkaç kez şişlemiş ama kalbini ıskalamıştı. "Ne oldu sana böyle?"

"Yaptığımız şey bu," diye mırıldandı sessizce. "İyiyim."

Sarhoş olmaktan *gerçekten* nefret ediyordu. Sözlerine daha fazla odaklanması gerekecekti.

"Ne demek istiyorsun?"

Anfar homurdandı.

"Valroy."

Adam onaylamayan bir ses çıkardı. Anfar gözlerini kırıştırtarak tekrar açabildiğinde, eskisinden biraz daha iyi görebiliyordu. Üzerindeki şekil o kadar da odak dışı değildi. Gözlerini kısarak ona baktı.

Bir denizkızı. Eski bir denizci. Kare çeneli ve orantısız gülümsemeli genç bir adam. Onu tanıyordu. Onunla daha önce tanışmıştı. Onun-oh'unun bir parçasıydı. Şimdi hatırladı. "Perin?"

"Evet, efendim." Biraz daha geniş gülümsedi. "Seni kıyıda kanlar içinde buldum. Gelgit seni henüz almamıştı. Seni orada bırakmanın kötü bir davranış olacağını düşündüm."

Doğrulamak istedi ama hemen vazgeçti. Göğsündeki yaralar çok derindi ve görünüşe göre hâlâ çok tazeydi. İçinden acı fışkırıyordu. Burnundan hava tısladı ve tekrar yere uzandı.

Perin'in elleri omuzlarındaydı, gözleri kocaman açılmıştı. "Hayır, hayır, hayır-kötü fikir."

"Not edildi. Teşekkür ederim." Yüzünü buruşturdu ve sonra içini çekerek gözlerini kapadı.

Odanın dönmediği zamanları tercih ediyordu.

"Valroy bunu neden yaptı?"

"Kavga ediyorduk." Bu tam bir cevap değildi. Bir cevap verme ihtiyacı
Bir. hissetmedi.

"Ve seni öylece... kuma mı attı?" "Mm-
hm."

Sessizlik.

Anfar konuşmalardan nefret ederdi. Onları asla doğru anlamadı. Açıkçası,
cevabı

yetersizdi. "Dövüşüyoruz. Kaçınılmaz olarak kaybettiğimde, beni kıyıya
bırakıyor. Yaptığımız şey bu." Oturmak istedi. Başka birinin karyolasında
yüzükoyun yatmaktan nefret ediyordu. Bu onu çok rahatsız ediyordu.

Rahat olsa bile.

Kulübe balık pişirilmiş gibi kokuyordu ve bu da ağzını biraz
sulandırıyordu.

"Seni neredeyse öldürüyor ve düzenli olarak ölüme mi terk ediyor?"

Perin'in ses tonu hem dehşete düşmüş hem de kuşkuluydu. "Ve siz birbirinize
arkadaş mı diyorsunuz?" "Bir saat içinde elinde bir şişe şarapla gelecek. Sen
de görmedin

onu bıraktığım durum." Anfar sırttı. "Bizim işimiz bu." Bunun sıra dışı bir şey
olmadığı konusundaki ısrarını tekrarladı. Onların yaptığı şekilde savaşmak acı
verici ve zalimce miydi?

Belki de öyleydi.

Ama aynı zamanda arkadaşı ve prensine karşı dürüst olabilmesinin birkaç
yolundan biriydi.

Ve Anfar bunu hak etmişti. Şey-hayır. Belki de hak etmek yanlış
kelimeydi. Bunu bekliyordu. Çünkü Valroy'la konuşmaya tam olarak nasıl
biteceğini bilerek başlamıştı.

Kıyı şeridinde kanlar içinde, yavaş yavaş iyileşirken.

Her ikisi de yarı iblis, düşmüş baş meleklerin oğulları ve muazzam güç
ve şiddete sahip yaratıklar olan iki fae lordu başka nasıl dövüşebilirdi ki?
Uzun konuşmalarla mı? Anfar konuşmaktan nefret ederdi ve Valroy'un öfkesi
de buna izin vermezdi.

Hayır, bu noktada kardeş sayılabilecek iki canavarın anlaşmazlıklarını
çözme yöntemi basitçe buydu.

Perin'in aynı şekilde düşünmediği belliydi çünkü Kanlı Prens ve Anfar'ın
yaraları hakkında sessizce mırıldanıyordu. Anfar kıkırdadı. "Ben hayattayım.
Uzuvlarım yerinde. Her zaman yaptığım gibi iyileşeceğim. Endişelenmenize
gerek yok." Gözlerini tekrar açtı ve selkie'ye baktı. "Çarşaflarını sebepsiz yere
mahvettin."

Omuz silkti. "Seni orada bırakamazdım. Yanlış hissettim."

Bir karyolada, sıcak bir kulübede, pişen balık kokusuyla ve dost bir yüzle uyanmak... çakılların ve kumların üzerinde uyanmaktan daha iyiydi. Bu garip bir farkındalıktı ve kaşlarını çattı.

Sarhoş olmayı hiç sevmezdi.

"Ne... Siz ikiniz ne hakkında tartışıyordunuz?" Perin tereddütle sordu. "Söylemek istemiyorsan sorun değil ama-"

Anfar'ın uzun, hoşnutsuz hırıltısı onu susturdu. Ses bir insanın yaratabileceğinden çok daha derindi ve yerde yankılandı. Raftaki bazı eşyalar sessizce tıkırdadı. Denizkızı biraz geri çekildi, sanki aniden korkmuş gibi donakaldı. Bu Anfar'ın iç çekmesine neden oldu ve başını salladı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Perin'in omuzları biraz gevşedi. O bir Unseelie'ydi ama aynı zamanda bir Selkie'ydi. Karanlık olanın av hayvanı olması nadir görülen bir şeydi. Çoğu selkie Seelie'ydi ve yine de bu adam burada oturuyordu. Anfar onu hiç fazla düşünmemişti. Sirenler, semenderler, sylphler ve benzerleri Ay Işığı ya da Güneş Işığı saraylarına ait olabilirdi. Perin imkânsız değildi, sadece nadirdi.

Göğsündeki yaraları test ederek derin bir nefes aldı. İyileşiyorlardı ama yürüebilmesi için en az bir ya da iki saat geçmesi gerekiyordu. Bu da şu anki durumunda bir ya da iki saat sıkışıp kalacağı anlamına geliyordu.

Konuşmak zorunda kalacaktı.

Anfar yüzünü buruşturdu. Perin kaşlarını çattı, muhtemelen yüz ifadesini fiziksel bir acıyla karıştırmıştı. Hayır, evet, ama o kadar da korkunç değildi. Onun sorunu insanların yanında iyi olmamasıydı. Asla. Hiçbir koşul altında.

Belki de hareket edebilecek kadar iyileşene kadar uyuyabilirdi.

Hayır, bu da pek olası değildi.

Kapana kısılmıştı.

Lanet olsun sana Valroy. Beni bulunamayacağım bir yerde bırakmadığın için sana lanet olsun. Ama iş bitmişti ve o buradaydı. Sonra aklına bir anı geldi. Çatık kaşlarla Perin'e baktı. "Bekle. Sen ölümlü cadıya yardım eden kişisin, değil mi?"

"Ha? Oh. Abigail." Perin'in üzerine hızla bir hüznün çöktü ve kulübenin ahşap kapısına bakarak uzun bir nefes verdi. "Evet. Öyleydim. Kısa bir süreliğine, en azından. Zavallı şey. Kaderini hak etmemişti."

"Yarısını bile bilmiyorsun."

Perin başını salladı. "Bir keresinde bir kelpinin Gle'Golun tarafından yutulduğunu görmüştüm. Ölmek için korkunç bir yol ve-"

"O yaşıyor."

"Ne?"

Anfar selkinin ani haykırışına ve saf şok bakışına kıkırdadı. Etkileyici bir genç adamdı.

"Yaşıyor mu? Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tanrılar onu hayata döndürmeyi uygun gördü. Bir fae olarak."

Perin inledi ve elini gözlerine götürdü. "Prens onu çoktan zincire vurmuş olmalı, zavallı şey. Bu onun durumunu daha da kötüleştiriyor, iyileştirmiyor. Artık ne isterse yapabilir."

"O bir Seelie."

Perin yüksek sesle bir dizi küfür savurmaya başlayınca Anfar gülmek zorunda kaldı. Sadece bir denizcinin edebileceği gibi küfretti. Aslında bu haber adamın ayağa kalkmasına ve küçük sobasının önünde bir ileri bir geri volta atmasına neden oldu. Dökme demir şey inanılmayacak kadar paslanmıştı ama üzerinde duran ve muhtemelen balık çorbası pişiren tencere çok daha iyi durumda görünüyordu.

Perin ellerini saçlarında gezdirerek kahverengi ve tüylü telleri karıştırdı. "Oh. Oh, tanrılar, neden? Bunu neden yapıyorsun? Valroy onun peşinden mi gidecek?"

"Deneyecek." Anfar yüzünü buruşturdu ve doğrulmak için debelenerek kıpırdandı. Perin volta atmayı bırakıp yanına koştu ve ona yardım etti. Bu egosuna indirilmiş bir darbeydi evet ama aynı zamanda ne yazık ki gerekliydi. Bunu tek başına başaramazdı. Sırtını duvara dayadığında, içinde bulunduğu durum hakkında çok daha iyi hissetti. "Şimdi bile planlar yapıyor."

Perin başını salladı. "Ama eğer kız Seelie'yse ve adam onu prensesi olarak sahiplendiyse, o zaman... bu daha önce hiç oldu mu?"

"Hayır."

"Ne yapacak?" Anfar

ona bir bakış fırlattı.

Perin'in omuzları çöktü. "Bunu savaş ilan etmek için kullanacak..."

"Kesinlikle." Anfar yaralarını saydı. Göğsünde altı bıçak yarası vardı ve her biri tehlikeli derecede keskin pençelerle açılmıştı. Ama her biri hayati bir bölgeyi ısıkalıyordu. Acıtmak içindi, öldürmek için değil. Geçmişteki kavgaları düşünüldüğünde kayda değer bir şey sayılmazdı. "Kavgamızın konusu buydu."

Tam olarak değil.

Valroy'u öfkeliendiren şey bu değildi. Ama sorunun kaynağı aynıydı.

Hayır, Valroy'un ona doğru uçmasının, onu anlamsızca dövmeye hazır olmasının nedeni bundan çok daha kişiseldi. Ve çok daha tehlikeliydi.

Anfar, Kanlı Prens'e Abigail'e aşık olduğunu ve bu duyguyu daha önce hiç hissetmediği için kendi içinde fark edemediğini söylemişti.

Belki de onu bir çocuğun duygusal olgunluğuna sahip olmakla suçlamak en iyi hareket tarzı değildi.

Oh, pekala.

Perin yine küfrediyordu. Karyoladan kalkıp çorba tenceresini karıştırmaya gitti -tanrım, harika kokuyordu- ve kapağı tekrar yerine koydu. "Güçlerini topluyor mu?"

"Hayır. Son ayrıldığımızda, sanırım onu çalmayı denemek istiyordu - Seelie'nin savaş ilan etmesini sağlamak için. Eğer bizi işgal ederlerse, bu onları dezavantajlı duruma sokar." Savaş ve lojistik gibi basit şeylerden bahsetmek en azından tartışması daha kolay bir konuydu.

"Belki de yapmazlar. Belki de kızın onda kalmasına izin verirler." Selkie'nin sesinde hem dehşet hem de umut vardı. Duvarın yanındaki sandalyeye oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Onun Valroy'un tutsağı olması fikrinden nefret ediyorum ama savaştan iyidir."

"Katılıyorum. Ve sadece bunu umabiliriz. Titania ve Oberon'un Valroy'un saldırısını mazur görmelerini ya da karşılığında önemsiz bir ticaret yapmalarını." Anfar omuz silkti. "Ama kim bilebilir ki?"

"Anladığım kadarıyla Valroy'u caydırmaya çalışıyordun?" "Aşağı yukarı öyle."

Perin bunun üzerine bir kaşını kaldırdı ama akıllıca davranarak konuyu uzatmadı. Başını sallayarak ayağa kalktı, küçük bir masaya doğru ilerledi ve küçük bir tahta tabağın üzerindeki ekmeği kesmeye başladı.

Aralarındaki konuşma uzadı, sessizlik dakikalarca sürdü. Ancak bu rahat bir şeydi ve Anfar buna hem şaşırmış hem de sevinmişti. İnsanlar her zaman havayı kelimelerle doldurma ihtiyacı hissediyor gibiydi. O onlardan biri değildi. Görünüşe göre Perin de onlardan biri değildi. Ocağa döndüğünde çorba tenceresini ocaktan aldı ve bir kez daha karıştırdı. Yüzeyden buhar yükseldi ve Anfar'ın midesi sesli bir şekilde guruldadı.

Bu selkie'yi gülümsetti. Ama hiçbir şey söylemedi.

Bu da Anfar'a genç adamı incelemek için zaman kazandırdı. Baştan aşağı bir denizciydi. Gemide geçirdiği günler çoktan geride kalmış olsa da hâlâ bir denizcinin kıyafetlerini giyiyordu. Denizkızı postu kapının yanındaki duvarda asılı bir kancanın üzerinde duruyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Anfar sessizliği bozanın kendisi olduğunu fark etti. "Abigail hakkında ne düşünüyorsun?"

"O... öyle miydi? Öyleydi. İyi kalpli. Ve dehşete düşmüş." Öfkelendi. "Artık değiştiğinden şüpheliyim."

"Muhtemelen değişmemiştir."

"Postumu sadece dört saniyeliğine çaldı, ona gerçeği söyleyeceğime ve başka bir şey yapmayacağıma dair söz verdirdi. Ömür boyu hizmetimi talep edebilirdi.

-Benden koruması olmamı istedi. Ya da Valroy'u öldürmem için beni gönderdi, bu da benim ölümümle sonuçlandı. O bunların hiçbirini yapmadı. Sadece değişiklik olsun diye birinin ona tüm hikâyeyi anlatmasını istedi." Perin çorbayı kaselere doldurmaya başladı.

Anfar kaşlarını çattı ve cadıyla yaşadığı zayıf anı hatırladı. Nasıl da ağlamıştı ve cadı sadece ona sarılmış, karşılığında hiçbir şey istememişti. "O Seelie'ye ait."

Perin zayıfça başını salladı. Kaseye bir kaşık ve kenarına bir dilim ekmek koyarak Anfar'a doğru yürüdü ve ona uzattı. "Yiyecek kadar güçlü müsün?"

"Beni kaşıkla beslemene izin vermeyeceğim." Kıkırdadı. "Bu bir cevap değil."

"Yemek yiyebilecek kadar güçlüyüm." Adamdan kâseyi aldı ve ters ters baktı. En azından yalan söylemiyordu. Eğer öyleyse ne büyük bir utançtı. Ama kaşığı alırken eli biraz titrese de kaşık elinden düşmedi.

Küçük iyilikler.

Arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yediler. Bunda onu gülümseten bir şey vardı.

Çorba güzeldi. Çok güzeldi. Bu yönde bir şeyler mırıldandı ve Perin sırtıttı. "Eskiden gemide haftada iki kez yemek pişirirdim. Herkes bunu aşçı pisliğine tercih ederdi ve sanırım şişko piç buna gücendi. Oh, neyse." Denizkızı ekmekten bir ısırık aldı ve çiğneyerek konuştu. "Fark etmez. Onlar artık ölü."

Denizciler.

Anfar cevap verecek oldu ama kulübenin kapısı aniden açılınca konuşması kesildi.

"İşte buradasın."

Perin ayağa fırladı, neredeyse kâsesini düşürüyordu. Gözleri dönmüş bir panikle açıklıktan geri çekildi ve iri cüsseli adam kapının altından eğilmek zorunda kaldı.

içeri girmek için pervazı kırdı.

Valroy kaşlarını kaldırarak selkie'ye baktı. Prens kendi tanıma anını yaşamadan önce bir an birbirlerine baktılar. Bir şişe şarabı kavrayan eliyle Perin'i işaret etti. "Sen. Selkie arkadaş."

"I-ah-um-well-" Perin öksürdü. "Ben- biz arkadaş değildik, sadece-"

"Otur, kapa çeneni." Valroy boynunu kırdı ve yüzünü buruşturdu. "Buraya senin için gelmedim."

Prens hâlâ havasındaydı. *Muhteşemdi.*

Ama her iki elinde de birer şişe şarap sallanıyordu. Bu, Anfar'ın iyileşmeye devam etmesi için iyiye işaretti. Valroy ona doğru yürüdü, karyolada oturduğu yere baktı ve ofladı. "Bok gibi görünüyorsun."

"Sen de öyle."

Ve bu doğrudu. Prens de perişan bir haldeydi. Kanatlarından biri kırılmıştı ve mümkün olduğunca hareket etmelerini engellemek için ikisi de sırtında katlanmıştı. Yan tarafında aceleyle sarılmış ve yavaşça koyu kırmızı kan sızan derin yaralar vardı. Çenesinin köşesinde bir çürük vardı ve Anfar sol bacağındaki topallamayı gözden kaçırmamıştı.

Prens diz kapağını kırmıştı. Yürüyebilecek kadar iyileşmişti ama hâlâ acı çektiği belliydi.

Valroy sırtı ve Anfar'a bir şişe şarap uzattı. Şişenin tıpası çoktan açılmıştı ve Anfar şişeyi kokladı. Pahalıydı. Prense kuşkulu bir bakış fırlattı.

Diğer adam sadece omuz silkti ve duvarın yanındaki masaya doğru yürüdü. Masadan bir sandalye çekip oturdu, kendi şarap şişesinden bir yudum aldı ve hâlâ çok korkmuş olan denizkızından herhangi bir davet beklemedi.

Anfar denizciye acıyarak baktı. "Kendine bir kupa al, Perin."

Bu söz denizkızını harekete geçirdi ve elindeki çorba kâsesini bıraktıktan sonra tereddütle raftan bir fincan aldı. Anfar ona şarap şişesini uzatarak biraz ikram etti. Sadece iki şişe vardı ama Perin'in alkole şu anda ondan daha fazla ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Ona söyledin mi?" Valroy uzanıp tepside bir dilim ekmek aldı.

"Abigail yaşıyor ve bir Seelie." *Gerisini söylemedim.* "Arkadaş oldukları için bu uygun görünüyordu."

Valroy mırıldandı.

"Tekrar söylüyorum, arkadaş değildik, onu çok az tanıyordum. Ona hâlâ bir doğruluk yemini borçluyum ama... hepsi bu." Perin temkinli bir şekilde kendine bir kadeh şarap doldurdu ve şişeyi Anfar'a geri uzattı. Abigail ya da içinde bulunduğu durumla ilgili her türlü sorumluluktan kaçmaya çalıştığı açıktı. Akıllıca.

"Ona başka ne söyledin, deniz canavarı?" Valroy ona dikkatle baktı, zayıf parıltıları puslu güneş ışığıyla tartışıyordu ama yine de kulübenin gölgelerinde kazanıyordu.

"Hiçbir şey. Gerisi benim varsayımımdı, gerçek değil." Anfar şişeden bir yudum aldı, şarabın keskin tadından memnundu. Alkol acıyı dindirmeye yardımcı olacaktı ama mesele bu değildi. Öyle olsaydı, onun yerine likör içerlerdi. Bu sadece onların ritüeliydi. Yine de şarabın pahalı olması kafasını karıştırmıştı.

Valroy bir mırıltı çıkardı, selkie'ye tekrar baktı ve sonra omuz silkti. "Hayır. Haklısın."

Anfar şaşkınlıkla prene baktı. "Affedersiniz?" Onu doğru duymuş olması mümkün değildi. Ya da eğer durum böyleyse, konuların karıştığı açıktı, çünkü o sadece-

Valroy dudak büktü ve şarap şişesinden derin bir yudum aldı. "Haklısın ve özür dilemeye geldim."

"Tam olarak *ne için*?" Anfar yavaşça sordu.

Kanlı Prens uzun, derin bir iç çekti. "Abigail Moore'a aşığım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anfar prence baktı.

Perin elindeki şarap bardağını bitirdi ve şişeye uzandı. Anfar şişeyi geri alıp içindekilerin geri kalanını içmeden önce denizkızının kendine bir kupa daha doldurmasına izin verdi.

Ve hemen ardından şişeyi Valroy'un kafasına fırlattı.

Prens kıs kıs gülererek eğildi. Omuz silkti ve kendi şişesinden bir yudum aldı. "Ne?"

"Sen-" Anfar hırlayarak doğrulmaya çalıştı ve bunun neden berbat bir fikir olduğu hemen hatırlatıldı. Homurdanarak duvara yaslandı. "Seni çekilmez *bok* parçası."

Valroy gözlerini devirdi. "Ah, hadi ama. İşte buradasın, bana kızgınsın. Buraya bir kez olsun özür dilemeye geldiğim için gurur duyabileceğini düşünmüştüm."

"Beni *altı* kez bıçakladın."

"Sen de kanadımı kırdın ve diz kapağımı parçaladın. Ne olmuş kuzen?" Valroy güldü.

"Bekle." Perin gözlerini kırıştırdı. "İkiniz akraba mısınız?"

"Belli belirsiz." Cevap hem Valroy hem de Anfar'dan aynı anda geldi.

Valroy şişesinden bir yudum aldı ve açıklama yapan kişi olmaya karar verdi. Anfar onu sadece zihninin gücüyle öldürmeye çalışmakla meşguldü. "Onun babası Leviathan. Benimki ise Asmodeus. Onlar gibi yaratıkların kardeş olduğunu söyleyebildiğinize göre, biz de kuzeniz." Prens burnunu çekti ve eliyle amaçsızca bir işaret yaptı. "Dolayısıyla, belli belirsiz."

"Ah." Perin açıkça başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Garip, geniş gözlü bir ifadeyle Valroy'a bakıyordu. Kelimeler sanki sıcak lavların üzerindeki engebeli taşlara bastığını biliyormuş gibi ağzından döküldü. "Sen... onu... seviyor musun?"

"Öyle diyor." Valroy Anfar'ı işaret etti. "Doğrusu bilemezdim, ya da o öyle iddia ediyor, çünkü ben 'tuğla kadar duygusal' olan 'zavallı bir çocuğum'."

Perin önce Anfar'a, sonra Valroy'a, sonra tekrar Anfar'a baktı. Sonra da şarabını yudumladı. Kulübeye gidip biraz viski almakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Aslında muhtemelen biraz temiz havaya da ihtiyacı vardı.

Anfar açıkçası onu suçlamadı. Ayakta durabilseydi o da aynısını yapardı. Denizkızı gittikten sonra Valroy kıkırdadı. "Zavallı piç kurusu. Onu kızdırmak kolay, değil mi?"

"Göz korkutucu olma eğilimindesin."

Prens sırtarak keskin dişlerini gösterdi. "Biliyorum."

Anfar gözlerini devirdi ve kasvetli bir iç geçirdi. "Ciddi misin?" "Özür mü?"

İnleyerek diğer adama ters ters baktı. "Valroy."

Prens güldü ve sonra bir gözü kapalı bir şekilde şarap şişesinin boynuna bakarak düşünmeye başladı. Bir yudum aldı. "Evet. Ciddiyim. Bu... mantıklı. Tüm parçalar birbirine uyuyor. Söylediklerini sindirmem biraz zaman aldı ve dürüst olalım, tam olarak iyi ifade edemedim."

Bu doğrudur.

Kelimeler Anfar'ın yeteneği
değildi. Omuz silkti.

Valroy homurdandı.

Prens başını salladı ve küçük tahta sandalyesinde arkasına yaslandı. Ağırılığı altında gıcırdıyordu. Gerçi bir ev kedisinin kullanımı altında da zorlanabilirmiş gibi görünüyordu. "Ölmeden önce ona olan takıntım her zamanki... eh... doğamla açıklanabilir. Ama sonra? Hayır. Haklıydın. Aklımdan hiç çıkmadı. Ve şimdi onun *orada* olduğunu bildiğime göre?" Elini önüne uzatıp havayı kavradı. "Ve yine de ona sahip olamıyor muyum? Onunla konuşamıyor muyum? Ona *dokunamıyor* muyum?"

Prens başını salladı. "Ona öfkeyle bağırarak, omuzlarından tutup sarsmak ve onu aşağılamasını hak edecek ne yaptığımı bilmek istiyorum ve... sonra... hepsini öpüp atmak istiyorum." Omuzları çöktü, yüz hatlarında garip bir acı ifadesi belirdi. "Sanırım bu beni delirtebilir, eski dostum. Sanırım şimdiden beni duvara toslatıyor olabilir."

Bu pekâlâ doğru olabilirdi. Bir kez olsun prensin bilgiçlik tasladığına ya da melodramatik davrandığına inanmamıştı. İnsanın aşkının kaynağından bu şekilde mahrum bırakılması... içini çekti. Başka tarafa baktı.

Astasha için böyle bir keder
hissetmiyordu. Sorunlar başka bir
güne kalmıştı.

"Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?" Dikkatini, şu anda şarap şişesine asık suratla bakan Valroy'a çevirdi. Gerçekten de harika bir

Cadiya dönüşmüş Salyangoz'la yarım kalmış bir işi vardı; en azından bu doğruydı.

Valroy derin bir nefes aldı, tuttu ve uzun bir telaşla bıraktı. "Onu kaçırmaman, tutsağım yapmanın ve beni sevene kadar ona işkence etmenin bir yolunu bulacağım elbette."

Anfar inledi.

ABIGAIL birinin saçlarını okşamasıyla uyandı. Sarsılarak uyandı ve her kimse onu devirerek ayağa kalktı.

"Hey!"

Uri. Doğru ya. Elf. Abigail elini gözlerine götürdü. Ne olmuştu ki? Her şey biraz bulanıktı. Bir göletin kenarına gelmişti.

Doğru ya.

"Özür dilerim," diye mırıldandı kendini toparlamaya çalışan elfe doğru, uzun eteklerini aniden tepetaklak olmadan önce olması gereken yere geri çekiyordu.

"Önemli değil, önemli değil." Uri ona gülümsedi. "Zor bir dönem geçirdin, değil mi?"

"Evet." Kaşlarını çattı. O da çok yorgundu. Yine de en azından midesinde yemek vardı. İç çekerek ayağa kalktı ve pantolonundaki kiri fırçaladı. Neden zahmet ettiğinden emin değildi.

Gölün kenarına doğru temkinli bir adım atarak tekrar kendine baktı ve göreceği şey için kendini hazırladı. Doğruyu söylemek gerekirse, her şey düşünüldüğünde o kadar da korkunç değildi. Sadece bir şok olmuştu.

Kanatları, toynakları ya da kuyruğu yoktu. Şu anda, eğer isterse açıkça gelip gidebileceği gibi. Tabii nasıl yapılacağını bilirse. Ama ona bakan şey tanıdığı kız değildi. Tam olarak değil. Yüzü hâlâ kendisine aitti; çillerini tanıyordu.

Ama gözleri artık kehribar rengi değildi. Yosunlu yeşilin bir tonuydular. Dudaklarıyla uyumlu bir ton.

Parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu ve daha pahalı hanımların dudaklarını kırmızıya boyamak için sürdükleri pigmentler gibi çıkmasını bekledi. Ama temiz çıktılar. Hayır, dudakları sadece... yeşildi.

Saçlarına karışmış yapraklar vardı -bazıları meşe, bazıları Gle'Golun'dan. Çiçekleri Seelie'lerden saklamak zorundaydı - onu ele vereceklerini biliyordu. Cildi de açıklıktaki diğer fae'lerde gördüğü gibi yeşilin tonlarıyla beneklenmişti.

Diğer fae'ler.

Zihni bir an için bu kelimelere takıldı ama başını salladı. Bu bir gerçektir. O bir fae idi. Ve bunun kanıtı, eğer daha önce kabul etmemişse, yüzüne bakıyordu.

Kulaklarının yanındaki ve boynunun kenarlarındaki deri yeşil renkteydi. Ayak bileklerinde ve... eğer çıplak olsaydı muhtemelen başka yerlerinde de göreceğini biliyordu. Saçları hâlâ uzundu ve lal rengi dalgalar halinde etrafına dökülüyordu ama son baktığından beri birkaç santim uzamıştı. Yine de bakımsız ya da dağınık görünmüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, en iyi günlerinden bile daha iyi görünüyordu.

"Gördün mü? Çok güzel." Uri onun elini tuttu ve okşadı.

Abigail belli belirsiz bir gülümsemeyle ona baktı. Tırnakları aynı yosun yeşili tonundaydı; bunu daha önce de fark etmişti ama şimdi daha anlamlı olduğunu düşünüyordu. "Sanırım."

"Güven bana. O kalçalarıyla istediğin herkese ve herkese sahip olabilirsin." Uri onu kalçasından dürttü. "Prensin seni kraliçesi yapmak için kendini parçalamasına şaşmamalı."

Güldü ve tekrar kendine baktı. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak incelemek için başını çevirdi. Kulakları artık sivriydi ve olması gerekenden biraz daha uzundu. Artık onlara mücevher takıp takamayacağını merak etti.

Ne tuhaf bir düşünce.

Her zaman daha zengin kadınları kıskanmıştı, güzel kıyafetleri ve güzel evleri için değil, küpe sahibi olmak istediği için. Takılmak için aptalca bir şeydi ama olan olmuştu.

"Şimdi ne yapacağız?" Elfe doğru baktı.

"Şey..." Kısa boylu kadın gökyüzüne baktı. Güneş ufka yaklaşmaya başlamıştı. "Sanırım sana kendine nasıl ev yapacağını öğretmenin tam zamanı. Yakında hava kararacak ve o boggartların ve kapkaççıların seni bulmaya gelmesini istemezsin..."

Kadın titredi. "Hayır. Yapmamayı tercih ederim."

"O zaman sana güzel, büyük bir ağaç bulalım." Kız uzaklaşmaya başlarken Uri onun elini tuttu. "Seni Laggan ve benimle kalmaya davet ederdim ama kapıdan sığacağını sanmıyorum."

Abigail kıkırdarak önünden geçtiği yiyecek sepetini aldı, içindeki ikramlardan vazgeçmek istemiyordu. Bir daha ne zaman ekmek ve peynir yeme fırsatı bulacağını Tanrı bilirdi. "Önemli değil. Zaten bana yeterince nazik davrandınız."

"Olmamak zor. Birincisi, sen kayıp bir kuzusun. İkincisi, Beatrice bunu yapmak zorunda olduğumu söyledi, değil mi?"

"Size rahatsızlık vermek istemem."

"Değilsin!" Uri kıkırdadı. "İnan bana, değilsin. Son zamanlarda hayatım biraz sıkıcıydı ve bizi Kanlı Prens'ten kurtaracak olan kadına yardım etmek hayatıma renk katıyor. Belki de sen övülen bir kahraman olduğunda, senin için söylenecek şarkılarda ben de yer alırım."

"Sadece umut edebilirim." Elf onu ağaçların arasında kıvrıla kıvrıla ormana götürürken belli belirsiz gülümsedi. Devrilmemek için Uri'nin elini bırakmak zorunda kaldı, ama yanından ayrılmadı. Güneş artık daha hızlı batıyordu, gökyüzü sarının tonlarına dönmeye başlamıştı. "İnsan gece boyunca nasıl saklanır?"

"Çok basit. Bir yuva, bir ev ya da bir kulübe yaparsın, nasıl istersen. Büyün seni Unseelie'den saklayacaktır. Ve onların büyüğü de bizden aynı şekilde çalışır. Şu anda etrafımızda olabilirler ve biz bunu bilemeyiz." O konuşurken Uri bir elini havada boş boş salladı.

"Huh." Büyüsü her zaman küçüktü -etkili ve kullanışlı- ama *küçüktü*. Asla koca binaları ya da evleri gizleyebilecek bir şey değildi. "Kendime nasıl... bir ev yapabilirim?"

Uri kıkırdadı. "Herhangi bir şeyi ev yapmanla aynı şekilde. Öyle olmasını istersin."

Kız başını salladı. Bu çok mantıklıydı. Büyü niyetle ve yaptığı şeye niyetinden bir parça katmakla ilgiliydi. Ve bir ev, bir çatı ve birkaç duvardan daha fazlasını ifade ediyordu. "Yine de nasıl *inşa* edebilirim?"

Elf ona baktı, yuvarlak yüz hatlarında orantısız bir sırıtış vardı. "Bu işin kolay kısmı, şapşal! Sen bir odun karısısın. Sadece yetiştirirsin."

Büyütme

k. Bir

ev.

"Huh."

Uri sol tarafı işaret etti. "Bu mükemmel! Gel bakalım." Sert bir dönüş yaptı ve ağaçların arasına daldı. Abigail omuz silkerek onu takip etmekten başka bir şey yapamadı. Orman yerini bir açıklığa bıraktı. Ortada kocaman, güzel bir meşe ağacı vardı ve diğer ağaçlardan daha yükseğe uzanıyordu. Eski bir dostunu görmüş gibi gülümsedi ona.

"Şimdi." Uri büyük ağacın dibine kadar yürüdü ve gövdesini okşadı. "Oraya çık ve kendine bir ev yap."

"Ben çok küçükken babam bana bir ağaç ev yapmıştı. Margery Teyzem beni yanına almadan önce." Ağacın dallarına doğru baktı. "Orayı çok severdim. Büyüdüğümde çok üzülmüştüm." *Sihrim ortaya çıkmaya başladığında ailem beni teyzeme verdiğinde ben de çok üzülmüştüm. Ama sanırım her şey en iyisi içindi.*

Eski yaralar. Bazen hiç iyileşmezler.

"Şimdi yeni bir taneye sahip olacaksın." Uri ellerini kalçalarına koymuş, düşünceli bir şekilde ağaca bakıyordu. "Gerçi ihtiyacın olan şeyi kendine çağırmayı öğrenmezsen çok çorak olacak."

"Öyle mi?"

"Yerde uyumak hoşuna gidiyor, değil mi?" "Pek değil."

"O zaman işte sana benim gibi bir ocak elfinden ders." Uri kollarını sıvadı ve önündeki havaya uzanarak sanki görünmez bir rafta öylece duruyormuş gibi havadan bir tahta kâse aldı.

Abigail, Valroy ve Bayodan'ın da aynı şekilde büyü yaptıklarını görmüştü -havadan bir şeyler çağırmak- ama bunun kendi yeteneğinin çok dışında olduğunu düşünüyordu. "Bunu yapabilir miyim?"

"Elbette! Temel şeyler. Sen cüce cin değilsin. Sürüden altın koparabileceğinden şüpheliyim." Kıkırdadı. "Ama basit şeyler, bir zamanlar sahip olduğunuz ya da sahip olabileceğinizi *düşündüğünüz* şeyler? Yeterince kolay."

"Sahip olabileceğimi düşündüğüm şeyler..."

"Eğer sana şu anda kanatlanıp uçabileceğini söyleseydim, bu doğru olurdu. Ama sen yapabileceğini *düşünmüyorsun*, o yüzden *yapamazsın*." Uri tısladı. "Çok yazık."

Kanatlar.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kanatları olabilir miydi?

Uçabiliyor muydu? Bu fikre gülmek zorunda kaldı. "Haklısın. Böyle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum."

"İstersen kendini bir ev faresine dönüştürüp Titania'nın yatak odasının döşeme tahtaları arasına tırmanabilirsin." Uri omuz silkti. "Sen bir odun karısısın."

"Sanki bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlıyormuşum gibi bunu söyleyip duruyorsun." İç çekti. "Ama sanırım öğreniyorum. Yavaş yavaş."

"Hızlı öğreniyorum diyebilirim. Şimdi. Kapa gözlerini." Abigail ona kaşlarını kaldırarak bakınca, elf bacağına şakacı bir şaplak attı. "Sadece yap şunu, aptal kız."

İç çekerek söyleneni yaptı.

"Şimdi en sevdiğin eski mutfak bıçağını hayal et. Milyonlarca kez kullandığın bir şey. Diğerlerinin arasından sıyrılıp seçtiğin. Onu zihninde en son bıraktığın yerde gör. İyi mi?"

Başını salladı.

"Uzan ve al."

Görüntüyü zihninde net tutarak uzandı ve ocağın üstünden aldı. En sevdiği bıçağı her zaman orada, tüm tılsımlarının ve demetlenmiş bitkilerinin yanında tutardı.

Avucunun içinde ağırlığını hissetti. Gözlerini kırpıştırarak açtı ve eline baktı. Yeterince emindi, işte oradaydı.

İnanamayarak gülümsedi. "Ben mi yaptım?"

"Şimdi tek yapman gereken istediğin her şeyi aynı ayrıntıda hayal edebilmek ve o senin. Bu yüzden insanlar mücevherli kadehleri kapıp koşturamazlar." Uri ofladı pufladı. "Yapabilmeyi istemediğimden değil."

"Teşekkür ederim, Uri."

"Kes şunu. Artık bana teşekkür etmek yok. Bu kabalık, biliyorsun." "Neymiş o?"

"Fae'lere teşekkür etmek." Uri ofladı. "Kötü bir davranış. Ama sen sadece ölümlü bir kızdın, bu yüzden sanırım mantıklı."

"Sanırım Labirent'teki tüm zamanımı beni öldürmeye çalışmayan şeylere teşekkür ederek geçirdim."

"İşte senin sorunun bu!" Uri sırtıttı ve şakacı bir şekilde ona tekrar vurdu. "Böyle bir felaket olmana şaşmamalı."

"Ben bir felaket değildim!" Omuzlarının çöktüğünü hissetti. Pes etti. Bunu inkâr etmenin ne anlamı vardı ki? "Pekâlâ, tamam. Öyleydim."

Uri kahkahalarla inledi. "Seni zavallı şey. Şimdi şu dallara çık ve kendine güzel bir ev yap. Yarın görüşürüz."

Sabah. Ne yazık ki kahvaltıdan sonra. Laggan'ı beslemezsem biraz *mızımızlanıyor*. Ama seni almaya geleceğim."

Uzanıp elfe sarıldı. *Görünüşe* göre ona teşekkür etmesine izin verilmiyordu *ama* bu kadarı yeterli olacaktı. Küçük kadının ciyaklayıp şikâyet etmesini bekliyordu ama onun yerine Uri kollarını boynuna doladı ve ona sarıldı. "İyi geceler, Uri."

"Sana da, sevgili kızım. Kendini bir boggart'a yem etme!"

Doğrulurken gülümsedi. "Elimden geleni yapacağım."

Uri kendi kendine mırıldanarak uzaklaşırken el salladı. Ayağı ormanın kenarına değdiği anda gözden kayboldu. Tüm fae'lerin Valroy ve Astasha'nın yapabildiği şekilde uzayda katlanıp katlanamadığını merak etti. Eğer denerse kök sisteminden geçebileceğini biliyordu - ve dürüst olmak gerekirse denemediğinde de - ama aynı şeyi hissetmiyordu.

Elini ağacın üzerine koyarak gözlerini kapattı. Olduğu yerde durmayı bıraktı ve onun yerine kendini ağacın büyük dallarında ve gövdesinde buldu. Şimdi yaklaşık yirmi küsur metre ötedeki yere baktı ve yine inanamayarak biraz kıkırdadı.

Gözlerini kapadı, sırtını ağacın gövdesine yasladı ve istediği evi hayal etmeye çalıştı. Rahat. Çatısı yapraklardan, duvarları dallardan ve sarmaşıklardan yapılmış bir ağaç ev. Canlı ama tanıdık bir şey.

Ağaç gümbürdedi ve o da canını kurtarmak için ağaca tutundu. Ama arkasındaki gövdenin dokusu değişti, eğrildi ve tıpkı zihninde hayal ettiği gibi oldu. Ağaç durulduğunda gözlerini açtı ve gülmeye başladı.

Pencereler için duvarlarda açılan iki delik, ince dallar tarafından elmas pervazlar gibi kafes işi oluşturularak vurgulanmıştı. Bu bir evdi -bir ağaç evdi- ama doğanın kendisi tarafından yapılmıştı. Ve bu... bu onun eviydi.

Küçük bir ocağı bile vardı ama içinde ateş yakmanın o kadar da güvenli olacağından şüpheliydi. Zemine basmaktan çekinerek oraya doğru yürürken, her şeyin ne kadar sağlam olduğunu görünce şok oldu. Elindeki bıçağı ahşap ocağın üzerine koydu - gerçi bu dikdörtgen olacak şekilde planlanmamıştı ama canlı bir ağaçtan yapılmıştı.

"Bu çok tuhaf."

Bunu özellikle kimseye söylemedi. Ama her zaman boş havayla ya da yakınlarda olduğunda geçisi James'le konuşmaya eğilimliydi. Belki de bu yüzden Marcus'un yokluğunu bu kadar keskin hissediyordu.

Tek kelimeyle yalnızdı.

Güneş batıyordu ve beraberinde karanlığı da getirecekti. Ama o gölgelerde bekleyen iki arkadaşı vardı. Bayodan ve Cruinn'le konuşabilmeyi diliyordu. Gecisini yalnız geçirmek istemiyordu.

Ayrıca onlara iyi olduğunu söyleyebilmeyi de diledi. Onun için endişelenmiş olmalıydılar - neden umursadıklarını bilmiyordu. Ya da belki *de* sadece umursamalarına şaşırmıştı. Hiç kimse tarafından herhangi bir şekilde istenmeye alışık değildi. Bu kavram ona çok yabancıydı.

İç çekerek kendini ağaçtan çimlere geri bıraktı. Meşeden yürüyerek açıklığın kenarına gitti. Diz çökerek elini çimlerin üzerine koydu. Bayodan ve Cruinn için bir hediye hazırlayacaktı. Ya da... belki bir hediye değil. Ama bir sembol. Ondan geldiğini bilecekleri bir şey. İyi olduğuna dair bir işaret.

Ve onları özlediğinin.

Derin bir nefes alarak bir ağacın büyümesini diledi. Onun önünde değiştiğini ve çiçek açtığını hissetti, yeni kökler toprağın derinliklerine inerken toprağın hareket ettiğini ve akranlarının şarkısına katıldığını hissetti. Nefesinin altında ona sessizce şarkı söyledi, şekillenmesine yardım etti. O da ona bir enstrüman gibi ya da bir çanın tınısı gibi cevap verdi. Bayodan ve Cruinn'in, onun beklenmedik koruyucularının şarkısını söyledi. Arkadaşları. Ağacı yaratırken onları aklında tuttu, onlara korktuğunu, kararsız olduğunu ama şimdilik iyi olduğunu söyleyecekti.

İşini bitirdiğinde, yaptığı şeye baktı. Ve güldü.

Hem de çok.

Tepesinde bir elma ağacı vardı. Kabuğu zift gibi siyahtı. Yaprakları gümüşü beyazdı, neredeyse yarı saydam olacak kadar inceydi. *Cam gibi.*

Budaklı ve kıvrık dallarından derin ve doğal olmayan bir kızılılıkta elmalar sarkıyordu. Gülümsedi. Bu ince bir mesaj değildi ama umarım etkili bir mesaj olurdu. Ayağa kalkarak elini karanlık gövdeye dayadı. İki Unseelie saray mensubuna bir Seelie hediyesi. Şeytani bir elma ağacı.

Tekrar güldü ve başını salladı. "Hayatıma ne oldu böyle?" Artık alacakaranlıktı ve dışarıda olmak onun için tehlikeliydi. Meşe ağacına doğru yürüdü ve kendini ağacın içinden evine doğru bıraktı.

Yuva.

Ne tuhaf bir kelime.

Çok uzun zaman önce istemiş olduğunu düşündüğü şeydi. Tanrılar aşkına, yaklaşan evsizliği için endişelenmeyeli ne kadar olmuştu? Bir asır gibi gelmişti ama belki de bir yıldan az olmuştu.

O sorunlardan çok uzaktaydı. Roderick'in onu evden atmasından ve Marcus'un sadakatsiz davranışlarından. Ama Marcus artık ölmüştü ve Roderick'in elinde... takas için gösterecek yanmış bir ev kabuğu vardı. Gerçi Roderick her şeyden çok çiftlik arazisinin peşinde olduğu için buranın temizlenmesinden oldukça memnundu.

Gözlerini kapatarak, artık küle dönmüş olan küçük evindeki karyolasını hatırlamak için elinden geleni yaptı. Battaniyeler. Kürk battaniyelerini ve pamuklu yorganını istiyordu. Uzanarak onları teker teker topladı ve ellerinde belirdiklerini hissetti.

Sonra yastıklarını.

Gözlerini açarak küçük yığına baktı ve tekrar gülmekten kendini alamadı. Parmaklarının ucunda böyle imkânsız şeyler, böyle bir güç vardı. Bir elma ağacı yetiştirmiş, kendine bir ağaç ev ve bir yuva yapmış, sonra da içini yandığını *bildiği* şeylerle doldurmuştu.

Her şeyi yayararak battaniyelerin üzerine uzandı ve başını yastıklara yasladı. Ev gibi bile kokuyordu.

Işığın azalmasını izledi ve Valroy tarafından bulunmama arzusunun yapıya açıkça aktarılmış olmasını umdu. Seelie'nin geri kalanı gibi kendisinin de saklanmak istediğini çok fazla kelime kullanmadan açıkça ifade ettiğini umuyordu.

Pencereden bakarken yıldızlar görünmeye başladığında ve henüz hiçbir karanlık el onu yakalayıp sürüklediğinde, başarılı olduğunu düşündü. Böceklerin cıvıltılarını ve ara sıra bazı gece yaratıklarının çığlıklarını duyabiliyordu. Gözlerini kapadığında, buranın gerçekten de evi olduğunu hayal edebiliyordu.

Ve öyleydi

de.

Şimdilik.

Burası daha ne kadar benim olacak?

Onu Tir n'Aill'e götürdüğü gün Valroy'dan istediği tek şey buydu. Bir yuva. Ona ait olan bir yer. Ve burası tamamen ona aitti. *Ona aitti*. Ama... ne kadar süre için?

Prens onu bulana kadar ne kadar? Gölgeci canavarları ve kısı kısı goblinleri onu alıp **g ö t ü r m e d e n** önce mi? Kraliçe Titania'nın

onu keşfetti mi? Ona ve kendisi için yaptığı bu aptal küçük kulübeye ne olacaktı?

Bunu bilmiyordu.

Görünüşe göre kaderin onun için sakladığı daha çok şey vardı.

Morrigan onu yaşam şarkısından geri çekmiş ve ona bu bedeni vermişti... ne sebeple? Valroy'u durdurmak için mi?

Yoksa onun olmak için mi?

Uyku ona geldi, ama dinlendirici değildi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

V alroy kuma çizdiği dairenin ortasında diz çöktü. Önünde küçük, için için yanan bir yaprak ve bitki kâsesi duruyordu ve ince bir siyah duman bulutu havaya yükseliyordu.

Bernadette tarafından kendisine verilen kristal küreyi parmaklarının ucunda havada tutuyor ve içindeki yansımayı izliyordu.

Orada, camın içinde onu görebiliyordu. Bayodan'ın büyüü onu gizlemediğinden, görüntü eskisinden daha net ve çok daha keskindi. Yan yatmış, battaniyelere ve yastıklara sarılmış, uyuyordu.

Kulaklarının ucunu görebiliyordu. Kızıl saçlarının uzun dalgalarını. Ama başka hiçbir ayrıntı göremiyordu. Çillerinin hâlâ yanaklarında mı yoksa çıplak omzunda mı olduğunu seçemiyordu.

İçindeki her şeyle, kürenin içinden uzanabilmeyi, onu yakalayabilmeyi ve kendisine geri çekebilmeyi diledi. Onu Labirent'in zeminine zincirleyecek ve asla ama asla gitmesine izin vermeyecekti.

Yüzünü buruşturdu.

Aşık oldum, değil mi?

Şey... kahretsin.

İç çekerek başını salladı. Bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Abigail'i seviyordu ve onu kendisine geri getirmek için her şeyi yapardı. Bu zaman alacaktı. Bir Seelie'yi kaçırmak en iyi ihtimalle zor olacaktı. Kısa vadede, idare etmek zorunda kalacaktı. Henüz onu tutamasa bile, ona ulaşmanın başka yolları da vardı. Onu sarsmak. Duymak istediği her şeyi ondan talep edecekti.

Neden benden kaçtın?

Neden benim yerime ölümü seçtin?

Neden şimdi benden saklanıyorsun?

Bana ne yaptığının farkında mısın?

Küreyi yok etti, çünkü planladığı şeyi yapmak için ona ihtiyacı yoktu, onun yerine önündeki küçük siyah duman püskürmesine odaklandı. Uzanarak yanından bir şarap kadehi kaldırdı. Ne yazık ki kadeh alkolle değil, çayla doluydu. En azından bir tür çay.

Yapraklarıyla birlikte sıvıyı yudumlarken öksürdü ve öğürme isteğiyle savaştı. Bu madde acı, pis ve iğrençti. Ama gerekliydi.

Aynı bitkiler kâsenin içinde tütüyor, tütsü gibi yavaşça havaya karışıyordu.

Boynundaki baykuş tılsımını kavrayarak gözlerini kapadı ve büyüünün işini yapmasına izin verdi.

Cevaplarını öyle ya da böyle ondan alacaktı. Çünkü onun sesini duymaya ihtiyacı vardı.

Yoksa delirebilirdi.

Önüne bir el uzatarak, kendisine acıması için sessizce yalvardı. Çünkü bu sadece işe yarayacaktı... eğer onunla yarı yolda buluşursa.

"Abigail."

YANAĞINA BİR ŞEY sürtündü, yumuşak ve sıcaktı. Abigail uykusunda kıpırdandı, sırt üstü yuvarlandı ve bu rahatsızlık karşısında sessizce mırıldandı.

Bir şey hissedebiliyordu. Hayalinde görebiliyordu ama yine de çok gerçek hissediyordu. Ona doğru uzanan bir el. Parmakları siyah, sivri tırnaklarla bitiyordu. Sadece ona doğru uzanmıyordu, onu *çağırıyor*, kelimeler olmadan ona yalvarıyordu.

Gece havasının kokusu etrafını sarmıştı. Ağaçların tepelerini hışırdatan rüzgâr gibi keskin ve zengin. Tıpkı şimdi pencerelerinden içeri süzülen esinti gibi. Onu tutan güçlü kolların -inanılmaz derecede güçlü- anısı. Elleri vücudunda gezinirken sırtında nasıl kıpırdandığını.

Kahkahalarının anısı.

Bir elini yavaşça, endişeyle, onun *hissine* yaklaştırmak için üzerine uzattı. Tereddüt etti. Karanlığın ona fısıldadığını hissedebiliyordu.

Zihninin gözünde parmakları birbirine değdi.

"Abigail."

O ses.

Bu ses bir bıçak gibi içinden geçerek onu ruhuna kadar kesti. Binlerce iğne batması gibi bir his üzerine çöktü ve bir anda uyandı. Gözlerini açtı ve yukarı baktı.

Ve şok içinde bir tıslama duydu.

Üzerinde hiçbir şey yoktu. Siyah dumanın en ince dallarından başka bir şey yoktu. Havada kıvrılıyor, bükülüyor ve bir şeklin üzerinde fırçalanıyordu.

başka türlü görünmezdi. Ama duman ona dokunduğunda, zar zor seçebildi.

Kanatlar. Büyük, korkunç, ürkütücü kanatlar. Sanki saldırmayı bekliyormuş gibi kıvrılıp bükülen pençeleri vardı.

"Valroy," diye fısıldadı.

Ama nasıl? Onu nasıl bulmuştu? Doğrulamaya çalıştı. Adamın geri kalanından çok daha gerçek, sert ve sağlam bir el omzuna bastırarak onu yere mıhladı. Bir anda kalbi kulaklarında davul gibi çarpmaya başladı.

"Gözlerini kapat."

Hiç duraksamadan itaat etti. Neden olduğundan tam olarak emin değildi. Ama kendini sorgulamaya fırsat bulamadan gözlerini kapattı. Adam yer değiştirip ağırlığını onun üzerine verince nefesi kesildi. Ona doğru uzandı ama eli boş havanın içinden geçti.

Onun kendisine dokunduğunu hissedebiliyordu. Ama ona karşılık veremiyordu.

"Ben burada değilim. Sen 'güvendesin'." Kelimeyi neredeyse tükürüyordu. *"Seni kendime geri çalamam... Seni göremiyorum bile."*

"I-"

Dudakları onunkilere bastırdı. Sert, yiyip bitirici ve *öfkeli*. Bu his karşısında nefesi kesildi, hem orada hem değil, sanki yarı uyanıktı ve adam onu terk etmeyi reddeden bir rüyaydı. Başını eğip göğsünün derinliklerinde hırlarken, keskin göz dişlerinin alt dudağına battığını hissedebiliyordu.

Onun hissine teslim olmaktan başka ne yapabilirdi ki? Onu terk eden ses ne bir kızgınlık, ne bir korku, ne de bir dehşet sesiydi. En ufak bir şey bile değildi. Onun sesini duyduğunda hissettiği dehşet, iğnelerin batmasından, anlık ve her şeyi tüketen bir ateş kükremesine dönüştü.

Ayrıldığında ona bakıp kıkırdadı. *"Bu şekilde hoşuna gittiğini biliyordum. Yaban domuzu gerçekten hoşuna giderdi, inanıyorum."*

Ona çıkışacak, kendisini kızdırmamasını söyleyecekti ama parmakları dudaklarına yapıştı. Ya da en azından parmakların hissi öyle yaptı. Yine de sözcüklerini boğmaya yetmişti.

"Hayır. Önce ben konuşacağım... eninde sonunda."

Adamın eli kadının vücudundan aşağı kayarak üzerinde dolaştı. Kadın onun hayaletimsi varlığının altında titredi ve kıpırdandı. Parmakları teninde gezindi, acele etmeden köprücük kemiğinin izini sürdü ve sonra yavaşça daha aşağılara indi.

Acı verici bir yavaşlıkla. Adam onun yan tarafına doğru ilerlemeyi ve göğüslerinden kaçınmayı seçtiğinde, kadın... hayal kırıklığına uğradı.

Neyim var benim? Bana nasıl bir büyü yaptı?

Ama sessiz kaldı, dudakları ayrılmıştı, kısa ve sık nefes alıyordu. Hissedebildiği tek şey adamın elinin vücudu boyunca, kalçasına ve uyluğunun dış kısmına doğru ilerlediği idi.

Eli dizinin arkasına dokunduğunda, ayağını yere koymak için büktü.

Bunu o mu yapmıştı? Yoksa o mu yapmıştı? *Yoksa ben mi onun için yapmıştım?*

Bu düşünce çok kısa sürdü ve o anda adamın ağırlığı kadının üzerinde olduğu için bu düşünceye tutunamadı. Adam onun bacaklarının arasına yerleşti. Ona yer açmak için diğerini eğdi -bu sefer suçlunun kendisi olduğunu biliyordu.

Ama adamın dudakları yine kızın dudaklarına değdi, zedeleyici ve sert, emredici ve fethedici. Ama *yavaş*. Sabırlı. O bir savaş lorduydu ve kazandığını biliyordu. Adamdan yine o hayvani hırıltı geldi ve adam vücudunu onunkine bastırırken, kalçaları ona sürtünürken, ihtiyacını onunkine bastırırken bir ses çıkardı.

Ve bu bir ihtiyaçtı.

Ve çıkardığı ses bir inlemeydi.

Tanrılar... bana yardım edin. Lütfen.

Varlığının sadece yarısı oradaydı. Sadece bir rüyanın anısının görüntüsü. Ama o çok bütündü, çok eziciydi. Sadece o ve kalçalarını onunkilere bastırırken duyduğu ihtiyaç vardı, yavaş ve durdurulamaz. Kaçınılmazdı. O bir doğa gücüydü.

Kadın onun altında kıvrandı, sırtını kamburlaştırdı. Ona dokunmaya çalıştı ama orada hiçbir şey bulamadı. Yine de bir el bileğini kavradı ve başının yanındaki battaniyeye bastırdı. Buna karşı koyabileceğini biliyordu. İsterse ayağa kalkabilir ve ondan kaçabilirdi. Bunun tek nedeni buna izin vermesiydi.

Ve o da izin verdi.

Adam uzaklaştığında yanağını yanağına bastırıldığını hissetti, vücudunun baskısının hafıflediğini ama geri döndüğünü hissetti, eğer birlikte olsalardı tam olarak yapacağını bildiği dansı taklit etti.

"Bana ne yaptın sen?" Sesi soluk soluğa bir fısıltıydı ve sesinin bu kadar... ahlaksız çıkmasından nefret ediyordu. Ne kadar ahlaksız hissettiğinden.

Adam kıkırdadı, karanlık ve boğuk. *"Hiçbir şey."*

Bunun suçlusu oydu.

Kalçalarını onunkilere doğru kaldırması, arzusunu yankılaması, bu baskıyı daha fazla hissetmek istemesi onun suçuydu. Keşke daha fazla olsaydı - keşke

daha zordu. Artık bir hayalet hissi olmamasını istiyordu.

"Bana gel, Abigail. Hemen evinden dışarı çık. Bana gel ve bu gerçek olsun."

"Hayır. Yapamam."

Hırıltısı daha da öfkeliydi ve eli göğsünü kavrayıp sıktı. Nefes nefese kaldı, adamın dokunuşuna doğru eğildi. Adamın deseni hiç gevşemedi, baskı yaptı ve sonra yapmadı, arzusunun sert varlığı açıktı. *"Neden? Neden benden saklanıyorsun?"*

Sesinde öfke vardı. Ona cevap verme şansı tanımadı. *"Bunu sen yaptın!"* Vücudunu okşarken ve ona sürtünürken bile kulağına hırladı. *"Ölmeyi sen seçtin. Beni reddettin. Bunu reddettin. Sana verebileceğim her şeyi reddettin. Neden? Neden, Abigail?"*

"Savaş demektir." Bu kısmi bir gerçektir. Duygunun sadece ilk yarısıydı. İkincisi ise bunun savaş anlamına geldiğini biliyordu ama... umursamamaya başlamıştı. Yine de onu istiyordu. Ve bunun olmasına izin veremezdi.

"Savaş kaçınılmaz. Ben durdurulamazım. Sonbahar geldiği gün tacımı alacağım ve her şeyi yok edeceğim."

"Ben-ah!" Adam vücuduna daha sert bastırınca kadın bir çığlık attı. Hırıltısı hem ilkel bir ihtiyaç hem de ona cevap verirken duyduğu öfkeden kaynaklanıyordu. Gözlerini sıkıca kapattı. "Biliyorum..." Zavallı Leydi Astasha. Ya da ona her ne olduysa.

Bir el boğazına bastırды, sıkmadı, henüz değil. İstese bile onun havasını kesemezdi. Gerçekte orada değildi.

"O zaman neden?" Sesi çakıllı ve öfke ve şehvetle aynı ölçüde yoğundu. Olduğu şey buydu, değil mi? Öfke ve ihtiyaç. Ve şu anda her ikisinin de tüm dikkati üzerindeydi. *"Savaşımın olacağını bildiğin halde neden ölüyorsun?"*

"Ölümüm-" diye inledi sessizce, sesini geri çekerek. Yukarıdaki Tanrılar, ona merhamet edin. Ama acımayacaklarını biliyordu. En başta onlar yüzünden bu karmaşanın içindeydi. "Bu onlara zaman kazandırdı." Ah, keşke onun üzerindeki hissinden kopmadan tek bir kelime bile söyleyebilseydi. "Benim hayatım milyonların bir gününden daha değerli değil."

Adam güldü. Acımasız ve sessiz. Adını koyabileceğinden çok daha fazla duyguyla kaynıyordu. *"Aptal küçük cadı. Ne kadar da safsın. Onlara verebileceğin her günü vermek için kendini feda ettin..."*

Çünkü alternatifi çok ama çok cazip gelmeye başlamıştı.

Ama bu kısmı kendine sakladı.

"Ama sen benimsin, küçük cadı. Bu senin vereceğin bir karar değildi." Dudaklarının yanağında gezinmesi, sıcak nefesinin tenine değmesi onu ürpertti. *"Sana çok kızgıyım."*

"Biliyorum."

"Yaptığın şey için ödemen gereken bir bedel var. Ve ben onu almaya geliyorum." Bu kez kalçalarını onunkilere bastırduğında, oyalandı. Boğazındaki hırıltı öfkeden değil, zevkten kaynaklanıyordu. Bir an için o da kendinden geçmiş gibiydi. *"Ve ben ücretimi nasıl istersem öyle alacağım."*

Adamın sözleri karşısında kadının içinden bir şeyler geçti. Korku muydu bu? Beklenti mi? Yoksa ikisi birden mi?

"Bana gel, Abigail. Gelinim ol."

"Hayır..."

"Sonbaharın ilk günü evleneceğiz. Astasha'yı korkunç bir kaderden kurtarmış olacaksın. Ve kimse senin uğruna bir gün erken ölmeyecek."

Yüzünü ondan çevirdi ve ilk kez onun üzerindeki kontrolünü reddetti. *"Yapamam. Yapmayacağım."*

"Yapacaksın." Adam karanlık bir şekilde kıkırdadı. *"Bu kadar gereksiz acı ve ıstıraptan kurtulman için sana bu şansı verdiğimi unutma."*

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer başkalarını benim felaketimden kurtarmak için kendini feda ettiysen, bunu tekrar yapacağını umuyorum, değil mi?"

Onun sözleriyle ürperdi, bu kez çok farklı bir nedenden ötürü.

Adam ona fısıldarken dudakları kulağının üzerinde gezindi. *"Ben hâlâ Unseelie'nin Yüce Lordu'yum. Ve pek çok masum ruha büyük acılar yaşatabilirim. Ölen tüm çığlıklarıyla birlikte, suçlunun sen olduğunu bileceksin."*

"Hayır. Hayır, lütfen yapma-"

"O zaman bana gel. Ayaklarımın dibinde diz çök. Bana teslim ol ve onların hayatlarını bağışla, küçük cadı. Küçük Seelie."

Biliyordu. Elbette biliyordu. Nasıl bilmez? "Seelie'leri öldürmeyi planlıyorsun."

"Öldürmek mi? Hayır. Onları köleleştirmeyi planlıyorum." Kıkırdadı, boğazına doladığı elinin birazcık sıkıldığını hissetti. *"Ve sanırım seninle başlayacağım."*

Gözlerini açarak doğruldu. Ve böylece bağlantı koptu. Adam gözden kaybolurken kahkahalarını duyabiliyordu.

*"Hayatlarını bağışla. Kendini bana feda et. İsteddiğiniz bu, değil mi?
Birden fazla şekilde..."*

Sonra adam gitmiş. Onu orada oturur ve bir aptal gibi titrer halde bıraktı. Etrafına bir battaniye sardı ve duvara yaslandı, ağzından küfürler çıkarken bile gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Lanet olsun ona.

Onu ortaya çıkaran çukurlara lanet olsun.

"Şimdi ne yapacağım...?"

ON ALTINCI BÖLÜM

Titania bir kez daha taht odasını arşınladı. İleri geri, ileri geri, durmaksızın. Ayakları hareket ediyordu çünkü düşünceleri bir çemberin içinde faydasızca dönüp duruyordu. Ve eğer zihni ilerleme kaydedemezse, o zaman ayakları bunu telafi etmeye çalışacaktı.

Zaten iki gündür ormanda yürüyor, düşünüyor, kendisine verilen imgelem üzerinde kafa yoruyordu. Bir Seelie -kendisinden daha güçlü bir orman cadısı- Tir n'Aill'in ve uzun zamandır korumak için savaştıkları hassas dengenin çöküşü olacaktı.

Zincire vurulmuş ve hıçkıra hıçkıra ağlayan kadının görüntüsü, Valroy'un vahşi sırtışının yanında zihnine kazınmıştı. Ama hayali henüz gerçekleşmemişti. Hâlâ zamanı vardı. Ama *ne* yapmak için zaman?

Yardımcılarını Tir n'Aill'in her köşesini aramaya, kızıl saçlı bir fae bulmak için dünyayı taramaya gönderemezdi. Bir saat içinde onlardan binlercesi avlusunda dikilirdi. Kadının yüzünü çizmek dışında -ki bunu yapabilecek yeteneği yoktu- hiçbir şey yapamıyordu.

Ama fae kadın bulunmalıydı. Titania bu dünyadaki görevinin oldukça basit olduğunu biliyordu. Kızı bulmak ve asla ama *asla* Kanlı Prens'in pençelerine düşmemesini sağlamak.

Oberon onun arkasındaki tahta oturmuş, dirseğini kolçağa dayamış, çenesini elinin arkasına dayamıştı. Gözlerini çoktan kapatmıştı, kraliçesinin gereksiz yere volta atmasını izlemekten yorulduğu belliydi.

"Haberler getirdim."

Titania şaşkınlıkla irkildi ve odanın köşesinde gizlenen gölgeli figürü görmek için döndü. Her zaman olduğu gibi tepeden tırnağa yırtık pırtık siyah bir kumaşla örtülüydü.

Casusunun ortaya çıkması, izini sürdüğü yolu sakinleştirmeye yetti. Yaratığa döndü. "Eee?" diye haykırdı. Belki de biraz fazla hevesliydi. Boğazını temizleyerek ve Oberon'un kıkırdamasını duymazdan gelerek omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Konuş, Unseelie."

Kefenli figür durakladı. "Abigail Moore yaşıyor."

Titania bir iğnenin düşüşünü duyabilirdi, oda o kadar sessizleşti ki. İçine kan hücum etti, kalbi çarpmaya başladı, habere anında tepki verdi

Enerjiyi yönlendirecek bir yer olmadan. "Yanılıyor olmalısınız."

"Hayır. O eski haline döndü. Ve o sadece Fae değil... Seelie."

Titania yüzündeki kanın çekildiğini hissederken tüm vücudu bir anda mezar kadar soğudu.

Rüyasındaki kadın.

Her şeyi sona erdiren Seelie tutsağı.

O kadındı. Bundan emindi. Titania boğazındaki kömür yumrusunu yuttu ve kendini sakın kalmaya zorladı. Ya da en azından, belki de sakınmış *gibi görünmeye*. "Abigail nerede?"

"Saklanmak. Ondan saklanıyor, senden saklanıyor..." Unseelie alçak ve boğuk bir sesle güldü. Figürün hangi cinsiyetten olduğunu söylemek mümkün değildi. Ya da yırtık pırtık kumaşın altında herhangi bir beden olup olmadığını.

"Benden mi saklanıyorsun?" Bir kaşını kaldırdı. "Ne için?"

Figür başını salladı. "Onu zincire vuracaksın, değil mi?"

Onu prene karşı koz olarak kullanacaksın. O bunu biliyor. Aptal değil."

"Biz Unseelie değiliz. I-" Titania içini çekti. Casusla tartışmanın bir anlamı yoktu, zaten Unseelie pisliğini tartışmanın da bir faydası yoktu. Kendi aptalca ve geri kafalı yollarına saplanıp kalmış yaratıkları ikna etmek mümkün değildi. Bu konuyu tartışmak için daha da az neden vardı, çünkü... şey... figür muhtemelen haklıydı.

Abigail Moore onun gözetiminde olsaydı, ne yapardı? Bu düşünce aklının ucundan bile geçmemişti.

"Onu bulun. Prens onu sizden önce yakalarsa..." Figür karanlık bir kahkaha attı. Cümleyi bitirmelerine gerek yoktu.

"Benimle bu şekilde konuşma." Titania'nın dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

"Sen kendi türüne ihanet eden birisin ve ben de Kraliçe'yim. Uygun gördüğümü yapacağım, ahmak."

Figür başını eğdi. "Bağışlayın beni, Kraliçe Titania. Bu dünyanın sonunu görmek istemiyorum."

"Hiçbirimiz istemiyoruz." Eline bir kese altın aldı, avucunun içinde bir süre aşağı yukarı savurup ağırlığını test ettikten sonra şekle doğru fırlattı. Unseelie onu kolayca yakaladı, altını havadan kaparken soluk bir el parladı. Titania başını salladı. Açgözlü yaratıklar. "Ben gündüzü arayacağım. Sen de geceyi araştıracaksın. Eğer ona dair bir ipucu bulursanız, en ufak bir şey... hemen bana gelin."

Figür başını eğdi ve duvara doğru bir adım atarak gölgenin içine gömüldü ve gözden kayboldu.

"Tatsız bir şey," dedi Oberon arkasından. "Ama yararlı." "Gerçekten de yararlı." Titania gözlerini kapadı ve bir sonraki hamlesini planlamaya çalıştı.

"Onu bulmamız gerek. Ama Seelie arasında benden başka kimse onun yüzünü bilmiyor."

"O zaman sana şunu öneririm" -Titania'ya yaklaşmak için tahttan kalktı -"Adımlarını iyi kullan ve onu ara."

"Muhtemelen korkmuş ve yalnızdır. Müttefik arayacaktır. Ben de kendimi o listede yer alacak şekilde konumlandırmalıyım." Oberon kollarını onun beline dolayarak göğsüne doğru çekerken Titania belli belirsiz gülümsedi. Başının arkasını öptü ve saçlarına sokuldu. "Umarım başarılı olurum."

"Olmaktan başka seçeneğin yok. Çünkü Abigail Moore'u bulup güvenli bir yere götürmezsen... hepimiz mahvoluruz."

Gözlerini devirdi. "Ben de seni seviyorum, sevgilim."

Kıkırdadı ve bir an için onu daha sıkı sıktı. "Başaracaksın. Her zaman başarırısın."

Başını çevirerek onu öptü, dudaklarının tanıdık şeklinin tadını çıkardı. Parmaklarını onun her daim yeşil saçlarına doladı ve onun kucağında teselli buldu.

Çünkü acele etmezsem, bu anlar bir daha asla gelmeyebilir.

Ormanın içinde KOŞUYORDU. Hayatı için koşuyordu ve peşinde bir şey vardı. Bir yırtıcı. Onu yutmak isteyen bir yırtıcı.

Dehşete düşmüş olmalıydı.

Neden bu andan zevk alıyordu?

Koştı, koşabildiği kadar uzağa ve hızlı koştu. Ama büyük ve karanlık bir yaratığın dişlerini ona geçirmek istediği bilgisinden zevk almaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ona sahip olmak istiyordu. Onu istiyordu.

Birdenbire kendini bir uçurumun dibinde köşeye sıkışmış buldu. Tırmanabilirdi ama yeterince hızlı değildi. Bir anlık tereddüt

Canavarın ihtiyacı vardı. Elleri onu yere bastırđı, parmakları otların arasında kıvrıldı.

Onu orada, üzerinde hissetti. Onun ağırlığını. Uzun, pençeli pençelerin onu toprağa sabitlediğini hissetti.

"Sen benim küçük cadımsın. Benim küçük Seelie'm." Sıcak bir nefes kulağının üzerinden geçti. "Benimsin. Ve benim olacaksın."

Onun altında çürpindi ama adamın ağırlığına karşı koyması anlamsızdı. Adam kıkırdadı ve kız onun kaydığını, dizlerinin üzerine çökene kadar kalçalarını yukarı çektiğini hissetti, omuzları hâlâ nemli çimlere bastırılmıştı. Çıplak olduğunu ancak o zaman fark etti. Kendini koruyacak hiçbir şey yoktu-

Adam ona doğru bastırırken nefesi kesildi. Adamın büyüklüğü imkânsız gibi geliyordu. Adam rahatlamadı ve sonunda kadının vücudu da rahatladı. Adam içine doğru kayarken feryat etti, sadece çok az miktarda. Bu fazlasıyla yeterliydi. Ama boğazından kopan bir acı çığlığı değildi. Dudaklarından dökülen isim öfke, acı ya da çekişme değildi.

*Kendinden geçmiş
gibiydi. "Valroy-"*

ABIGAIL BİR INILTIYLA UYANDI. Bir şey onu uyandırmıştı. Uyanmak istememişti. Valroy'un gölgeli ziyaretinden sonra çok kötü uyumuştı ve uykusu huzursuz ve sıkıntılıydı. Ama sonunda, şafak sökmeden önce mümkün olan son anda uykuya dalmıştı. Gördüğü rüya onu nasıl titrettiğine bakılırsa bir kâbus olmalıydı ama hiçbirini hatırlamıyordu.

Onu neyin uyandırdığını fark etmesi bir anını aldı. Havlıyordu.

Acı dolu, zavallı bir sızlanmayla gözlerini sildi ve yan tarafına doğru kıvrıldı. "Lütfen, hayır." Dinlenmek istiyordu. Tanrılar adına, köpeğin havlamayı kesmesini istiyordu. Ama ikincisi birincisini engelledi ve köpek hiçbir rahatlama belirtisi göstermedi.

Lanet olsun.

Öfkeyle ellerinin üzerine kalktı ve topuklarının üzerine oturdu. Parmaklarını saçlarında gezdirerek, elinden geldiğince saç tellerini çözdü. Ondan büyüyor gibi görünen ince sarmaşıklar bunu eskisinden biraz daha zorlaştırsa da.

Ve hâlâ köpek havlıyordu.

"Tamam, geliyorum." Ayağa kalkarak gerindi ve esnedi. Çok yorulmuştu ve bütün gün kıvrılıp uyumayı diliyordu. *Uyuyabilir miyim? Beni durduran ne?*

Oh. Doğru ya. Evet. Şimdi hatırladı.

Valroy'un onu kendisine çekmek için belki de düzinelerce insana işkence edip öldüreceği gerçeğini. Bir nefes aldı, tuttu ve dalgalı bir iç çekişle bıraktı. Bu konuyu Uri'yle konuşması ve küçük elfin bu konuda ne söyleyeceğini öğrenmesi gerekecekti. En yeni ve pek de istekli olmayan yol arkadaşının pek de işe yarar bir tavsiyede bulunacağını sanmıyordu.

Önünde gerçekten de tek bir seçenek vardı.

Valroy'dan kaçmış ve başkalarının hayatını kurtarmak için ölümü kucaklamıştı. Ve o haklıydı. Bunu daha önce bir kez yapmaya istekliyse, tekrar yapmaya da istekliydi. Ayrıca-

O lanet köpek yüzünden odaklanamıyordu.

Bir iniltiyle başını arkaya yatırdı ve gözlerini tavana dikti. "Hav, hav, hav. Tamam, tamam! Pekâlâ." Ağacın dibinden çıkarak içinden geçmesine izin verdi. Bunu her yaptığında çok daha az endişe verici oluyordu. Uyandırıldığı için hâlâ sersemlemiş olan elini gözlerine sürterek gürültünün kaynağını aradı.

Köpek orada, tuhaf elma ağacında, dalların sabah gölgesinde oturuyor ve aşağı sarkan elmalardan birine havlıyordu. Zıpladı, pençeleri havada çırpınıyordu ama hedefine ulaşmasına sadece birkaç santim kalmıştı.

Ve böylece ona havladı.

Kıkırdayarak açıklığı geçip garip elma ağacına doğru yürüdü. Bayodan ve Cruinn'in onu bulmuş olmasını umuyordu. "Merhaba." *Tir n'Aill'de hiçbir şeyin görüldüğü gibi olduğuna inanılmamalıdır. Bu normal bir köpeğe benziyor, ama gizlice kılık değiştirmiş güçlü bir fae olduğundan hiç şüphem yok.*

Köpek ona baktı, yüksek sesle miyavladı ve sonra tekrar elmaya baktı.

Kadın gülümsemiş. Ağaçtan bir elma bile alamayan güçlü bir fae. Hayvanın yanına yürüdü ve uzanarak, diğer birkaç tanesiyle birlikte elmayı dalından kopardı. O da acıkmıştı. Sırtını ağacın garip siyah kabuğuna dayayarak oturdu ve onları kucağına koydu.

Köpek bir tanesini çalmaya çalıştı.

Onu nazikçe itti. "Bekle."

Köpek mızımızlandı ve ağzından salyalar akarak kadının bacaklarının yanına oturdu. Köpek en hafif tabirle pasaklıydı. Sivri kulaklarından biri ısırılmıştı.

Dışarıda. Kürkü keçeleşmiş bej rengindeydi ve üzeri kir ve çapaklarla kaplıydı. İri bir köpekti, omuzları bir çoban ya da çoban köpeği olabilecek kadar büyüktü ama bir tür melez olduğu belliydi. Sabırsızca dizini tırmalıyordu.

Kadın uzanarak başını okşadı. "Biraz alacaksın. Ama bütün elmayı yersen kendini hasta edersin. Çekirdekleri senin için iyi değil."

Köpek iç çeker gibi bir hıçkırık çıkardı. Bu onu güldürdü. Göğsünü kaşıyıp ona iyi bir çocuk olduğunu söylemek istedi. Ama eğer bu köpek kılık değiştirmiş bir fae ya da başka bir yaratıksa, kendilerini gösterdiklerinde bunun çok uygunsuz olacağını düşündü. Öte yandan, fae'nin en ufak bir edep duygusu yok gibi görünüyordu ve muhtemelen bundan hoşlanacaktı.

Bir nefes alarak gözlerini kapadı ve ocağının görüntüsünü zihnine çağırdı. Uzanıp bıçağı her zaman bıraktığı yerden aldı ve elindeki tanıdık ağırlığını hissetti. Sırtarak -bunu yapmayı öğrenebildiği için hâlâ gururluydu- bir elma aldı ve yan tarafından bir dilim kesti.

Dışı koyu kırmızı renkteydi ve içindeki et de aynı renkteydi, baştan aşağı kan pigmentiyle boyanmıştı. Elmayı kokladı. Güzel kokuyordu. Dilimden küçük bir ısırık aldı -köpeğin üzülmesine neden oldu, bu da ona bir başka yüksek sesli mızmızlanma kazandırdı- omuz silkti. "Tadı normal."

Elma dilimini köpeğe uzattı, o da parmaklarının arasından hızla yalayıp yuttu. Gülerek ona bir dilim daha kesti ve sonuç yine aynı oldu. Eğer bu kılık değiştirmiş başka biriye, açlıktan ölüyor gibi görünüyordu. Köpek kötü beslenmiş görünüyordu ve yan tarafındaki kaburgalarının bir kısmı görünüyordu. Kaşlarını çattı. "İyi misin dostum?"

Köpek önce mızmızlandı, sonra havladı ve bacağına pati attı.

Onun için bir dilim daha kesti. "Önce ye, sonra konuşuruz? Sen bilirsin." İlk elma çabucak kayboldu. Kısa bir süre sonra ikincisi de onu izledi. Bütün bu süre boyunca hayvanı inceledi, onun büyük kahverengimsi sarı gözlerindeki bilmiş parıltıyı bekledi. Ya da onun kendisini korkunç bir canavar olarak göstermesini.

"Seni bundan çok fazla beslememeliyim, hasta olacaksın. Oh! Bir dakika." Ayağa kalktı ve köpeğin başını okşadı. "Hemen döneceğim, dostum. Burada bekle. Elmaların geri kalanını yeme." Yeni evinde Uri'yle dünden kalan biraz peynir ve ekmek vardı. Kadın

Hemen getirmiş ve geri döndüğünde köpek hâlâ itaatkâr bir şekilde ona söylediği yerde oturuyormuş. Ona gülümsedi. "İyi çocuk." Kıkırdadı.

Kalın kuyruğu çimenlere çarptı.

"Senin normal bir köpek olduğuna inanacak kadar aptal değilim dostum. Kendini gösterdiğinde beni mazur görmek gerekecek ve tüm bunlar geriye dönüp baktığımda çok garip bir hal aldı." Daha önce oturduğu yere tekrar oturdu ve sepeti yanına koydu. Burun kıvrarak içindekileri kokladı ve kuyruğu daha hızlı çarpmaya başladı.

Normal bir köpek olmayabilirdi, ama tüm niyet ve amaçları için bir köpek gibi davranıyordu. İçindeki ekmek somununu çıkarıp küçük bir parça kopardı ve aynısını kendisi için yapmadan önce ona yedirdi.

Gürültülü bir hıçkırıkla yanına uzandı, ona her peynir ya da elma dilimlediğinde ya da bir parça ekmek kopardığında kuyruğu hala çimlere çarpıyordu. Gülümseyerek tekrar başını okşadı ve orada sıkışıp kalmış ne kadar çok yapışkan bitki parçası bulduğunu görünce ürperdi.

Onu incitmemek için dikkatlice, tırnaklarının arasına sıkıştırarak teker teker koparmaya başladı. "İyi bir fırçalamaya ihtiyacın var."

Köpeğin artık açlıktan ölmediği ve kendisinin de ölmediği anlaşılınca sepeti bir kenara koydu. Ancak o zaman sandığa yaslanmış siyah bir şarap şişesini fark etti. Ağacın rengine karıştığı için gözünden kaçmıştı. Boynuna özenli bir fiyonkla kıpkırmızı ipek bir kurdele bağlanmıştı. Bayodan'ın saçına taktığı kurdeleye uyuyordu.

Onun mesajını bulmuşlar ve karşılığında ona bir mesaj göndermişlerdi. *Biz iyiyiz.*

Şimdilik.

İçini rahatlatmış olsa da endişe içinde çalkalanıyordu. Valroy onları yakalarsa onlara ne yapacaktı? Bayodan ve Cruinn'in sözlerine güveniyordu; güçlü yaratıklardı ve kendilerini koruyabilirlerdi. Ama ne kadar süre için?

İki Unseelie koruyucusunun da Astasha ile aynı işkenceye maruz kalacağı düşüncesi neredeyse onu ağlatacaktı. Bir köpek pençesi kolunu dürttü ve dikkatini ona çevirdiğinde, sanki ona neyin yanlış olduğunu sorar gibi başını yana eğdi.

Kesinlikle normal bir köpek değildi. Kadın nazikçe gülümsedi ve elini onun başının üzerinde gezdirdi. Köpek buna aldırıyor gibiydi. "Arkadaşlarım için endişeleniyorum. İtiraf etmeliyim ki korkunç bir durumdayım."

Islak burnuyla elini dürttü ve sonra parmaklarını yaladı. Sevgiden mi, yoksa üzerinde yemek kalıntıları olduğu için mi, bilmiyordu. Her halükarda umursadığından da emin değildi. Yan dönüp başını kucağına koyduğunda, ruh halinin daha iyi olduğunu fark etti. "Teşekkür ederim. Oh. Doğru ya. Artık bunu söylememem gerekiyor." Güldü. "Siz Fae'lerin garip kuralları var."

Adam ofladı.

Kürkünden daha fazla parça koparmaya başladı, özellikle de muhtemelen en rahatsız oldukları yer olan yüzünün etrafındakileri. Köpek gözlerini kapattı, ilginin tadını çıkardığı belliydi.

"Sen!"

Abigail neredeyse yerinden sıçrayacaktı ve köpeği yanı başındaki bir sesin ani çılgılığıyla saniyeler içinde ayağa kalktı. Çırpınarak ayağa kalktı ve Uri'nin yanında durduğunu görmek için döndü.

-Tahta bir oklava. "Ne yaptım ben-"

Ama Uri ona ters ters bakmıyordu. Şimdi arkasına sinmiş, sessizce inleyen köpeğe bakıyordu.

"Sen! Defol, seni *piç!*" Uri iğneyi havada salladı. "Yoksa yemin ederim, seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

"Dur bakalım." Ellerini kaldırıp önünde salladı. "Yavaşla. Uri, neler oluyor?"

"Uzak dur o cur'dan." Uri yere tükürdü, öfke ve tiksinti yuvarlak yüzlerine derin çizgiler halinde kazınmıştı. "Onun kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Kendini tanıtmadığı için, şu anda *bir köpek* olduğu için, hayır." Kendini Uri ile inleyen köpek arasında tuttu. "Bana ipucu vermek ister misin?"

"Bu" -köpeği suçlayıcı bir şekilde işaret etti- "Robin Goodfellow. Bu *Puck*."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Abigail oyunu izlemişti. Hikayeyi biliyordu. Köpeğe bakmak için döndüğünde gözlerini kırıştırdı. "Bu doğru mu?"

Köpek inledi ve ondan bir adım geri çekildi, başı öne eğik, kuyruğu bacaklarının arasındaydı. Kaşlarını çatı, onun için üzüldü. Zavallı, acınası yaratık Uri'nin ona yönelttiği öfkeyi hak etmiyor gibiydi. Ama o ne biliyordu ki?

Kendini elfle onun arasında tutarak eli iğneli kadına döndü. "Peki onu neden dövmek istiyorsun?"

"Yaptığı şey yüzünden -yaptığı şey yüzünden." Uri tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "*Unseelie*'yle oynamak."

"Cavorting, yani...?" Uri kaba bir hareket yaptı.

"Ah." Abigail içini çekti ve tekrar ağacın yanındaki yere oturdu. Yanındaki yeri okşadı ve Robin *Goodfellow-Puck-yürüyüp* yanına uzandı, başını patilerinin arasına sıkıştırdı. Kulakları kafasına yaslanmıştı ve o da yardım edemedi ama uzanıp onu sevdi. Kuyruğu temkinli bir şekilde sallanmaya başladı. Kaşlarını çatı. "Ee?"

"*Yani mi?*" Uri inanmayarak bir kez güldü ve ondan uzaklaştı. "Yani? Oberon'un sağ koluydu, Kraliçe'nin sırdaşıydı ve bir değil, iki değil, *üç* Unseelie ile yakalandı. Bu ihanetin en iyisi."

"Sanırım." Uzanıp elini köpeğin sırtına, omuzlarının arasına koydu ve parmaklarıyla tüylerini kaşıdı. Kulakları hafifçe açıldı. "Beni bulması mantıklı o zaman."

"Ne demek istiyorsun?" Uri kaşlarını çatı.

"Bu ağacı Unseelie sarayının yüksek rütbeli üyeleri olan iki vasime -ve dostlarıma- bir hediye ve işaret olarak yetiştirdiğim için onu bu konuda yargılayamam." Kıkırdadı. "Ya da benim uğruma Valroy'a ihanet etmeden önce öyleydiler."

"Bu-" Uri başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Bu senin suçun değil. Oberon ve Titania'ya ihanet ederek yaptığı şeyi bilerek yaptı. Bu laneti hak ediyor ve sürülmeyi hak ediyor. Ona gitmesini söylemelisin."

"Sen lanetli misin?" Kaşlarını tekrar Puck'a doğru çattı. "Şeklini değiştiremiyor musun?"

Puck uzun bir iç çekiş yaptı, görünen kaburgaları genişledi ve sonra çöktü.

"Ne kadar korkunç. Çektiğin acılar için çok üzgünüm." Boynuna yakın kürkünden bir başka çıkartma çapağı daha aldı. Onun bu sözleri üzerine Puck başını kaldırdı ve kahverengi-sarı gözlerinde temkinli bir umutla ona baktı.

Kadın ona gülümsedi.

Kuyruğunu salladı, sadece birazcık.

"Ne?" Uri elini hayal kırıklığıyla havaya kaldırarak haykırdı. "Ciddi olamazsın. Ona acıyor olamazsın."

"Seelie ve Unseelie arasındaki bu savaşı anlamıyorum. Bu benim kavgam değil. Ama anladığım şey, aradaki saçmalığa yakalanmış biri. O da benim kısa süre içinde yaşayacağım şeyleri yaşıyor." Abigail omuz silkti. "Ve Unseelie'yi çekici bulduğu için onu suçlayamam." Kıkırdadı. "Bu da paylaştığımız bir başka lanet."

"O halde onu göndermeyeceksin." Bu elf için bir soru değildi. Hoşnutsuz bir ifadeydi. Öfkesinin anlamsız olduğunu anladığında omuzları kulaklarından düştü.

"Hayır. Yapmayacağım. Neden burada olmak istediğini bilmiyorum ama eğer istiyorsa, bu onun hakkı ve başımızın üstünde yeri var." Puck yerden sıçrayıp neredeyse onu yakalayacakken durdu, kendini kollarına attı ve yüzünü yaladı. Muhtemelen yedi taşa yakın bir ağırlığı vardı. Kadın kahkahalarla güldü ve onu itmek için elinden geleni yaptı. "Çekil! Yere yat!"

Adam itaat etti. Çoğunlukla. Kadının yanında oturmaya devam etti, şimdi nefes nefese kalmıştı ve dili ağzının kenarından dışarı çıkmıştı.

Uri köpeğe ters ters bakıyordu.

Ve şimdi köpek ona mutlulukla gülümsüyordu, zaferinden gurur duyuyordu.

Kadın onun başını okşadı. "Böbürlenme."

Bir an için ağzını kapattı ve ciddi görünmeye çalıştı. Dili tekrar dışarı sarkmadan önce bir saniye sürdü ve bir kez daha mutlu bir şekilde nefes alıyordu. Kadın başını salladı ve ona gülümsedi. "Robin Goodfellow olmanız bu durumu katlanarak daha da garipleştiriyor. Ama sanırım şu anda hayatımda biraz neşeye ihtiyacım var - ne kadar kısa olursa olsun."

"Ne demek istiyorsun?" Uri, köpekten uzak durmaya dikkat ederek onun diğer tarafına oturdu ve Abigail'in evinden getirdiği sepetten kıpkırmızı elmalardan birini kopardı. Yemeye başladı, garip iç görüntüsü karşısında mırıldandı ama omuz silkti.

"Ben... dün gece ziyaret edildim. Valroy gerçek haliyle olmasa da benimle iletişim kurmanın bir yolunu buldu." Bu anıyı hatırlayınca ürperdi. Uri ve Puck muhtemelen bunun sadece korkudan kaynaklandığını düşünse de, birden fazla nedenden dolayı titriyordu.

"Ne söyledi?" Uri yüzünü ona çevirdi.

"Eğer ona dönmezsem birçok kişinin acı çekeceğini ve öleceğini, yüzlerce olmasa bile düzinelerce kişiye işkence edeceğini söyledi. Ben... ben onun dediğini yapmak zorundayım."

"Hayır! Hayır, hayır. Hayır. Hayır." Uri bu kelimeyi mümkün olan her şekilde söyledi. Uzandı ve Abigail'in bileğini sıkıca kavradı. "Böyle bir şey yapmayacaksın!"

Puck onunla aynı fikirdeymiş gibi havladı.

"Başka ne seçeneğim var ki Uri? Kendi halkına sırtını dönecek. Hâlâ hayatta olan tüm Seelie tutsaklarının kaderi korkunç olacak."

"Bah. Tanrılar Seelie olmayanların yüzüne tükürsün. Eğer spor olsun diye kendi halkını öldürmek istiyorsa, öyle olsun." Uri başını salladı. "Ama ona gidersen bir daha asla kaçamazsın. İkinci kez ölmene izin verileceğini sanmıyorum."

İçini çekti. Son kısım hakkında doğruyu söylediğini biliyordu. "Unseelie'lere ne olacağı umurunda olmayabilir ama benim umurumda. Onlarla tanıştım ve her ne kadar korkunç ve ürkütücü olsalar da" -kafası sadece bir göz küresi olan adamı hatırlayınca yüzünü buruşturdu- "nazik, sadık ve kıbar da olabilirler. Anfar, her ne kadar kederinden ölebileceğini düşünsem de, makul ve cana yakın bir adam. Bayodan-"

"*Bayodan?*" Uri gözlerini kocaman açarak bağırdı, sonra sesini fısıltıya indirdi. "Şafak vakti daha erken. Adını çok yüksek sesle söyleme, yoksa ortaya çıkar." Endişeyle etrafına bakındı. "Keçi kralıyla ne gibi bir ilişkiniz var?"

Abigail gözlerini kırıştırdı. "Keçi kralı mı?" Güldü. "Şey... Sanırım onun hakkında bir kraliyet havası taşıyor. Sanırım unvanı beni şaşırtmadı."

"Onunla karşılaşmaktan kurtulduğun için mutlu olmalısın. Zihni kandırır; her yerde ya da her şeyde olabilir. Kemiklerinizdeki eti sıyrırken sizi güneşli bir tarlada peri kucağında oturduğunuza inandırabilir." Dramatik bir şekilde ürperdi.

"O benim koruyucularımdan biri. Eşi Cruinn ise diğeri."

Uri'nin ağız açık kaldı.

Puck gülmeye çalışan bir köpeğin çıkardığı sese benzeyen bir ses çıkardı. Yan üstü düştü ve sonra bacaklarını havaya kaldırarak sırt üstü yuvarlandı.

Abigail Uri'ye omuz silkmekle yetindi. "Korkarım sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu konuda ne bir söz hakkım vardı ne de olay olduğunda onların kim olduğunu anlayabildim."

Elf bir an homurdandı, sonra sonunda uzun, kuşatılmış bir inilti çıkardı. Nefesinin altında mırıldanarak, nasıl haksızlığa uğradığı ve kötü muamele gördüğü hakkında bir şeyler söyledi ve hayatı her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Abigail ona hafifçe gülümsedi. "Sıkıntıların uzun sürmeyecek. Unseelie hakkındaki görüşlerine rağmen, Valroy'un halkına karşı başlatmayı planladığı saldırıyı durdurabilirsem, bunu yapmalıyım." Yine de bu düşünce onu ürpertti.

Valroy'un ona olan arzuları çok açıktı; davranışları ve sözleri tartışmaya yer bırakmıyordu. Ama Valroy'un kendisine duyduğu şehvet kadar öfkeli olduğuna da güveniyordu. Ve bu tehlikeli ve ahlaksız bir kombinasyondur, özellikle de Unseelie Prensi söz konusu olduğunda.

Kanlı Prens.

Onu da Astasha gibi sakatlayacak mıydı? Yoksa daha kötüsünü de yapabilir miydi? Ne aptalca bir soru.

"Hayır. Hayır. Hiçbir koşul altında Valroy'a gitmeyeceksin." Uri ayağa kalktı ve kendini fırçaladı. "Kraliçe Titania'ya gitmeliyiz. O ne yapılacağını bilir."

"Bunun yerine onun tutsağı olmamı istiyorsun. Ve bu hiçbir şeyi çözmeyecek."

"Çözeceği tek şey, Abigail, seni onunla evlenmeye ve o korkunç savaşı başlatmaya zorlamayacak olması!" Uri ona ters ters baktı. "Yoksa unuttun mu?"

"Unutmadım, inan bana. Ama ben ne yapacağım, Uri? Eğer onunla evlenmezsem, zavallı Astaşa'dan geriye kalanlarla evlenecek. Adam öyle ya da böyle tacını alacak. Ama eğer gidersem, gelecek olan katliamın bir kısmını önleyebilirim." Ayağa kalkarak pantolonundaki kiri fırçaladı.

Puck geri döndü ve ayağa kalktı, sessiz bir mırıltı ve kuyruğunu sallayarak ona baktı. Onun da gitmesini istemediği belliydi.

"Biliyorum." İç çekerek başını okşadı ve ondan bir gülümseme kazandı. Kulağını kaşıdı ve o da başını ellerine yasladı. Öyle bir şeydi ki

Köpeğin aslında güçlü bir Seelie fae olduğunu düşünmek garipti ama... kuyruk sallamasına bakılırsa ilgiden hoşlanıyordu. "Eğer Valroy'a gidersem, beni kendisine çekmek için işkence edip öldüreceği kişileri bağışlarım ama savaş başlar. Titania'ya gidersem, o ruhlar kaybolur ve savaş başlar. Beatrice onu durdurmam gerektiğini söyledi. Ama *nasıl yapacağımı* bilmiyorum."

"Körü körüne onun esiri olmak için acele etmek kesinlikle bunu yapmanın yolu değil." Uri ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Aynı şeyi Titania'ya yapmak da doğru değil. Ayrıca, eğer Seelie'ler tutsaklarına karşı Unseelie'lerin yarısı kadar bile acımasızsa, ben yine de buna katlanmak istemem."

"Ama şu anda olduğun gibi Labirent'e öylece dalamazsın." Uri kaşlarını indirerek sert bir bakış attı. "Bırak kendini tutmayı, formunu nasıl kontrol edeceğini bile zar zor biliyorsun. Onunla dövüşmek istiyor musun? Yoksa sadece uzanıp bacaklarını onun için açmak mı istiyorsun?"

İkisini de alabilir miyim?

Başını iki yana salladı ve bunun saçmalığına gülmemeye çalışarak başka tarafa baktı. "O başlamadan önce fazla zamanım olduğunu sanmıyorum."

"Şey, henüz erken ve sana yardım edecek bir Fae tanıyorum." Uri yeni planından emin bir şekilde sırttı. "Küçük Agga sana şekil değiştirmeyi öğretebilir. En iyilerden biridir ve pazarda bir tezgahı var. Onu göreceğiz ve bir ya da iki gün içinde oraya tek başına girme şansın olabilir."

Puck havladı.

Uri başını salladı. "Gördün mü? Benimle aynı fikirde."

Bir köpek ve bir elf tarafından zorbalığa uğruyorum. İç çekti. "Peki. Pazara gidiyoruz."

VALROY BOYNUNU KIRDI, başını sağa sola çevirdi ve bu hareketle hafif bir rahatlama hissetti. Abigail'le yaptığı kısa konuşma... aydınlatıcı olmuştu. Aydınlatıcı ve keyifliydi.

Ve yakında, kız tekrar onun ellerine düşecekti.

Eğer kız Seelie'yi ve insanları onun gazabından kurtarmak için hayatını bu kadar kısa bir süreliğine feda edecek kadar "asil" ve "erdemli" biriye, ona teslim olacağı kesindi. Bu onun sadece birkaç hayatını kurtaracaktı.

ama ondan istediği ücret daha önce ödediğinin çok azıydı.

Ve Abigail'i tanıdığı nispeten kısa süre içinde, onun lanet olası *ahlak*ı onu her şeyden çok ileriye götürüyor gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse bu oldukça mide bulandırıcıydı.

Ama bunu görmezden gelebilirdi. Ve baktı da. Kadının sesi neredeyse onu ağlatacaktı, kulaklarına öyle bir ferahlık vermişti ki. Onun boynunu sıkmak istemişti. Her şeyi yoluna koyabilecekken ölmeye cesaret ettiği için ona bağırarak istemişti. Küstahlığı yüzünden onu sarsmak ve inatçılığı yüzünden onu kırbaçlamak istemişti. Onu öpmek, ona sarılmak ve ona bir daha asla zarar gelmeyeceğini fısıldamak istemişti.

Ve bunların hepsini yapacaktı. Ve *yakında* yapacaktı.

Çünkü çok geçmeden -belki de güneş batmadan önce, gerçi ona birkaç gün mühlet verecekti ama- Abigail onun önünde diz çökecekti. Ve onun çok özel bir şekilde özür dilediğinden emin olacaktı.

Yatağına doğru adım atarak belindeki mavi ve kırmızı kuşağı çözdü ve yakındaki bir sandalyenin arkasına attı. Uzun yaşamında son kez yatağında tek başına uyuyacaktı.

Yakında Abigail de yanında olacaktı. *İlk birkaç yüz yıl boyunca onu oraya zincirlemem gerekse bile.*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Abigail yüzünde bir gülümsemeyle pazarın içinde yürürken pazar hareketliydi. Gece ziyaret ettiği zamanki kadar güzel ve renkliydi. Şimdi bir nebze daha az korkuyordu ve gördüklerinin çılgınlığının tadını çıkarabiliyordu.

Tezgâhlar neredeyse birbirinin üzerine yığılmış, dalgaların sürüklediği odunlara ya da devrilmiş dallara benzeyen şeylerle aceleyle düzenlenmişti. Gördüğü hiçbir şey yontulmamış ya da aletlerle veya bıçaklarla şekillendirilmemişti. Hepsi bu şekilde yetiştirilmiş gibi görünüyordu.

Ya da insan dünyasından kurtarılmış gibiydi. Kırık çanak çömlek parçalarını ve mutfak eşyalarını sanki dünyanın en değerli şeyleriymiş gibi pazarlayan birine kıkırdamak zorunda kaldı. Mücevher satan bir tezgâhta duraksadığında, kendini parlayan nesnelere ve biblolarla kaplı buldu.

Çoğu deniz camından yapılmıştı ama bazıları değerli taşlardan yapılmış gibi görünüyordu. Tezgâhın diğer tarafında duran adam uzun boylu, geniş ve mavi mürekkepli işaretlerle kaplıydı. *Valroy'a çok benziyordu.* Ama onun taktıkları dövme değil, boyanmış gibiydi. Kendi rengiyle uyumlu kıvrıcık saçları ve dostça, orantısız bir sırtışı vardı.

"Merhaba genç kız."

Yakışıklıydı ve gülümsemesi kızın yanaklarını ısıttı. Uri onun elini çekti. "Ona güvenme. O bir cüce cin."

Bir cüce cin için çok uzun boyluydu. Ama o ne bilirdi ki? Ona gülümsedi ve başını eğdi. "Efendim."

"Efendim" kelimesini kullanınca kıkırdadı ve yürümeye devam ederken onu selamladı. Puck onun yanında duruyor, etrafındaki insanların bakışlarını ve mırıldandıkları hakaretleri görmezden geliyordu. Ara sıra uzanıp başını kaşıyor ya da omzunu okşuyor, her seferinde kuyruğunu sallıyordu. Ama Uri ona gezinmesi ya da etrafı seyretmesi için zaman tanımıyordu, çünkü belli ki bir görevi vardı. Sanki nereye gideceğini çok iyi biliyormuş gibi onları gelişigüzel yerleştirilmiş tezgâhların dolambaçlı sıralarında yürütüyordu.

"Ne düşünüyorsun dostum?" diye sordu lanetli, köpek gibi sıkışmış fae'ye. "Sence Valroy'a gitmeli miyim?"

Köpek oflayıp pufladı ve bir an için düşünmüş gibi göründü. Homurdandı ve sonra elini yalamak için adımlarını yavaşlattı.

Kadın gülümsedi. "Sanırım bunu, gidersem ne olacağından endişelendiğin anlamına alıyorum."

Bir kez havladı ve kuyruğunu salladı.

"Ben de öyle. Ama onun halkıyla tanıştım ve zarar verecekleri düşüncesini midem kaldırmıyor. Sonbaharın ilk günü benimle evlenmeyi teklif etti, böylece savaş Astasha ile evlenmesinden bir gün bile erken başlamayacaktı. Ben... Onu haklı olarak reddedebileceğimi sanmıyorum."

Puck sızlandı ve tekrar elini yaladı.

"Bunun için minnettarım." Ona teşekkür etmeden önce kendini tuttu.

"İşte geldik! Agga, içeride misin?" Uri bir çadırın kapağını açtı ve içeri girdi.

Abigail tam elfi takip edecekti ki pantolonundaki dişler geriye doğru çekildi. Puck'a baktı, kaşları çatılmıştı. Köpek hırıliyordu, kulakları yassılaşmıştı. Bir şeyler yanlış gidiyordu.

Uri tehlikedeydi.

Yüzünü buruşturarak yumruklarını sıktı. Hayır. Elf onun yüzünden zarar görmeyecekti. Bileklerinin etrafında sarmaşıklar belirdi, Gle'Golun'un kırmızı çiçekleri kıvrımlı şekilleri boyunca oluşuyordu. Onları bilinçli olarak çağırmamıştı.

Öfkesi çağırdı.

Puck'ın başını okşadı. "Kal." Ve bununla birlikte, kavgaya hazır bir şekilde çadıra girdi. Kapağı kenara atıp içeri girdi, gözlerinin alışması bir an aldı. Uri, kıvrımlı, altın zırhlar giymiş bir fae'nin pençesindeydi. Bir mızrak ve bir kalkan taşıyordu. Bir asker. Bir eliyle Uri'nin ağzını kapatmıştı.

Çadırdaki yalnız değillerdi. Odada iki asker daha vardı ve bir rafın üzerinde duran ekmek somunundan daha büyük olmayan küçük bir yaratığın etrafını sarmışlardı. Ellerini gergin bir şekilde birbirine vuruyorlardı.

Ama onun dikkatini çeken kişi diğerlerinden ayrı duruyordu. Altın buğday renginde uzun, dalgalı saçları olan bir kadındı bu. Opaktan çok şeffaf olan uzun, pembe, ipek bir elbise giymişti, kumaş dar beline kadar iniyordu. Gözleri menekşenin parlak bir tonundaydı ve Abigail'in Tir n'Aill'e geldiğinden beri gördüğü en nefes kesici yaratıklardan biriydi.

Başını, narin kıvrımlı sarmaşıklar şeklinde yapılmış ince bir altın halka çevreliyordu.

Ve Abigail'e tanıyormuş gibi bakıyordu.

Tanıma ve korku.

"Geri çekil, Abigail," diye fısıldadı kadın.

Geri çekilmek mi? Silahsızdı ve odada üç asker vardı ve-
Oh.

Gle'Golun'un sarmaşıkları ondan yayılmış ve girişi doldurmuştu, yer boyunca kıvrılarak araya girenlere doğru uzanıyordu. Kırmızı çiçekler açmış, tehditkâr ve aç bir şekilde onlara doğru uzanıyordu. Askerler kılıçlarının kabzalarını kavradılar ama dehşet içinde onu izlediler.

Dalgalanan bir nefesle yumruklarını gevşetti. Sarmaşıklar geri çekildi ama yakınında kaldılar. "Lütfen Uri'nin gitmesine izin verin. O yanlış bir şey yapmadı."

Taçlı kadının başını sallamasıyla asker elfi serbest bıraktı, o da çadırın olabildiğince uzak köşesine kaçtı - hem fae kadından hem de Abigail'in küçük bir pişmanlıkla fark ettiği gibi kendisinden de uzağa.

Abigail irkildi ama buna hiç şaşırılmamıştı da. Kadına dönerek başını eğdi. "Kraliçe Titania, sizinle tanışmak bir onurdur. Kimseye zarar vermek istemediğimi söylemekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kadın başını hafifçe arkaya eğerek Abigail'e dikkatle baktı. "Ve size inanıyorum."

"Açık sözlü olabilir miyim?"

"Lütfen." Titania sırttı.

"Beni hapsedmek mi istiyorsun?"

"Senin gibi ölümle sarmalanmışken bunu başarabileceğimi pek sanmıyorum." Kraliçe bir kahkaha attı. Onda Abigail'i şaşırtan bir sinsilik, menekşe rengi gözlerinde titreşen alaycı bir eğlence vardı. O emperyal, kibirli bir şey değildi. Evet, asil biriymi ama ifadelerinde Abigail'in hoşuna gitmeyen bir çabukluk vardı. "Biraz sakinleşebilir misin? Adamlarımı kıpır kıpır ediyorsunuz."

"Ben..." Etrafını saran sarmaşıklara baktı ve içini çekti. Odaklanarak geri çekilmelerini istedi. Hâlâ kollarına ve saçlarına dolandıklarını biliyordu ama en azından şimdi çadır temizdi. "Özür dilerim."

"Buraya gücünü kontrol etmeyi öğrenmeye geldin, değil mi?" Titania ona doğru bir adım attı, görünüşe göre kızıl çiçeklerden korkmuyordu.

"Ben... Ben geldim."

"Ne amaçla?" Titania başını hafifçe yana eğdi.

"Eğer ben-" Durakladı. Kraliçeye güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Ama seçeneklerini düşünürken, ona gerçeği söylemenin hiçbir zararı olmadığını fark etti. Omuzlarını dikleştirdi ve cesur olmak için elinden geleni yaptı. "Beatrice'i ziyaret ettim ve bana 'dünyayı Valroy'dan kurtarmam' gerektiği söylendi." Alaycılığına engel olamadı.

Titania kahkahalarla güldü. Aslında *homurdandı*.

Abigail gülümsedi. "Yine de kendimi geceleri prens tarafından bir gölge olarak ziyaret edilirken buluyorum. Bana, ben ona dönene kadar kendi türüne işkence edeceğini ve onları katledeceğini söylüyor. Onlar hakkındaki görüşlerinizi bilmiyorum ama buna izin veremem. Prens ve onun tahta çıkışı..." Ne diyeceğini bilemeden sözünü kesti.

"Kaçınılmaz. Evet, kaçınılmaz. Biliyorum." Titania içini çekti. "Buraya, Küçük Agga'ya hangi sebeple geldin?"

"Gücümü kontrol etmeyi öğrenmek için. Ne olduğumu ya da neler yapabileceğimi bilmiyorum. Eğer Valroy'la savaşmam gerekiyorsa - eğer akan kanı durdurmak için Labirent'e geri dönmem gerekiyorsa - kendimi birdenbire bir *arı* sürüsü olarak bulmamayı öğrenmek istiyorum."

Kraliçe buna çok güldü. Gülümsedi. Gözlerinde tehlikeli bir zekâ parlıyordu. "Valroy'u durdurabilseydin, cadının önceden söylediği gibi savaş planlarına son verebilseydin, durdurur muydun?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"Peki ya onu öldürebilseydin, öldürür müydün?"

Bu sefer tereddüt etti. Abigail uzun bir süre cevap veremedi, onu lanetlemeyecek kelimeler bulmakta zorlandı. Ya da daha önemlisi, anlayabileceği kelimeler. *Valroy'un ölmesini istemiyorum*. "Ben kimsenin ölmesini istemem."

"Hm." Titania bir an için onu düşündü ve Abigail, kadının onun için ve kargaşasını görebildiğinden hiç şüphe duymadı. Kadın omuz silkti. "Kimse mükemmel değildir."

Ne tuhaf bir cevaptı.

Abigail ne yapacağını bilemiyordu.

Titania uzun bir parmağını çenesine vurdu. Tırnakları da gözleri gibi menekşe rengine boyanmıştı. Ya da belki de doğal olarak bu renkteydiler, tıpkı onunkilerin yeşile dönmesi gibi. Kadın plan yaparken onu izledi. Bu biraz

Birinin onun geleceğini planlamasını izlemek endişe vericiydi. Kraliçenin dikkati tekrar kendisine döndüğünde Abigail bir adım geri atma dürtüsüyle savaştı.

"Öğrenmek mi istiyorsunuz? Pekâlâ. Seni Valroy'a karşı savaşa hazırlamak için Tir n'Aill'deki en iyi öğretmene sahip olacaksın.

"Kim olduğunu sormaya cüret edebilir miyim?" Abigail kendini hazırladı. Cevabı zaten b i l i y o r d u .

Titania sırttı. "Neden, ben, elbette."

ABIGAIL kendini daha önce gördüğünü bildiği bir yerde buldu, ancak bu yer güneş ışığı değil, ayın soğuk ve soluk ışığıydı. Ve önünde tahtadan ve kemikten yapılmış, gümüşe boğulmuş bir taht değil, altından yapılmış bir taht vardı.

Yine de kemikler ve tahta kalmıştı.

Görünüşe göre *bu* kanlı ayrıntılar Unseelie'lerle sınırlı değildi. Seelie'ler de en az onlar kadar tehlikeliydi, her ne kadar bu konuda karanlık ikizleri kadar göz alıcı olmasalar da. Abigail orada durmuş, hissettiğinden daha kendinden emin görünmeye çalışıyordu.

Etrafı Güneşli Saray tarafından sarılmıştı. Fae soyluları kenarlarda kalabalık bir şekilde durmuş, ona hem merakla hem de korkuyla bakıyorlardı. Unseelie'nin çeşitliliğine uyuyorlardı ama bu yaratıkların hepsi gece tarafından değil, gündüz tarafından öpülmüştü. Pazardan ayrıldıktan sonra Titania'nın askerleri tarafından buraya getirilmişti.

"İyi bir izlenim bırakmak en iyisi," demişti kraliçe. "Eğer ben yapmazsam, hepsi seni görmek isteyecek ve seni rahatsız etmenin yollarını bulacaklardır."

Ama şimdi o kadar emin değildi. Hepsi ona *bakıyordu*. Gle'Golun'un çiçeklerini minimumda tutmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak kollarını kendi etrafında sardı. Ama tedirgindi ve bu çiçeklerin onun ruh haliyle bağlantılı olduğu açıktı.

Tahta, kemik ve altından yapılmış tahtında oturan Titania'nın ipek elbisesi vücudunu sarıyordu. Orta kesim beline kadar iniyor, çıplaklığını gizlemekten çok süslemeye yarayan iki şeride bürünmesine neden oluyordu. Gerçi pek çok kişinin yaptığı gibi o da çıplak kalabilirdi, diye düşündü.

Bir gün bu durum gözüne batmayı bırakacaktı. Bir gün buna alışacaktı. Tabii o kadar uzun yaşarsa.

"Abigail Moore." Kraliçe Titania tahtından kalktı. Sesi yumuşak ama ciddi. Platformun merdivenlerinden inerek ona doğru yürüdü. Bir el yavaşça onun omzuna uzandı. "Bana bak, Abigail."

Abigail yere bakmakta olduğunu ancak o zaman fark etti. Dikkatini önündeki kadına çevirdi.

Kraliçe gülümsedi. "Seni zavallı yaratık. Başına gelenlerin hikâyesini duydum ama... o yolun nelere yol açtığını görünce, senin için farklı bir kader dileyeceğimi sanmıyorum. Şu haline bir bak." Titania avucunu Abigail'in yanağına dayadı ve başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı. "O piç prensin seni bu kadar çok arzulamasına şaşmamalı."

"Ben, şey, um." Abigail şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve bir anlık sessizlikten sonra omuz silkti. "Size teşekkür etmemem gerekiyor."

Titania güldü ve maiyetinden birkaç kişi de onunla birlikte kıkırdadı. Yüz hatları güneş gibi parlıyordu ve Abigail bir kez daha kadının gerçekte ne kadar ısıltılı olduğuna kapıldı. Hakkında hikâyeler yazılmasına şaşmamalı. Kraliçe olmasına şaşmamalı.

Ve sonra Titania'nın ona sarılmasıyla işler çok daha garip bir hal aldı. Abigail donup kaldı, ne yapacağını bilemiyordu. Titania onu serbest bıraktı ama ellerini omuzlarında tutmaya devam etti. "Bu kadını korumam altına *aldığımı* ilan ediyorum," dedi. "Abigail Moore yeteneklerinde ustalaşmak için burada kalması gerektiğine karar verdiği sürece burada kalacak."

Abigail gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Bana inanmıyor musun, kardeşim?" Titania sırttı.

"Sana inanmıyorum. Burada geçirdiğim zaman pek nazik değildi." Seelie Kraliçesi'nden bir adım geri çekildi.

Titania başını salladı, görünüşe göre alınmamıştı. Saraylılarına döndü. "Burada kararına itiraz eden var mı?"

Sessizlik.

Kraliçe gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Ellerini çırttı. "Bu öğleden sonra onun onuruna büyük bir ziyafet vereceğiz. O zaman hepiniz ona yaltaklanabilirsiniz."

Saray mensupları ne zaman kovulacaklarını bilerek eğildiler ve gittiler. Birkaç dakika sonra Abigail kendini kraliçeyle yalnız buldu. Zincire vurulmamıştı. Saldırıya uğramamıştı. Ama düşünceleri sürekli olarak onun özel bir endişesine geri dönüyordu. "Bana işkence etmeyi mi planlıyorsun?"

"Ne?" Titania bir kahkaha attı. "Sana işkence etmek mi? Neden yapayım ki-" İç çekti. "Seni sefil şey, sana ne yaptı?"

"Bana yaptığı tam olarak bu değildi. Ama başkalarına yaptıklarına tanık oldum."

"Eminim. Ama bana onun sana hiç zarar vermediğini söylüyorsun?" Titania merakla başını eğdi. "Gerçekten mi?"

"Hayır. Bana karşı acımasızdı ama gaddar değildi."

"İlginç." Titania küçük bir mırıltı çıkararak düşünceli bir ifadeyle başka tarafa baktı. "İlginç ve beklenmedik. Yine de onunla yattığınıza eminim, değil mi? Bu yeterince işkence olmuş olmalı."

Kıkırdama sırası Abigail'deydi. "Hayır. Korkarım ki bu onu çok üzdü."

"Sadece hayal edebiliyorum." Titania sııttı. "Kanlı Prens'i reddettin Kendini mi? Etkilendim! Pek çok kadın ona hayır diyemez, hem de birkaç kez."

Abigail bir kez daha Fae Kraliçesi'ne karşı dürüst olup olmamayı tartıştı. Ama sonuçta kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. "Kararlılığımı kaybediyordum. Bu yüzden ölmeyi seçtim."

Titania ona şaşkınlıkla baktı ama bu bakış kısa sürede hevesli bir hayranlığa dönüştü. Bir süre sessizce durup Abigail'i inceledi. "Seni başarıyla baştan çıkardığını fark ettin. Ve ondan kaçınmak için... kendini Gle'Golun'a teslim ettin." Omzundaki kıpkırmızı çiçeklerden birini işaret etti.

Abigail başını salladı.

"Neden? Bu senin için neden önemliydi? Valroy'un tahta çıkması kaçınılmazdı. Senin fedakârlığın sonunda bizi üç mevsim kurtaracaktı."

"Sonunda benim hayatımın değeri nedir ki? Hayatlarını kurtardığım herkes için o üç mevsimi toplayın. Ben bundan fazlası değilim."

Uzun bir süre sonra Titania içini çekti. "Bir anlaşma öneriyorum Abigail." "Fae'lerle uğraşarak kötü zamanlar geçirdim."

Titania kıkırdadı. "Evet. Eminim öyledir. Ama sen bana karşı dürüst oldun, ben de karşılığında sana karşı dürüst olacağım. Yardımına ihtiyacım var, Abigail." Titania gözlerini kapadı ve bir an için yılların -yılların ve hükümdarlığın- ağırlığının yüz hatlarında oynadığını görebildi. Birdenbire çok yorgun görünmeye başlamıştı. "Valroy'u durdurmak için yardımına ihtiyacım var."

"Beatrice ve Bernadette bana ne söylemiş olurlarsa olsunlar, böyle bir şeyi nasıl yapabileceğimi bilmiyorum."

"Ben de bir imgelem gördüm, kardeşim." Titania ona soğuk bir şekilde baktı. "Seni bağlı ve zincirlenmiş, derine saplanmış demir bir taçtan kanlar akarken gördüğüm bir imgelem. Seni çamurun ve bataklığın içinde, Unseelie Kralı'nın ayaklarının dibinde diz çökerken gördüm. Savunmamı parçaladığını gördüm. Sanki bir çocukmuşum gibi parçaladın. Ve işte böyle öldük."

Abigail gözlerini kapadı, kollarını kendi etrafında sardı ve Titania'nın söylediği şeyleri hayal etmemeye çalıştı. Ama bunların sadece mümkün değil, Valroy'a dönerse muhtemel olduğunu da biliyordu.

"Sana gücünü kontrol etmeyi öğreteceğim. Karşılığında da Valroy'u durdurumama yardım edeceksin. Bir planım var."

"Plan mı?"

"Oh, evet, sevgilim." Titania sırıttı. "Bundan kurtulmanın bir yolu var... ve sanırım ben bunun ne olduğunu biliyorum."

"O NE?"

Anfar yumruklarını iki yanında tuttu. Kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Kıpırdarsa bunun Valroy'la arasında anlamsız ve kanlı bir kavgaya yol açacağını biliyordu. Ve bu sefer Valroy onun yaşamasına izin vermeye pek de hevesli olmayabilirdi.

Tir n'Aill'de haberler hızlı yayılırdı. Böcürtler gündüz dünyasındaki her gölgeye yapıştığında, haberin daha da hızlı yayılacağı kesindi.

Abigail, Titania'nın "misafiri "ydi.

Ve Valroy daha mutlu olamazdı.

"Anlamıyor musun, eski dostum?" Valroy güldü. "Bu mükemmel!"

"Endişelenmiyor musun?"

"Titania'nın Abigail'e zarar verebileceğini mi? Elbette. Eğer kraliçenin aklı başında olsaydı, benim küçük cadımı ölüme mahkûm ederdi. Ama Titania aptalın teki ve onu bana karşı kullanmaya çalışacaktır." Valroy insan kalıntılarından oluşan koleksiyonunun bir yığınına karıştırıyordu. Üzerine cılız bir insan cesedi yontulmuş gümüş bir haç. Yüzü yetişkin bir adaminkine benzeyen bir bebeği tutan korkunç bir kadın resmi. Bir kılıcı kaldırdı ve düşünceli düşünceli baktı, sonra omuz silkti ve omzunun üzerinden fırlattı. Diğer rastgele parçalardan oluşan bir yığının içine düştü.

Anfar adamın ne aradığını sorma zahmetine bile girmedi.

"Ve dahası, Titania bunu yaptı. Savaş ilan etti. Bu, Unseelie ordusunu egemenliğim altına almak için ihtiyacım olan mükemmel bir bahane."

"Ama Abigail Seelie, Valroy." Anfar başını salladı. "Seelie'lerin kendi halklarına yaptıkları yüzünden savaş ilan edemezsin."

"Öyle, evet ama çok önemli bir gerçeği unutuyorsun. Onu seçtiğim kişi olarak ilan *ettim*. Unseelie sarayının önünde durdum ve sen de dâhil olmak üzere orada bulunan herkese onun benim kraliçem olacağını ilan ettim. Öyle değil mi?" Valroy'un yüzünde hastalıklı, sadist bir sırıtiş vardı. Sık sık takındığı bir ifadeydi ama genellikle bu kadar mükemmel değildi.

Anfar başını salladı. "Bunun kesin bir şey olduğunu sanmıyorum. O artık sadece Seelie değil, aynı zamanda o yemini ettiğin sırada insandı. O öldü."

"Borçlar ölümden sonra da ödenir. Mahkeme bunu daha önce de tespit etti. Aksi takdirde, harika ve hayalet Leydi Sul'Hanlil her şeyini kaybederdi." Valroy gözlerini devirdi. "İnsan olmasına gelince, bunun ne önemi var? Ben onun ruhuna yemin ettim. Bedenine değil." Kıkırdadı. "Yine de..."

Anfar homurdandı. "Yine de sarayın önüne getirmek için yeterli. Din'Glai bunu kabul etmeli, aksi takdirde ordunuz yanınızda tuttuğunuz goblinler ve boggartlarla sınırlı kalacak."

"Titania'ya sorun çıkarmak için yeterli olurlar." Valroy molozların arasından bir tablo aldı, yüzündeki bazı döküntüleri üfledi ve incelemek için eğdi. "Ama onu durduracak kadar değil. Mahkemenin desteğine ihtiyacım olduğunun farkındayım. Hatırlattığınız için teşekkür ederim." Ofladı ve tabloyu bir kenara koydu. "Yakında benim yanımda olacaklar."

"Yeterince yakında mı? Ne planlıyorsun?"

"Titania'ya savaş bildirgesini kendi sözleriyle yazdıracağım. Onu zorlayacağım." Valroy alay etti, kanatları bir an için daha da genişledi. "Sonra da onları yok edeceğim ve bu işe burnunu sokmaya cüret ettiği için o sürtük Titania'nın kellesini tepside sunacağım." Sonunda aradığı şeyi bulmuştu. "Ah-hah!" Parlayan yakutlar ve elmaslarla göz kamaştıran altın bir kolye aldı. "Bu iş görür."

"Tam olarak ne için?"

"Hm?" Valroy Anfar'a baktı. "Ah. Şey. Savaş ilan etmenin en iyi yolu önce barış ilan etmektir."

Anfar gözlerini kapadı ve elini yüzüne sürdü. "Affedersiniz?" "Bunu Titania'ya iyi niyetle bir hediye olarak göndereceğim. *Benimkini* geri vermesini iste.

taç giymiş prenses. Eğer reddederse, o zaman mahkemenin

benim yanımda yer almayacağını düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Lanet olsun.

Haklıydı. Valroy, Abigail'le ilgili niyetini açıklamıştı. Şimdi Titania onu "misafiri" olarak tutuyordu. Valroy barışçıl bir şekilde onu geri ister ve reddedilirse... mahkeme gerçekten de onun tarafını tutacaktı.

Hepsine lanet olsun.

Anfar gözlerini kapadı ve o anda yolun belirlendiğini anladı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

W Abigail, Valroy tarafından kaçırılıp Tir n'Aill'e götürüldüğünde, bunun kendisini Titania ve Oberon'la bir masaya, hem de bir ziyafete oturtacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Titania ve Oberon.

Seelie sarayının kral ve kraliçesi, daha doğrusu kral ve kraliçesi.

Lanet olsun.

Kısa bir süre için kendini Puck'ın iyi olduğunu, yiyecek ve barınağı olduğunu umarken buldu. Zavallı yaratık. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Onun uğraşması gereken kendi sorunları vardı.

Yani, Güneşli Saray'ın bir ziyafetinde tam olarak nasıl davranması gerekiyordu? Din'Lae onu sağından ve solundan çevrelemişti. Her biri tuhaf ve güzeldi. Kendini kafasından boynuz gibi dallar çıkan bir adamın karşısında otururken buldu. Yanındaki başka bir kadının boğazında bir balığın solungaçları vardı ve çok fazla su içmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Müzik çalıyordu ve herkes yemek yiyor ve gülüyordu. Önündeki masada kızarmış sebzenin her çeşidi, sayabileceği ve sayamayacağı kadar çok yemek vardı. Peynir, ekmek ve kekler devasa masanın her santimetrekaresini dolduruyor gibiydi.

Tabii bol miktarda şarap ve diğer sert alkol şişeleri hariç.

Şarabına uzanıp bir yudum aldı. Valroy'un sofranın hepsi Dünya'dan çalınmıştı ve neredeyse tamamı Hristiyan kalıntılarıydı. Ama elinde tuttuğu kadeh, bir insanın yaptığını hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu.

Şöyle ki, sanki yapılmamış da kadeh şeklinde *yetiştirilmiş* gibi görünüyordu. Sarmaşıklardan ve yapraklardan yapılmıştı. Ve her nasılsa hâlâ canlıydı. Şarabını kadehten yudumlarırken hâlâ onun varlığını düşünüyordu.

Ve kadeh yalnız değildi. Her şey, porselene benzeyen parçalar bile, sanki yaşamın şarkısının bir parçasıymış gibi onunla birlikte yankılanıyordu.

"Onları hissedebilirsin." Titania masanın başında, ondan iki koltuk ötede oturuyordu. Ve bu bir soru değil, bir ifadeydi.

Titania'ya baktı ve belli belirsiz başını salladı. "Hâlâ alışmaya çalışıyorum, kabul ediyorum."

"İnsan olarak doğduğun için seni suçlamıyorum." Titania gülümsedi, açıkça güven verici olmak için elinden geleni yapıyordu. "Bu tuhaflık zamanla kaybolacak, eminim."

"Eğer o kadar uzun süre hayatta kalırsam."

Ağaç dalından boynuzları olan adam homurdandı ve şarabını yudumladı.

Bakışlarıyla karşılaştığında herkes ona gülümsedi. Ama bunun arkasında nadiren nazik bir şey vardı. Hepsi sadece kibar davranıyordu. Bazıları onu açık bir hayranlıkla izliyordu. Bazıları küçümseyerek. Ama çoğu, arkasında hiçbir şey olmadığını bildiği o kof gülümseme biçimiyle gülümsüyordu.

Oberon tamamen neşesiz bir kahkaha attı. Meraklı mı yoksa soğuk mu olduğuna karar veremediği bir ifadeyle ona bakıyordu. Belki de her ikisiydi. Abigail'in tam olarak beklediği gibiydi ama bir şekilde daha fazlasıydı. Uzun saçları koyu yeşilin mükemmel, saf bir tonuydu. Ve gözleri hem ürkütücü hem de güzel olan erimiş bir altın tonundaydı.

Dürüst olmak gerekirse, Tir n'Aill'in çoğu için bunun geçerli olduğunu düşünüyordu.

Yine de, belli belirsiz parlayan safir gözleri ve devasa, yarasa benzeri kanatlarıyla Valroy kadar korkutucu görünmüyordu.

Sanki onu düşünmek bile yarattığın kendisini çağırmış gibi yanakları ısındı. Dikkatini tekrar yemek tabağına çevirdi ve aşırı utangaçlığı içinde yaşadığı kargaşayı gizlemeye çalıştı.

İlginç bulduğu şey masada hiç et olmamasıydı. Bu onun için sorun değildi; midesinde et olmadığını fark etmişti. Bir zamanlar kaz kızartması için can atarken, şimdi bu düşüncenin onu belli belirsiz hasta ettiğini fark etti. *Sanırım artık et yemem mantıklı olurdu.*

Bu düşünceyi de diğer sıkıntılarıyla birlikte bir kenara itti. "Misafirperverliğinizden şikâyet etmeyeceğim ama bunu kafa karıştırıcı buluyorum." Bir dilim tereyağlı ekmek aldı. "Ben... daha kötüsünü bekliyordum."

"Unseelie'nin arasında çok uzun süre kalmışsın." Oberon kendi şarap kadehini aldı ve ondan bir yudum içti. "Bu şaşırtıcı değil."

Yemekler inanılmazdı, kabul etmek zorundaydı. Bu konuda bir şeyler doğru hissettiriyordu. Masa geniş bir açıklığın ortasına yerleştirilmişti. O da canlıydı, çimenlerin arasından karmaşık ve narin sarmaşıklar yükseliyordu.

ve dallar ona eski, oyulmuş bir ahşap parçası görünümünü veriyordu. Ama ona hiç keski değmemiştir.

Tepesinde uzanan ağaçlar hâlâ ilkbahar çiçeklerini açmış, ilk yaprakları birkaç ay sonra olacaklarından daha açık bir yeşil tonundaydı. Kaşlarını çatı. Dün olduğundan çok daha fazla çiçek açmış görünüyorlardı. "Tir n'Aill'de zaman normal mi geçiyor?"

"Hm. Bir bakıma." Titania onun bakışlarını takip etmek için başını kaldırdı. "Ah. Mevsimleri soruyorsun. Hayır. Bazen diğerlerinden daha hızlı ya da daha yavaş geçerler. Bir yazın bir gün, bir kışın on yıl sürdüğünü gördüm. Korkarım tekerleğin nasıl döneceğini önceden kestirmek mümkün değil."

"Yani... Valroy sonbaharın ilk günü Astaşa'yla evlenmeye hazırlandığında, bu yarın da olabilir, yüz yıl sonra da." İç çekti. "Harika."

Titania güldü. Ona değil ama belki de sempati duyuyordu. Ama çabucak soldu. "Evet ama korkarım ki bu çok geç olmadan gerçekleşecek. Görünüşe göre mevsimlerin kendisi bile Valroy'un elini oynatmasını görmek için sabırsızlanıyor. Ve bizim de karşılık vermemizi." Titania sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını düşünceli bir şekilde çenesinin altında kavuşturdu. "Ve karşılık vereceğiz."

"Açık sözlülüğüm için kusura bakmayın ama son zamanlarda yeterince çember içinde dolaştırıldım. Ne planlıyorsunuz?" Elinde olmadan önündeki peynirden bir dilim daha kopardı. İçinde küf gibi görünen küçük mavi benekler vardı ama Oberon'un biraz yediğini gördükten sonra denemenin güvenli olduğunu düşündü. Keskindi ve acının doğru kelime olup olmadığını bilmiyordu ama her halükârda muhteşemdi.

"Kanlı Prens üzerinde bir çeşit nüfuzun olduğu açık." Titania burnunu kırıstırdı. "Bu hem sizin yararınıza hem de zararınıza. Bunu ve onun en büyük zayıflığını onu yavaşlatmak için kullanabileceğimize inanıyorum. Onu durduramasak bile."

"En büyük zayıflığı mı?"

"Oyunları." Kraliçe sırtıttı. "Onları oynamaya karşı koyamıyor. Ve inanıyorum ki... özellikle de seninle."

"Oh." *Harika. Daha fazla eziyet.* "Onunla bir pazarlık yapmamı ister misin?" Bütün bir peynir bloğunu yerse başı belaya girer miydi? Bu kabalık sayılır mıydı? Fae'lerin yöntemleri hakkında daha fazla şey bilmeyi gerçekten isterdi. Ama şu anda, biri onu durdurmazsa peyniri kendi başına yemek üzereydi.

"Gerçekten de öyle."

"Bunu... özel olarak konuşmamız gerekmez mi?" Abigail kalabalık masaya göz gezdirdi.

"Pek sayılmaz. Birincisi, Valroy taktiğimizin ne olduğunu anlayacaktır. Ve iki... Din'Lae'de söylenen hiçbir şey uzun süre sır olarak kalmaz." Titania şarap kadehinden içti, belki de normalden biraz daha ağırdı. "İyi ya da kötü."

"Daha kötüsü," diye mırıldandı Oberon, ancak duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

Titania kıkırdadı. "Ne olursa olsun, olayların şu şekilde gelişmesini bekliyorum. Valroy muhtemelen burada misafirimiz olduğunu zaten biliyordur. Senin karşılığında bana bir şey teklif edecektir; bir biblo ya da belki de tutmaya hiç niyeti olmadığı bir barış anlaşması." Şarap kadehini yeniden doldurmak için öne doğru oturdu ve sonra tekrar yaslanıp düşünceli bir şekilde kadehi inceledi.

"Peki sen ne diyeceksin?"

"Bunun benim vereceğim bir karar olmadığını. Sen benim tutsağım değilsin." Titania şarabını yudumladı. Görünüşe göre kendi cüssesinde bir kadın için çok fazla içebiliyordu ve bunu yapmaktan açıkça zevk alıyordu. "Ayrıca, onu reddedeceğimi biliyor. Bunu bize savaş açmak için bir bahane olarak kullanacaktır."

Abigail yüzünü buruşturdu. Şimdi daha fazla şaraba ihtiyacı olduğunu hissediyordu. "O halde böyle bir sonuçtan kaçınmak için ona gitmeliyim."

"Katılıyorum." Titania bir parça ekmek aldı ve bir süre onunla oynadı, Abigail'i titiz ve eleştirel bir bakışla izledi. Sanki öğrencisinin değerini ölçen büyük bir öğretmen gibiydi. Belki de öyleydi. "Ama hazırlıksız gitmeyeceksin. Ve Kanlı Prens'le kendi pazarlığını yapmadan da gitmeyeceksin."

Başını iki yana salladı. "Beni gördüğü an, onun esiri olacağım. Beni demir zincirlerle bağlayacak ve asla gitmeme izin vermeyecek."

"Bu da bir olasılık, evet. Eğer akıllı olsaydı, bunu yapardı. Ama değil." Titania sırttı. "Dediğim gibi onun zayıflığı oyunlara olan sevgisi. Ona bir anlaşma teklif edeceksin."

"Ne anlaşması teklif edeyim?"

Titania omuz silkti, o alaycı ifade kısa süreliğine yüz hatlarından tekrar geçti. Bir satranç oyunu oynadığı açıktı - Abigail'in tabi olduğu ama etkileyemediği bir oyun. "Buna karar vermek sana kalmış. Kanlı Prens'i buradaki herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Ben... tanıyor muyum?"

"Sen onun yeminli prensesisin," dedi yanındaki solungaçlı kadın, ince, sivri burnunun ucundan Abigail'e bakarak. "Öyle değil misin?"

"Ben. Şey." Tanrılar aşkına neler oluyordu? Şaşkınlıkla başını salladı. "Bu kararda benim söyleyecek bir şeyim yoktu. Mahkeme önünde açıkladı, evet, ama ben onun esiriydim ve-"

"O zaman sen onun yeminli prensesisin." Kadın alay etti. "Ve bu yüzden onun etkisiyle yozlaşmışsın."

Ağaç boynuzlu adam dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Leydi Vira, terbiyeli olun. Onun koşullarını biliyorsunuz." Sesi alçak ve hırçındı ve iki kabuk parçasının birbirine sürtünmesi gibi bir ses çıkarıyordu. Eliyle işaret ettiğinde Abigail parmaklarının bükülmüş sarmaşıklardan yapıldığını fark etti. "O Kanlı Prens tarafından yozlaştırılmadı, senin kendi gözü kara egon tarafından yozlaştırıldığın kadar."

Leydi Vira güldü. "Lord Yurgin, yine kulaklarınızda yosun mu var? I-"

"Yeter." Titania'nın tek kelimesi konuşmayı susturmaya yetti.

Tüm konuşmaları. Müzisyenler bile sustu.

Titania ayağa kalktı ve aniden tüm o hızlı, kolay ifadeler ve gülümsemeler kayboldu. O her anlamda Seelie Kraliçesi'ydi. Abigail refleks olarak sandalyesinde büzüldü.

"Abigail Moore *bizden* biri. *Bizimle* birlikte olması için tanrılar tarafından ölümden diriltildi. Onun Unseelie'nin tarafına geçmesini mi istiyorsunuz? Karanlık tarafından tuzağa düşürülmesini mi istiyorsunuz?"

Menekşe gözler Abigail'e döndü ve Abigail birden kendini çok küçük hissetti.

Titania devam etti. "Bizler hakkımızda söylenenler gibiyiz Abigail. Biz hilekâriz. İşbirlikçiyiz. Politika oyunlarımızdan ve sahte nezaketlerimizden çok keyif alıyoruz." Masada oturan diğerlerini küçümseyerek elini salladı. "Her biri yüzünüze gülüp sizi sırtınızdan bıçaklayabilir. Ama bir şeyi açıkça belirtmeme izin verin: Unseelie'ler de bizim söylediğimiz gibidir. Kendi halklarına yaptıkları işkenceleri gördünüz. Valroy'un Astasha'ya yaptıklarını duydum. O cezayı hak ettiğini söyleyebilir misiniz?"

Sessizlik. Oh. Titania bir cevap bekliyordu. "Hayır," diye kekeledi Abigail.

"Biz merhametliyiz. Hayata her şeyden çok değer veririz. Burada kendi isteğinizle oturuyorsunuz, değil mi?"

"Çoğunlukla." Masa onun dürüst cevabı karşısında sessizce kıkırdadı.

Titania gülümsedi, bu onun sert ifadesini kıran ilk şeydi. "Valroy'un savaşlarını sürdürmesini istiyor musun?"

"Kesinlikle hayır." Leydi Vira'ya baktı. "Başkaları ne düşünürse düşünsün."

"Güzel. O zaman mesele çözüldü. Yeteneklerini kontrol etmene yardım edeceğim, Abigail Moore. Sen de Kanlı Prens'i kontrol etmemize yardım edeceksin." Titania masanın geri kalanına dik dik bakarken, menekşe rengi gözler yeniden sertleşti. "Ve Abigail'in sadakati konusunda daha fazla tartışma olmayacak. Anlaşıldı mı?"

Mırıldanan onay sözcükleri ya da sessiz baş sallamalar ona cevap verdi.

"Güzel." Titania tekrar yerine oturdu ve partinin devam etmesini işaret etti. Müzikle birlikte sohbet de yavaş yavaş yeniden başladı. Abigail'e *"nelere katlanmak zorunda olduğuma inanabiliyor musun?"* der gibi bir bakış attı. Şarap kadehini kaldırdı ve kendine bir kadeh daha doldurmadan önce bir yudumda içti.

Kraliçe gerçekten de
içebiliyordu. Abigail
gülümsedi.

"Bize aldırmayın," dedi Lord Yurgin ve gülümsedi. Dudakları kahverengiye çalan bir renkteydi ve kabuklarla beneklenmişti. Sanki bir insan ve bir ağaç tek bir yaratıkta birleşmiş gibiydi. "Biz... ölümsüzlük sıkıcıdır, anlarsın ya."

"Şimdiye kadar iddianızı destekleyecek bir şey görmedim." Abigail daha fazla yemek için uzandı. Evet, bütün bir peynir bloğunu tek başına yiyecekti. Birazını Puck'a gizlice götürüp götüremeyeceğini merak etti. Titania'yla zavallı yaratık hakkında konuşup konuşamayacağını merak etti. "Ama ben sana inanıyorum."

Kıkırdadı, alçak sesle ve derinden. "Söyle bana, Unseelie hakkında ne düşünüyorsun? Dürüst kelimelerle. Onların hayatını kurtarmak için kendini teslim etmeye hazır olduğunu duydum."

Tir n'Aill'de laflar gerçekten de hızlı yayılıyordu. İçini çekti ve ekmek bıçağıyla oynadı. O da canlılardan elde ediliyordu. Eğer herkes sırlarını biliyorsa, onları saklamanın ne anlamı vardı? "Zalim oldukları kesin. Bedelini düşünmeden işkence ve ölüm dağıtıyor gibi görünüyorlar. Ama... sanırım onların tarzı bu. Ama nezaketlerini ve merhametlerini de gördüm. Genç bir denizkızı bana sırf bunun için yardım etti. Karşılığında hiçbir şey kazanmadı. Sirenler benden onlarla birlikte şarkı söylememi istedi." Talla ve diğerlerini hatırlayınca gülümsedi. "Ve Anfar-"

"Büyük deniz canavarıyla iş mi yaptınız?" Leydi Vira şaşırılmış bir ifadeyle araya girdi.

"Evet, oldu. Labirent'e ilk geldiğimde bana bir kılıç verdi, sonunda bana çok az faydası oldu. Ve o..." Gölün kıyısında yaptıkları konuşmayı hatırladı. Astasha için nasıl ağladığını. "Onlar aşık olabilirler. Bunu sorgusuz sualsiz biliyorum. Ve bu benim için bir insanın değerinin ölçüsüdür."

Oturanlardan bir mırıltı.

"İyi dedin, Abigail." Titania gülümsedi. "İyi dedin."

Neyse ki bundan sonra konuşma ondan uzaklaştı. Oturmasına, dinlemesine ve çoğunlukla kesintiye uğramadan yemek yemesine izin verildi. Ve bu onun için sorun değildi. Parti sona ermeye başladıktan sonra Titania ayağa kalktı ve Abigail'e kendisini takip etmesini işaret etti.

Oldukça zararsız geçmiş olsa da ziyafetten uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Şansını denemek istemiyordu. Olabildiğince kibarca özür diledi ve Titania'nın peşinden olay çıkarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde ormana doğru yola çıktı.

Kraliçeyi sırtını bir ağaca dayamış, bitkin bir halde buldu. Tacını başından çekip dirseğine taktı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. İç çekti. "Bu kanlı ziyafetlerden nefret ediyorum."

"En azından tam anlamıyla kanlı değildi." Abigail sırttı. "Din'Glai'nin ziyafetine hiç katılmadım ama şaşırmazdım."

Titania kıkırdadı. "Bu oldukça adil. Hayır, sadece *ikiyüzlülüklerinden* çok sıkıldım. Elbette hepsi tasarımı gereği. Orada geçirdiğin süre boyunca sana bizim hakkımızda ne söylediler?"

"Unseelie'nin cani olduğunu ama Seelie'nin yalan söylediğini."

"Hm. Hayır. Biz *yalan* söylemeyiz. Sadece sosyal konumlandırma sanatından onlardan çok daha fazla zevk alıyoruz. Gel, benimle yürü." Titania ağaçtan indi ve ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı. Hâlâ öğleden sonraydı ve güneş tepedeki ağaçların yaprakları arasından süzülüyordu.

Abigail onun yanında yürüyor, Titania tacını parmaklarının arasında boş boş döndürürken eğleniyordu. "Kraliçe olmak hoşuna gidiyor mu?"

"Tabii ki! Kimse oyunu benden daha iyi oynayamaz." Sırttı. "Ama sanırım merdiveni tırmanmaktan, en tepesinde olmaktan daha çok keyif aldım. Ama sanırım gücün bedeli bu."

"Ben bilemem." Abigail kıkırdadı. "Ben her zaman en altta oldum. Ve Tir n'Aill'e gelmek bunu daha da kötüleştirdi."

"Sen benden daha güçlüsün."

Abigail şok içinde Titania'ya baktı. "Pardon?"

"Öylesin. Seninki gibi bir yeteneğe sahip birini daha önce hiç görmemiştim. Bence Din'Lae'nin tamamına bu masada savaş açsan, hepimiz seni yenmekte zorlanırız. Sen ve ben birlikte Valroy'u yenebiliriz."

Yenilgi. "I..."

"Biliyorum." Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Onun ölmesini istemiyorsun. Onu önce bacaklarının arasında istiyorsun. Bu iyi bir şey. Olaydan sonra iyileştiğinde ve dünyayı kurtarmak için onun bir mezara konması gerektiğini gördüğünde kendine geleceksin."

Yanakları ısındı ve gözlerini kaçırdı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, içinde bir utanç kabarıyordu. Evet. Valroy'u istiyordu. Valroy'u istiyordu. Ama aynı zamanda ondan korkuyordu. Ve onun yapmayı planladığı şeyden dehşete düşmüştü.

"Şimdi, şimdi. Öyle bakma. Seni suçlamıyorum, biliyorsun." Titania kıkırdadı. "Ben de Unseelie Prensi'yle aynı şeyleri yaşadım. Ona olan ilgini anlıyorum."

"Bir dakika, ne?" Abigail yaşadığı şok yüzünden neredeyse bir köke takılıp düşüyordu.

Titania kakhahalarla uludu. Bir kolunu Abigail'in koluna doladı ve onu kendi tarafına çekerek onunla kol kola yürüdü. Boyu Abigail'den birkaç santim uzundu. "Halkımız her zaman savaş halinde değildi. Şey... değil... şimdi olduğu kadar aşırı değil. Gündüz saatleri her zaman bizim, geceleri ise onların. Ama şu ya da bu yöne sapmak ölüm ya da hapisle cezalandırılmazdı. Çok uzun zaman önce değil, ben gençken, sadece birkaç yüz yaşındayken, birbirimizle oyalanmanın hainlik olmadığını biliyor muydunuz?"

Genç. Genç bir bakış açısı. "Hayır. Her zaman yeminli düşmanlar olduğunuzu sanıyordum."

"Zıt kutuplar. Ama düşman değiller. Arada buluştuğumuz bir dünya var. Alacakaranlıkta güneş yerini geceye bırakır, karşılığında da şafak. O zamanlarda biz tek bir halktık, iki değil." İç çekti. "Ama sonra o geldi. Sonra Morrigan dengeyi bozdu ve böyle anlaşmalar istemeyen bir yaratık yetiştirdi. Tacımda yeniyken, belki onu evcilleştirebilirim diye düşündüm. Onunla pazarlık yapabilirim." İç çekti. "Bunun ne kadar işe yaradığını görüyorsun."

"Sen... ve o... pazarlık mı yaptınız?"

Titania yaptığı korkunç imaya yine güldü. "Evet. 'Pazarlık' yaptık. Eğer onu kendime çekebilirsem, kalbini kazanabilirsem, onu değiştirebileceğimi düşündüm. Bir kadın bir erkeğin doğasını asla değiştiremez, Abigail. Asla değiştiremez. Hiçbir güçle, hiçbir aşk ya da şehvet ölçüsüyle. Sonunda başarısız oldum ve bu yüzden çok yara aldım." Titania ona alaycı bir ifadeyle baktı ve sırıttı. "Yine de çok eğlenceliydi. Eminim şimdiye kadar görmüşsünüzdür, ama aleti kesinlikle devasa ve-"

"Dur! Dur. Lütfen, dur."

Titania durdu ve tekrar gülerek onu kucakladı. "Ah, seni zavallı şey. Şu kızarışına bak! Seninle alay etmek çok eğlenceli. Valroy'un bunu sürekli yaptığından eminim."

"Yapıyor. Güven bana."

Titania ellerini Abigail'in omuzlarına koyacak kadar uzaklaştı. "Bizi kurtaracaksın, canım. Kurtaracağını biliyorum." Menekşe rengi gözleri şefkat ve umutla parlıyordu.

Umut.

Abigail'in yerine getirip getiremeyeceğini bilmediği bir şey için umut. "Eğer sen onun savaşlarını durduramadıysan, ben bunu nasıl yapacağım?"

"Onu öldürerek tabii ki." Titania'nın gülümsemesi hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. "Onun *devasa* sikinden bıktığında-"

Abigail sızlandı. Titania güldü.

"-o zaman onun gerçekte nasıl bir canavar olduğunu göreceksin. Onun tarafından kandırılıyorsun." Titania parmağını Abigail'in çenesinin altından geçirdi. "Onun karanlığı ve cinselliği seni kendine çekiyor. Ve bunun için seni azarlamayacağım ya da bunun yanlış olduğunu söylemeyeceğim. Sürdüğü sürece bunun tadını çıkar. Tadını çıkar. Ve soğuk şafakta uyandığında ve bunun ötesinde bir şey olmadığını gördüğünde? O zaman o uyurken kalbine bir hançer saplayacaksın."

"Herhangi bir hançerimin onu öldüreceğini sanmıyorum... Sahip olduğumdan değil." *Ne olursa olsun böyle bir şey yapabileceğimi düşünmüyorum.* Bunu kraliçeye yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Birincisi, onun zaten bildiğinden şüpheleniyordu. İkincisi, dünyaların kaderi buna bağlıydı. Çılgılık atmak istedi.

"Peki... o zaman bunu değiştirmemiz gerekecek, değil mi?" Titania onun elini tuttu ve tekrar yürümeye başladı. "Sana göstereceğim harika şeyler var Abigail. Ama hızlı çalışmamız gerekecek. Prens sabırsız bir şeydir."

Abigail ne söyleyeceğinden emin olamayarak sustu. Düşünceleri çok doluydu, Titania'nın ona söylediklerini düşünürken daireler çiziyordu. Titania'nın

Hâlâ kafama dank
ediyordu.

Valroy'u öldür.

Ya da iki dünyayı
öldürmesine izin ver.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Abigail alacakaranlıktan hemen önce, biraz sarhoş hissederek eve döndü.

Eve.

Titania'nın gitmesine izin vermesine çok şaşırmıştı. Ama haklı bir noktaya parmak basmıştı; şu an için birbirlerine ihtiyaçları vardı. Abigail'in gücünü nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi gerekiyordu ve Titania'nın da... Valroy'u öldürmesi için ona ihtiyacı vardı.

Bu düşünce hâlâ midesini bulandırıyor. Ama neden? Onu bu kadar rahatsız eden şey basit bir cinayet eylemi değildi, öyleydi ama sadece bu düşünce bile onu bu kadar iğrendirmiyordu.

Söz konusu yaratık yüzünden.

Titania'nın bir şişe şarap teklifini kabul etmesinin ve onunla bir göl kıyısında oturmasının bir başka nedeni de buydu. Şarabın çoğunu bitirmişti ve geri kalanını Titania içmişti.

Fae kraliçesinin Abigail'in yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabileceği açıktı. Hiç de Abigail'in beklediği gibi biri değildi. Güçlü ve asil, evet ama bir fae kraliçesinin olacağını düşündüğü kadar sade ve soğuk değildi.

Titania...hoş biriydi. Makul. Zekiydi. Ve Abigail Valroy'un yok edildiğini görme arzusu için onu suçlayamazdı. Sorunun mantıklı çözümü buydu. Eğer Valroy savaş arayışından vazgeçmeyecekse -ki yapmak için tasarlandığı tek şey buydu- o zaman onu kalıcı olarak durdurmak tek mantıklı cevaptı.

Ama neden bundan bu kadar *nefret ediyordu*?

Elini evini inşa ettiği ağacın kabuğuna bastırarak kendini ağacın içinden geçirdi ve tek odalı yapıya girdi.

Ve gözlerini kırıştırdı.

Bıraktığı gibi değildi. En ufak bir şey bile yoktu.

Evi bir sürü şeyle doluydu. Sahte ocağın yanında, üzerinde tahta kâseler, yanmayan fenerler bulunan şamdanlar ve iki kişilik yer takımları olan kaba bir ahşap masa duruyordu. Bir çift sandalye düzgünce yerlerine itilmişti.

Duvardaki bir kancadan Bayodan'ın ona verdiği yeşil yün pelerin sarkıyordu. Bir yatağı vardı ve üzerine önceki gece çağırdığı battaniye ve yastıkları yığılmıştı.

Yatağın üzerinde de sırt üstü uzanmış, bacaklarını havaya kaldırmış bir köpek vardı. Kokladı, hapşırdı ve sonra yuvarlandı. Patileri yatağın kenarından sarkan köpek gülümsedi, dili ağzının kenarından dışarı sarkıyordu.

Kadın sessizce güldü. "Bunu sen mi yapıyorsun, dostum?" Havladı.

Başını sallayıp gülümseyerek yatağa doğru yürüdü ve yanına oturup başını okşadı. "Aferin oğlum." Durakladı. "Bekle."

Puck ağzını kapattı.

Kadın ona dikkatle baktı. "Eğer tüm bunları çağırabiliyorsan... kendine yiyecek de çağırabilirsin."

Başını patilerinin arasına koymuş, mümkün olduğunca sevimli görünmeye çalışıyordu şüphesiz.

"Sen-" Abigail derin bir iç çekti ve elini yüzünde gezdirdi. Unseelie öldürdü-Seelie yalan söyledi. Ama zararsız bir oyundu, diye düşündü. "Bunu sadece dikkatimi çekmek ve ne yapacağımı görmek için yaptın."

Başı ağır bir şekilde kucığına düştü ve ona baktığında o sarı gözlerin temkinli bir umutla kendisine baktığını gördü.

Bir kez daha sıkıntılı bir nefes vererek başını kulaklarının arasından okşadı. "Tamam. Seni affediyorum. Ama dikkatimi ya da şefkatimi çekmek için zavallı, acınası köpeği oynamana gerek yoktu. Böyle kötü bir muameleyi hak edecek ne yaptın bilmiyorum, çünkü bunun sadece bir Unseelie ile yattığın için olduğuna inanmıyorum, ama sana karşı bir kinim yok."

Oturmak için ayağa fırladı ve onun yüzünü yalamaya başladı. Kadın güldü ve onu nazikçe itti. "Tamam, tamam, anladım. Bir şey değil."

Köpek yüksek sesle esnedikten sonra yatağın üzerine yığıldı.

"Hayır, hayır, hayır. Çekil." Yeri işaret etti. "Sana bir battaniye vereceğim ama

çekil

."

Adam yerinden kıpırdamadı.

Kadın adamın yan tarafını itti ve ağırlığından dolayı inledi. "Çekil!"

Diğer yöne doğru kıpırdandı, kendini daha da uzağa yerleştirdi.

yatakta.

"Sen bir *Fae'sin*. Sen bir *insansın*. Sen Robin Goodfellow'sun. Bu son derece uygunsuz." Yeri işaret etti. "Çekil."

Sırt üstü yuvarlandı, ağzı açık, dili dışarıda ona bakıyordu. Bunların hepsiydi ve aynı zamanda inanılmaz derecede sevimli bir uyuz köpekti.

"Çekil." Hiçbir şey. "Puck, çekil. *Çekil.*"

Tek aldığı kuyruk sallamak oldu.

İç çekti. "Peki." Bununla uğraşamayacak kadar yorgundu. Sırt üstü yatarken homurdandı. Biraz sarhoştu ve çok yorgundu. Puck ayağa kalktı, onun yanına yürüdü, battaniyeyi eşeledi, daire çizdi, sonra bir homurtuyla yanındaki yatağa yığıldı.

"Yatağında uyumana izin vermemeliydim. Sen Puck'sın. Hiç de köpek değilsin."

Sallanan bir kuyruğun sessiz vınlaması. Daha yakına sokuldu.

Ama itirazlarına rağmen... bu onu gülümsetti. Hayatına ne olmuştu böyle?

Bir kolunu "köpeğin" etrafına sararak, sıcaklığın ve sessiz nefes alma sesinin tadını çıkarmaya ve uykunun onu almasına izin verdi.

"SEN NE?"

Anfar, Unseelie Sarayı'nın öfkeli prensten geri çekilmesini izledi. Kanatları sonuna kadar açılmıştı, neredeyse açıklığın kenarlarındaki ağaçlara değecekti. Dişlerini göstermiş ve yumruklarını sıkmıştı.

Katil gibiydi.

Ve Anfar boş boş, bir prensin katledilişini izlemek üzere olup olmadığını merak etti.

Din'Glai'nin *ikinci* kademe lordları ve leydileri.

"Bana gerekçeni söyle," dedi Valroy dişlerinin arasından.

"O artık Seelie. Prens olarak onun üzerindeki hak iddialarınız artık geçerli değil." Muhtemelen o gece sözcü olarak gönüllü olması söylenen kişi onun önünde ellerini ovuşturdu. Ama hakkını yemeyelim, sesi şaşırtıcı derecede kararlıydı. "Varlığının durumu, üzerindeki önceki hakların geçerli kalması için çok fazla değişti."

Sessizlik.

Sonra, Anfar'ın kimsenin nefes almadığına yemin ettiği uzun bir aradan sonra Valroy sessizce gülmeye başladı. Ve bu aptalları daha da korkutmuş olmalıydı. Birbirlerine endişeyle baktılar. Anfar bir adım geri çekilerek katliamın başlamasını bekledi.

Ama Valroy yavaşça, teker teker kanatlarını kendi etrafında katladı. "Pekâlâ. Kararınıza saygı duyuyorum, Din'Glai'nin dost üyeleri."

Anfar soğuk ve bulanık bir bataklığa batıyormuş gibi korkunun üzerine çöktüğünü hissetti. Valroy'un iyi niyetli olmadığını biliyordu. Çok sakindi. Gülümsediğinde ne olacağını çok iyi biliyordu.

"O zaman iki gün içinde tacı ben giyeceğim. Ve artık sizin desteğinize ihtiyacım kalmayacak." Kalabalık mırıldandığında, kanatlarını bir kez daha açtı ve yüz hatları öfkeye dönüşerek ona doğru bir adım attı. "Sessizlik!"

İtaat ettiler.

Valroy alay etti. "Tahtı almak için yeterince uzun süre bekledim. Yanımda olmasını istediğim bir kraliçe bulmak için kendi acınası arzumu bekledim. Evlenip bir kenara atılacak bir piyon değil. Kısa süreliğine de olsa yanımda kimin durduğunu önemsemeseydim, Astasha ile *yüzyıllar* önce evlenmez miydiniz sizce? Hayır. Ben, aptalca, benimle aynı fikirde olan birini bulmak istedim. Bana *sadık* birini." Avluya doğru bir adım attı ve hep birlikte bir adım geri çekildiler. Anfar'ın kendisi hariç.

Dürüst olmak gerekirse prensten pek korkmuyordu. Ta ki kral olana kadar.

"Ama bu oyunlardan bıktım. Siz yavan aptallardan bıktım. Kaçınızı öldürüp yerinize geçerseniz geçeyim." Valroy onlardan uzaklaşıp gümüş rengi tahta baktı. Birkaç gün içinde onun olacak olan tahta. "Yakında bana ait olanı almak için tek birinize bile ihtiyacım kalmayacak."

Anfar yumruklarını sıktı. Prens tahttan mı bahsediyordu? Yoksa Abigail'i mi? Ne yazık ki her ikisini de kastettiğinden şüpheleniyordu. Olay yerinden uzaklaştı ve kendini boşlukta katladı. Prensten ve politikadan biraz uzaklaşması gerekiyordu. Çünkü sadece iki gün huzur ve sessizlik içinde yaşayacaktı.

Kral tahta çıkmadan önce.

Ve ikisinin de dünyası sona ermişti.

ABIGAIL HIRILTILARLA UYANDI. Oda zifiri karanlıktı ve görmeye çalışmak için hızla gözlerini kırptırdı. Belli belirsiz şekiller seçebiliyordu -hâlâ evindeydi- ama

gecenin kör vaktiydi. Puck yatağın üzerinde durmuş odaya bakıyor, içinden durmaksızın hırıltılar yükseliyordu.

"Puck?"

Doğrulup ellerini birleştirdi ve boşluğa doğru nefes alarak parlayan kürelerini çağırdı. Daha yeni, daha garip yetenekleri tarafından aşılmış olsa bile, eski sihrinin bir kısmını hâlâ kullanabildiğini görmekten memnundu.

Küçük, parlayan, renkli toplar boşlukta uçuşarak odayı tuhaf renkli, zıt gölgelerle doldurdu. Ellerinden geleni yaptılar, ancak yaydıkları ışık hâlâ sönüktü. Ama ışığın tam olarak parlamadığı yerleri görmek için yeterliydi.

Odasının köşesinde, Puck'ın baktığı yerde, bir yığın karanlık gölge vardı. Karanlığın dalları duvarlar ve zemin boyunca uzanıyor, dışarıya doğru uzanıyordu. Sanki şekil siyah dumandan yapılmış gibiydi.

Puck havladı ve yatağa atladı, tüyleri diken diken olmuş, daha yüksek sesle hırılıyordu.

"Abigail..."

Sesi duyunca ürperdi. Bu bir kez daha Valroy'du. Puck bir adım geri çekildi, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı ama dişlerini göstererek hırlamaya devam etti.

"İki günün var."

Kadın kaskatı kesildi. Ne için olduğunu sormasına gerek yoktu. Bu onun düğünü de olabilirdi, onu kandırmak için öldürmekle tehdit ettiği kişilerin cenazeleri de. Fark etmezdi. Sonuç aynıydı. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Hayır."

Yüzünü buruşturdu. "Lütfen."

Sessizlik. Bir an için adamın bunu düşünüp düşünmediğini merak etti.

"Hayır."

"O zaman neden bekliyorsun?" Ayağa kalktı, öfkeyle gölgelere doğru baktı. Adamın onu göremediğini biliyordu ama pek de umurunda değildi. "Kendi halkını bir tiran gibi paramparça etmeden önce neden bana şafağa kadar zaman vermiyorsun?"

Adam güldü. Bu ses kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. O kadar kötü niyetle ve o kadar kesin bir ifadeyle doluydu ki, öfkesi durakladı.

"Şey... düğünümü planlamak için biraz zamana ihtiyacım var, değil mi?"

Astasha. Öfkesi yeni bir karşılık buldu ve gölgeli köşeye doğru bir adım daha attı. Puck havlayarak onun önünde durmak için hamle yaptı ama o elini omzuna koyarak sessizce durmasını istedi. O da durdu.

"Bırak onu. Bırak o zavallı kadın gitsin. Onu zaten küçük düşürdüğünden daha fazla küçük düşürme."

"Onu serbest bırakacak güce sahipsin, Abigail..."

Karanlık aniden yükseldi, devasa kanatlarının ulaştığı yer gibi duvarlar boyunca genişçe yayıldı ve neredeyse odanın tamamını kapladı. Puck bir çılgılık attı ve yatağın üzerine atladı, şimdi onun arkasına sinmişti. Kadın geriye düştü, neredeyse ona takılıyordu. "Tüm bu zalimliği durdur, Valroy!"

"Ah?" Cevabı neredeyse bir mırıltı gibiydi. *"Peki neden?"*

Neden mi?

Ona nedenini sormuştu. Kadın kekeledi. Onun için bu kadar basit bir konuyu nasıl tartışabilirdi ki? "Yaptığın şey yanlış."

"Sana göre."

"Ve sanırım diğer herkes için de öyle."

Kıkırdadı. *"Öfkeni görebilmeyi ne kadar isterdim... bakışlarını görebilmeyi ne kadar isterdim. Bana gel Abigail ve Astasha'nın acısı sona ersin. Ve hain gardiyanlarının gazabına uğramasına gerek kalmayacak."*

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlar benim tutsaklarım. Ve eminim ki tutsaklarımıza nasıl davrandığımızı hatırlıyorsundur."

Düşünceleri yeniden düğümlendi ve içinde bir panik hissetti. "Hayır, hayır.

Hayır, bana yalan söylediğini söyle. Bana yalan söylediğini söyle!"

Gölgeler sanki uzak köşedeki bir çatlaktan sürünerek geri dönüyormuş gibi küçülüp kaybolurken, ona cevap veren tek şey kahkahasıydı.

Tekrar yatağın kenarına oturduğunda titriyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. Puck mızımızlanarak yanına oturdu, yanağını yaladı ve patisini kucağına koydu. Kollarını köpeğe dolayarak onun bir fae olmasını umursamadı. Rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Ne yapmalıydı ki?

"KESİNLİKLE OLMAZI!"

Abigail irkildi ve gözlerini ayaklarına dikti. Titania onun önünde volta atıyordu. Şafağın ilk ışıklarıyla kraliçeye gitmişti. Puck...

geride kalmayı tercih etmişti. Nedenini anlıyordu. Onunla birlikte içeri girerse kraliçenin ne yapacağı belli olmazdı.

"Bayodan ve Cruinn'in acı çekme ihtimali bile varsa burada iki gün geçiremem. Eğer yapabilirsem-"

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Onun ekmeğine yağ sürüyorsun, Abigail! Tır n'Aill'de yürüyen en güçlü iki Unseelie yaratığından bahsediyorsun. Onlar iyi. O seni kandırıyor." Titania ona doğru yürüdü ve ellerini Abigail'in omuzlarına koydu. "Hiçbir hazırlık yapmadan oraya öylece dalamazsın."

"Peki iki gün içinde bana ne tür bir eğitim verebilirsin?" Kraliçeye baktı. "Bu kadar kısa sürede bana hangi anlamlı bilgiyi verebilirsiniz?"

Titania sırtıttı. "Muhtemelen çok az. Ama hiç yoktan iyidir. Hayır, son teslim tarihini kaçırmadığınız sürece Valroy'un onlara zarar vermeyeceğine inanıyorum. Tabii eğer onları avucunun içine almışsa. Ki bunu kesin olarak bilmiyoruz." Titania ondan uzaklaştı ve içini çekti. "Muhbirimi çağıracağım."

"Muhbir mi?"

"Bir casusum var." Titania elini belli belirsiz salladı. "Valroy'un da bir casusu olduğuna eminim. Eğer Bayodan ve Cruinn gerçekten de prensin tutsaklarıysa, bu haber çok çabuk yayılmış olmalı. Bunu sizin için öğreneceğim."

"Teşekkür ederim." Bu onu bir nebze de olsa rahatlatmıştı. "Eğer..." Durakladı. "Size bir soru sorabilir miyim, Kraliçe Titania?"

"Sadece Titania, lütfen." Titania gülümsedi ve bir dizi ağacın yanındaki uzun, döşemeli bir banka oturmak için hareket etti ve üzerine uzandı. Fae'lerin mekânlarının çoğunu duvarlardan çok, dağınık mobilyalarla tanımladıkları düşünülürse, onun "misafir odası" ndaydılar.

Burada yağmur yağdığında ne olur?

Burada yağmur yağar mı?

Huh.

Başını iki yana salladı. Başka bir zaman için başka bir soru. "Puck hakkında."

Titania kahkahayı patlattı. "Tabii ya! Tabii ki o küçük sıçan seni buldu."

"Köpek." Abigail belli belirsiz gülümsedi.

Titania daha sert güldü ve sonra uzun bir iç çekti. "Senin iyiliğinle oynuyor."

"Bundan eminim. Görünüşe göre bu son zamanlarda pek çok insanın hobisi oldu." Bir ağaca yaslanmak için hareket etti ve aşağı kayarak çimlere oturdu. Normalde parmaklarının arasında oynamak için bir bıçak koparırdı. Ama şimdi bu sadece kabalık gibi görünüyordu.

"Peki ya it?"

"Unseelie ile yattığı için onu lanetledin mi?"

"Sana böyle mi söylendi? Kim tarafından, elf tarafından mı?" Titania başını sıranın koluna yasladı, bu düşünceyle alay edencesine homurdanırken bile her zamanki ihtişamlı kraliçesine benziyordu. "Lütfen."

"O ne yaptı?"

"Oberon ve ben tartışmalarımızdan birini yaşıyorduk. William'ın o iftiracı, ucuz skecinde doğru yazmayı başardığı birkaç şeyden biri. Büyüleyici bir adam. Korkarım ona söylediklerimin büyük bir kısmını alıp kullandı."

Abigail bir an düşündü. Gözlerini kırptırdı. "Onu tanıyor muydun?"

"Elbette tanıyordum." Titania gülümsedi, oldukça kederli ama hüzünlü bir ifadeyle. "Puck lanetlendi çünkü o bir köpek ve hep öyle kalacak. Bu onun için çok daha dürüst bir form. Unseelie ile yatarken yakalandı mı? Evet, yakalandı. Yakalandı. Ama bunu *benim yatağımda* yaptı."

Abigail güldü. Bunu yapmak istememişti ama yine de oldu. Eliyle ağzını kapatıp diğer eliyle gülüşünü uzaklaştırmaya çalıştı. "Özür dilerim, komik olmadığını biliyorum."

"Oh, histerik. Ama aynı zamanda cezalandırılması da gerekiyordu. Birkaç yıl daha olduğu gibi kalacak, sonra onu serbest bırakacağım ve her şey affedilecek."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sürenin uzunluğu konusunda tartıştım ama... henüz neredeyse yaşlanmamaya alışkın değilim. Sanırım zaman ve ceza sizin türünüz için farklı işliyor."

"Öyle. Onu sonsuza dek öyle bırakacağımı mı sandın?" "I..."

Durakladı. Yalan söylemenin ne anlamı vardı ki? "Evet."

Elini önünde, güneş ışığına doğru kaldırdı ve parmaklarını ışığın altında inceledi. "Valroy'dan ve onun zalimliğinden bahsediyorsun. Şimdiye kadar yaptığım en kaba şeyi bilmek ister misiniz? Belki o zaman bizi uygun bir şekilde tartabilirsiniz."

"Ben... senin onun kadar kötü olduğunu hiç söylemedim."

"Hayır, ama merak ettiniz. Herkes merak eder. Kendin söyledin, Unseelie öldürür, biz de yalan söyleriz. Sanki eylemler eşitmiş gibi konuşuyorsun. Öyle değiller." Titania gözlerini kapadı ve elini tekrar başparmağına götürdü.

yan. "William'ı tanırdım. Onu oldukça iyi tanırdım. Şair beni büyülerdi. Sözleri, zihni, basit bir insan dilinden başka bir şey kullanmadan çağırabildiği yerler. Büyüsü yoktu ama ölümlüler üzerindeki hakimiyetiyle bir büyücü de olabilirdi. Kıskanmışım.

"Kendi halkım üzerinde asla böyle bir hakimiyetim olmadı. Neden böyle bir hediye basit bir adama verilsin ki? Ben de onu mahvetmeye karar verdim. Onu her gün ziyaret ettim. Onunla dünyalarımız hakkında konuştum ve güzelliğimle onu büyüledim. Beni sevmesi için büyü yapmama gerek kalmadı. Ama bana dokunmasına asla izin vermedim. Karşılığında onu hiç sevmedim. Bu onu tam anlamıyla delirtti. Oberon'un araya girmesi ve benim hakkımda bildiği her şeyin bir rüyadan ibaret olduğuna onu inandırmak için ona bir büyü yapması gerekti. Ve işte, o saçma sapan şey yazıldı."

Abigail söylediklerini düşünmek için bir an durdu. "Ve bu şimdiye kadar yaptığın en kötü eylem mi? Gerçekten mi?"

Titania kıkırdadı. "Sen aşkı reddedilen bir adamı hiç tanımadın. Çünkü hiçbir zaman bundan daha trajik ve tehlikeli bir ruh yoktur. Sözlerime kulak ver."

"Edeceğim, ama onları kullanma şansım olacağından şüpheliyim."

"Göreceğiz." Titania doğrulup gerindi. "Pekâlâ! Daha kahvaltı bile etmedim ama görünüşe göre prensimiz boş zamanımı benden esirgemeye hevesli. Gel, Abigail. Eğer sana ne olduğunu öğretmek için sadece iki günüm varsa, en iyisi şimdi başlayalım."

Abigail kraliçeyi açıklıktan çıkana kadar takip etti ama düşünceleri kraliçenin sözlerinin etrafında dönüp duruyordu ve onları bir türlü terk edemiyordu.

Nedenini bilme de.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Abigail hayatında gördüğü en büyük ağaca baktı. Tepesini görebilmek için o kadar geriye eğilmesi gerekti ki neredeyse düşüyordu. Titania yakınlarda bir yerden ona kıkırdadı. Aslında bütün ağaç korusu son derece uzundu. Yaprak dökmeyen ağaçlar gibi dimdiktiler, kabukları kırmızımsı ve sarptı.

Bazılarının gövdeleri Haltwhistle'daki evinden daha büyüktü. Bazıları bundan iki ya da üç kat daha büyüktü.

Ve söyledikleri şarkı - nefesini kesiyordu. Derin, yankılanan bir şeydi. Ağaca doğru yürüdü ve avuçlarını dikkatlice ağaca dayadı, ilk başta bunalabileceğinden korkuyordu.

"Bunlar Tir n'Aill'deki en eski ağaçlar. Bazılarının tanrılarımızdan ve onlardan önce gelen tanrılardan bile daha eski olduğunu düşünüyoruz." Titania çimlere oturdu ve öğle yemeğini hazırlamaya başladı. Gücünü nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi gerekiyordu, devasa yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan bir koruda yemek yemesi değil.

Ama Titania kraliçeydi ve Abigail de oldukça acıkmıştı. *Gerçekten düzenli bir programla yemek yemeyi öğrenmeliyim.*

"Çok güzeller." Abigail ağacın tepesine doğru baktı, denge için gövdeye tutunuyordu. "Onlar gibi bir şey hiç görmedim."

"Dünya'da da göremezdin. En azından senin geldiğin yerde. Denizaşırı ülkelerdeki akrabalarımızın da benzer bir şeye sahip olduğuna dair söylentiler duyuyorum ama Ada'da ruh gezdirenlerle karşılaşmamız nadirdir." Titania yanındaki yere vurdu. "Gel. Konuşalım."

"Gücümü kontrol etmeyi öğrenmem gerektiğini sanıyordum."

"Yaptığımız şey tam olarak bu." Kıkırdadı. "Ne yapacağımı sanıyordun? Seni kumlu bir çukura koyup savaşçılara karşı dövüştürmemi mi? Hayır canım. Bilmen gereken her şeyi biliyorsun. Sadece bunun farkındalığından yoksunsun." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Hayır, sen bundan korkuyorsun."

"Ben... başıma gelenlerden korkmaya hakkım varmış gibi hissediyorum." Abigail Titania'nın serdiği battaniyeye doğru yürüdü ve üzerine oturdu. Bacaklarını altına katladı. Üzerinde hâlâ

Bayodan'ın ona hediye ettiği kıyafetler. Eninde sonunda değiştirmesi gerekecekti. *Ya da kendim yetiştirmeliyim.*

"Öyle. Ama o zaman geçti. şimdi olduğu şeyi kucaklama zamanı. Kendine bir yuva yarattın. Etrafındaki dünyadan hatırladığın şeyleri çağırabilirsin. Ama henüz tam olarak kendiniz değilsiniz." Titania onlara biraz ekmek ve peynir koymaya başladı. Bir gün önceki ziyafette yediği soluk ve mavi keskin peynirden neredeyse bütün bir blok koydu, yüzünde küçük, bilmiş bir sırıtış vardı.

Abigail yanaklarının ısındığını hissetti. "O dilimin tamamını yememem gerektiğini biliyordum."

Titania güldü. "Çok tatlısın, bunu biliyor muydun? Valroy'un bu kadar takıntılı olmasına şaşmamalı." Başını boş boş salladı. "Ne burada ne de orada. Yakında o senin sorunun olacak."

Abigail'in omuzları düştü. Ama midesini kemiren sadece dehşet değildi. İki gece sonra olacakları düşününce içinde başka bir şey, çok daha tehlikeli ve haince bir şey kıpırdandı.

Valroy'a geri dönecekti. Ve bunun gerektirdiği her şeye.

Kanadının pençelerinin derisini tırmaladığını neredeyse hissedebiliyordu. Ürperdi ama bu tamamen korkudan değildi. Kurdun inine girecek ve onun önünde uzanacaktı.

Dehşete kapılmıştı.

Ama aynı zamanda *heyecanlıydı* da.

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Titania'nın sözleri düşüncelerini böldü. Bir şişe şarabın mantarını açtı ve ikisine de birer kadeh doldurmaya başladı. Sepette iki şişe şarap vardı.

"İçmek için biraz erken değil mi?"

"İçmek için asla erken değildir. Özellikle de işin içinde Valroy varsa." Abigail kıkırdadı ve dolu kadehini ona doğru kaldırdı.

"Yeterince makul."

Titania da aynısını yaptı ve birlikte büyüyen ve yaşayan şeylerin kenarlarına dokundular. Bir süre sessizce içtiler, Abigail keskin ve tuzlu peynirin çekimine karşı koyamadı. Etrafındaki güzel ağaçlara bakmaktan kendini alamadı.

"Sana ne olduğuna inanıyorsun? En basit tanımıyla?" Titania dirseğinin üzerine yaslandı ve bacaklarını uzatarak

onun önünde. Abigail kadınlara ilgi duymuyordu, gerçi bunda bir kusur da bulmuyordu. Ama Titania onu bu konudaki fikrini yeniden gözden geçirmeye itti.

"Öldüm ve hayata geri getirildim."

"Yanlış. Sen hiç ölmedin. Sen de geri getirilmedin."

"Ama... Ben..."

"Bireyselliğinizi kaybettiniz. Ölümlülüğünüzü kaybettiniz. Ama asla ölmedin. Ölmenin ne demek olduğunu hiç deneyimlemedin. Ve şimdi asla yaşayacağını sanmıyorum. Tır n'Aill'de yaşayan her şey yanıp kül olmadıkça." Titania kadehindeki şarabı döndürdü. "İşte bu yüzden bu kadar tehlikelisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin öldürülebileceğine inanmıyorum, Abigail. Bence tam şu anda kalbine demir bir hançer saplasam, yere düşer ve sonra da yaran iyileşir. Onun yerine bu dünyada başka bir şey kurur ve ölür. Sen sadece ağaçlara bağlı değilsin sevgilim. Sen *yaşamın kendisine bağlısın*."

Abigail diğer kadına sadece bakabildi. Titania'nın ne dediğini anlamadığından ya da duygularının ağırlığını takdir etmediğinden değildi. Sadece buna bir türlü inanamıyordu. "Ama... ben hiç kimse değilim."

"Neye inandığın önemli değil. Gerçekler ortada duruyor."

Gözlerini kapadı ve kendini ormanın uğultusuna bıraktı. Titania haklıydı; şarkıda ağaçlardan daha fazlası vardı. Onlara odaklanmayı seçti, çünkü anlaması en kolay olanlar onlardı. En istikrarlı olanları. Ama kuşlar, böcekler, çalılıkların altındaki yaratıklar da şarkıya karışmıştı. Geyikler, tavşanlar, tarla fareleri. Çiçekler ve yabani otlar.

"Labirent'e döndüğünde ne olacağını bilmiyorum. Orası bozulmuş bir yer ve şarkısı bizimkiyle uyuşmuyor. Orada herhangi bir güce sahip olup olmayacağınızı bilmiyorum." Titania içini çekti. "Ama Gle'Golun'una sahip olacaksın, bu kesin. Çünkü onlar artık sizsiniz."

Abigail ellerinden birini kaldırdı ve o garip, sürünen sarmaşıklardan birinin kolunun üzerinden geçip parmaklarına dolanmasını diledi. Onu korkutmuyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, hiç korkutmamışlardı. Ölmeyi seçtiğinde bile.

Ya da duruma göre ölmemeyi.

Ben hiç ölmedim. Sadece eşsiz olmayı bıraktım. "Bu ağaçlardan biri gibi yerden kaldırıldım. Morrigan tarafından yeniden birey haline getirildim."

"Kesinlikle."

"Hâlâ nedenini bilmiyorum." Uzandı, bir kolunu genişçe uzattı, diğeriyle şarabını dökmemeye dikkat etti. "Valroy'un düşmanı olmak için mi? Yoksa onun oyuncağı olmak için mi?"

"Bunu söyleyemem. Hangisinin diğerinden daha iyi ya da daha kötü olduğunu da bilmiyorum. Sanırım bunu siz keşfedeceksiniz."

Etrafındaki ormanın şarkısını dinledi. Aynı anda hem ahenkli hem de ahenksiz. "Bana şeklimi değiştirmeyi öğret."

"Nasıl yapılacağını zaten biliyorsun. Denemekten korkmayı bırak."

"Uyandığında kendini bir geyiğin bacaklarıyla bulmanın ve ardından bir arı sürüsüne dönüşmenin biraz endişe verici olduğunu kabul etmelisin."

Titania güldü. Daha fazla şarabın doldurulma sesini duydu. "Oh, hiç şüphe yok. Bunu çoğu kişinin yapabileceğini düşündüğümünden çok daha iyi idare ediyorsun. Bir cadı olarak geçmişinin bir ürünü. İmkânsız olan senin için o kadar da imkânsız değil. Şimdi sevgilim, şarabını iç ve sonra geyik ol."

Oflayarak ayağa kalktı, ilk kısmı şikâyet etmeden yaptı. Bu ikincisine yardımcı olabilirdi. "Bana bir içki sorunu yaşatacaksın."

"Valroy'un bunu kendi başına gayet iyi halledeceğine inanıyorum." Titania, Abigail'in boş kadehini aldı.

Yerden kalkarak pantolonundaki iğneleri fırçaladı ve birkaç adım uzaklaştı. "Şimdi ne olacak?"

"Diğer her şey kadar basit. Yürümek kadar, düşünmek kadar, konuşmak kadar basit. Bu iradeyle ilgili. Tıpkı evini zihninde canlandırmak ve hafızandan bir şeyler çıkarmak gibi, bir geyik olmanın ne olduğunu hayal etmelisin."

"Ama ben geyik olmanın ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Evet. Biliyorsun. Çünkü onu *duyabilirsin*. Gözlerini kapat ve şarkının onların söylediği kısmını dinle. Sonra da eşleştir. Ve kendini dört ayak üzerinde bulduğunda panik yapmamaya çalış, tamam mı?"

Abigail Titania'nın şakacı ve alaycı ses tonuna karşı başını salladı ve onun alaycılığını kendisinden daha az eğlenceli bulmaya çalıştı. Derin bir nefes alarak yavaşça dışarı verdi ve gözlerini kapattı. Etrafındaki koroda geyiğin şarkısını bulmak kolaydı.

Eşleştirmek de

kolaydı.

Paniklememek mi?

O kadar da değil.

Korkmuş bir hayvan gibi ormana doğru koşmaya başladı. Bunu dört ayağı üzerinde yaptı - dört çok insanlık dışı ayak. Dondu, başını salladı ve geri çekildi, gergin bir şekilde bir o yana bir bu yana sıçradı.

Ben bir geyiğim.

Tanrıların lanetlediği bir geyiğim!

Kalbi küt küt atıyordu. Dünya farklı görünüyordu, farklı hissediyordu, farklı *kokuyordu*. Her ot hışırtısını, her dal kırılışını duyabiliyordu. Ve her ses ona bir dehşet şimşegi gönderiyordu. Çok gürültülüydü, çok yakındı, çok fazlaydı.

"Nefes al, Abigail." Titania yakınlarda durmuş, bir ağaca yaslanmış, sırtıyordu. "Nefes almayı unutma."

Doğru ya. Evet. İşte bu. Başını çok uzun olan boynundan aşağı indirerek bacaklarına baktı. Uzun ve inceydiler ama içlerindeki gücü hissediyordu. Siyah toynaklarla son buluyorlardı.

"İşte bu kadar. Çok iyi. Şimdi kendini geri bırak."

Bir an için, zamanın geri kalanında bir geyik olarak kapana kısılabileceğinden endişelendi. Ama geyiğin şarkısını serbest bırakmanın onu benimsemekten çok daha kolay olduğunu fark etti. Çoğunlukla. Ellerin ve dizlerinin üzerine düştü, ani şekil değişikliği dengesini bozmuştu. İnledi ve kendini sırt üstü yuvarlanmaya bıraktı, çam iğnelerinin arasında genişçe yayıldı. "Kendimi hasta hissediyorum."

"Şarap yüzünden olabilir."

Abigail güldü. İncelemek için kolunu kaldırdığında bileğinin yanında bir parça kürk kaldığını fark etti. Solmasını diledi ve soldu.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, hayvan sizden ne kadar uzaksa -böcekler ya da fareler- değişim o kadar sarsıcı olur." Titania ona elini uzattı. Abigail elini tuttu ve kraliçenin onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Göründüğünden daha güçlüydü. "Ama eminim çabucak alıacaksın."

"Bütün fae'ler şekil değiştirebilir mi?"

"Hayır. Hepsi değil. Birçoğu Anfar ya da Oberon gibi çift formludur." Titania piknik yaptıkları yere doğru yürümeye başladı ve Abigail de dengesiz adımlarla da olsa onu takip etti. En azından giysileri yanında kalmıştı. Yeniden çıplak görünmek can sıkıcı olurdu. "Ama gerçek anlamda şekil değiştirmek pek yaygın değildir."

"Peki ya bir hayvanın kanat ya da benzeri parçalarını benimsemek?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ustalaşmak hayvanın tamamına sahip olmaktan daha zor."

Titania yüzünü ona döndü ve ellerini iki yanına uzattı.

Abigail nefesini tuttu ve bir kelebeğin kanatlarının sırtından yükselişini izledi. Koyu mor renkteydiler ve yanardöner beyaz bölümleri parlıyordu.

güneş ışığında. Çok kırılgan görünüyorlardı ama göründükleri kadar narin olmadıklarından emindi.

"Şarkını dilediğin şeyle birleştirmelisin. Bu incelik ve pratik gerektirir. İlk başta bir kelebeğin kanatlarına sahip olduğun kadar kafasına da sahip olabilirsin." Titania kıkırdadı. "Ama zamanla bu konuda ustalaşacağına inancım tam." Kanatlarını sırtına doğru katladı ve sanki hiç orada olmamışlar gibi kaybolup gittiler.

Abigail sadece hayretle bakabildi. "I..."

"Böyle bir şeyi yapabileceğinden şüphe ediyorsun. Biliyorum." Titania ona doğru yürüdü ve bir avucunu Abigail'in yanağına koydu. Dokunuşu yumuşak ve sıcaktı. "Ama sen *daha gençsin*. Sen sadece birkaç gündür bir fae'sin, çocuğum. Ben binlerce yaşıdayım." Sırıttı. "Yıllar süren pratiğimdeki üstünlüğüme izin ver. En azından sen de bu unvan için gelmeden önce." Döndü ve battaniyeye doğru yürüdü, ciğerlerinden gelen havayla vınlayarak oturdu.

"Beni kıskanıyor musun?"

"Gücünü mü? Evet, kıskanıyorum. Yaşadıklarını ve yaşayacaklarını mı? Hayır. Seninle yer değiştirmezdim. Sahip olduğun gücün yarısı için bile." Kraliçe kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı.

Abigail sepetin diğer tarafında ona katıldı, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturdu ve düşünceli bir şekilde ormana baktı. "Nasıl bir şey?"

"Pardon?"

Kadın cevap verecek cesareti bulamadan durakladı. "Valroy. Nasıl bir yer?" Yüzü buruştu, yanakları ısındı. "Onun... vahşi, zalim, çoğu zaman ölümcül olduğunu duydum ve ben..."

Titania güldü. Hem de çok. Kraliçeye doğru baktığında onu bir kez daha dirseğine yaslanmış, kulaktan kulağa sırtırken buldu. "Ah, Abigail. Oh, tatlı, sevgili Abigail."

"Ne?"

"Kesinlikle çok sevimli olduğun konusundaki düşüncemi tekrarlıyorum."

"Ben bakire değilim. Bir zamanlar bir kocam vardı. Ben sadece-" İçini çekti ve şarap şişesine uzandı. Kendine ikinci bir kadeh doldurdu ve muhtemelen içmesi gerekenden daha fazlasını bir dikişte içti. Ama gerçekleşmek üzere olan şeyin kaçınılmazlığıyla yüzleşiyordu. "Hayır cevabını kabul etmeyecektir. Şehvetinden korktuğum kadar öfkesinden de korkuyorum."

"Korkarım onunla yaşadığım deneyim sizi teselli etmeyecek. Hiçbir yararı da olmayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

Titania başını salladı. "Benim sadece teorilerim var. Ama sen ve Valroy söz konusu olduğunda, sana söyleyebileceğim hiçbir şey doğru çıkmayacak. Daha önce kimsenin yürümediği bir yolda yürüyorsunuz."

"Bu beni daha iyi değil, daha kötü hissettiriyor."

"Biliyorum. Ama bana şunu söyle, ondan nefret ediyor musun?" Abigail gözlerini kapadı. "Hayır. Etmeliyim. Ama etmiyorum." "Ondan korkuyor musun?"

"Kesinlikle."

"Onu durdurmak istiyor musun?" "Elbette."

"Küçük bir parçanız yarın geceye korkuyla değil de heyecanla mı bakıyor?"

Bu onun duraksamasına neden oldu. Abigail kaşlarını çattı ve bacaklarını tekrar altına çekerek ayak bileklerinin üzerine oturdu. Titania onun cevabını sabırla bekliyor gibiydi. Sonunda başını salladı. Bu yanıltı. Yanlış *hissettiriyordu*. Ama gerçek buydu.

"Bugünlük işimiz bitti." Titania ayağa kalktı ve sepetteki eşyaları toplamaya başladı.

"Bana kızgın mısın?"

Kraliçe kıkırdadı. "Hayır. Başka bir şey değil. Sadece dinlenmeye ve sinirlerini yatıştırmaya ihtiyacın var. Ve ne yazık ki benim de yapacak işlerim var. Oberon çok zeki bir adam ama saraya tahammülü yok. Hepsinin yok olmasını istiyor."

"Sanki onunla aynı fikirdeymişim gibi hissediyorum." Ayağa kalktı. Eve nasıl döneceğini soracaktı ama... nasıl döneceğini zaten biliyordu. Köklerin arasından kolayca geçebilirdi.

"Ah, onları çok sert yargılamadan önce bir şans daha ver. Onların gözünde, Unseelie'yle geçirdiğin zaman yüzünden zaten bozulmuşsun. Karanlık akrabalarının yenilmesini istiyorlar."

"Peki ya sen? Sen ne diliyorsun?"

Titania içini çekti. "Barış. Sadece barış. Al." Sepeti ona uzattı. "Git yeni köpeğini besle." Kraliçe döndü ve onu terk etti. "Yarın öğle yemeğinde görüşürüz. Gitmeden önce sana bir hediye vereceğim."

"Hepsi bu mu? Bana gösterecek bir şeyiniz kalmadı mı?"

"Hiçbir şey yok. İhtiyacın olan her şeyi biliyorsun. Git ve biraz uyu. Ayaklarının üzerinde bayılmak üzereymişsin gibi görünüyorsun." Titania avucunu bir ağaca dayayıp gözden kayboldu ve Abigail'i elinde peynir, ekmek ve yarı sarhoş şaraptan oluşan bir sepetle orada öylece bıraktı.

Ve düşüncelerini.

En tehlikelisi de düşünceleri.

Gözlerini kapadı ve bir sızlanmayla hayat şarkısının içinde kayboldu ve evine gitti. Titania bir konuda haklıydı. Çok ama çok yorgundu.

VALROY RÜYA GÖRÜYORDU. Lal rengi saçları parmaklarına dolanmıştı. İnce ve tehlikeli sarmaşıklar bileğini sarmıştı. Onu yere yatırdı, yüz ifadesindeki öfkeye sırttı. Öfke ve şehvet, eşit derecede eşleşmişti.

Mükemmeldi.

Bununla çalışabilirdi.

Kadının derinliklerine daldı ve onun nefessiz çığlıklarını duydu.

Mükemmeldi. Güzeldi. Yenilmişti. *Onun.*

Abigail.

Rüyasında onun görüntüsü bulanıktı. Onun neye dönüştüğünü göremiyordu. Ne tür bir Seelie tanrıçasını ele geçirmiş ve sahiplenmişti? Yaptığı son şey olsa bile, sonunda onu çiftleştirme şansına sahip olacaktı.

Rüyasından uyandı ve hayal kırıklığı içinde boğazından hırladı. Vücudu gergindi, ağrıyordu ve onun için çaresizdi. Rüyasının gerçek olması için. Yatağından çıktı ve yarı uykulu bir halde banyo havuzuna gitti. Kendini soğuk suyun içine attı, suyun aşırı ısınmış tenine çarpmasından memnundu.

Ama vücudu sakinleşmiyordu.

Kıyıda bir taşın üzerine oturdu, omuzlarına kadar suya battı, arkasına yaslandı ve Abigail'in kucığında oturduğu zamanı hatırladı, neredeyse çıplaktı, ona dokunduğunda serbest bırakıldığını haykırıyordu.

Ve sadece ona dokunmaya ihtiyacı vardı.

Onun kanı dudaklarında, dilinde ve vücudundaydı. Zehirlenmiş olsa da umurunda değildi. Çünkü kadın günahkâr ve mükemmel bir şekilde kıvranıyor, onun adını coşkuyla haykırıyordu.

Kendini ellerinin arasına aldı ve Abigail'in orada olup onun yerine işi yapmasını dileyerek uzunluğunu okşamaya başladı. Önünde diz çökmüş, esnek ve istekli, pembe dudakları tatlı tatlı aralanmış... kendisini kullanması için yalvaran Abigail'in görüntüsü gözlerinin önünden geçti. Bu onu serbest bırakmak için fazlasıyla yeterliydi.

Hırladı ve başını arkaya atarak zevkin dalgalar halinde üzerinden geçmesine izin verdi.

Yarın gece onun olacaktı.

Yarın gece gerçek oyun başlayacaktı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

bir kez olsun, Abigail gün ortasında olmasına rağmen huzur içinde uyudu. O günü karnına sarılmış bir köpekle geçirdi. Ara sıra onu tekmelese de, Puck'ın sıcaklığı - *bunu hala tam olarak atlatabilmiş* değilim - güven verici bir varlıktı.

Uyandığında hava karanlıktı. Boşluğu doldurmak için küçük parlayan kürelerini çağırdı ve kendine ve yeni arkadaşına geç bir akşam yemeği hazırlamaya karar verdi.

Ahşap masaya oturup gözlerini kapattı. Zihninde bir şişe şarap canlandırdı. Uzanarak onu eterden çekti. Hemen ardından elma, ekme ve o harika peynirden biraz daha geldi. Sebze güvecinin kokusu havayı doldurdu ve masaya bakıp güldü. Bunu planlamamıştı. Ama bunun için üzgün değildi. Bir kâseyi çeşitli yiyecek parçalarıyla doldurdu ve Puck için yere koydu.

Puck açgözlülükle yalayıp yutmaya başladı.

"Yakında tek başına olacağın için üzgünüm." Uzandı ve Puck'ın sırtını omuzlarının arasından kaşıdı.

Puck başını kaldırdı ve elini yaladıktan sonra başını tekrar yere koyup yemeye devam etti. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama omuz silktili ve kendi yemeğine gitti. Puck olacakları umursamıyor gibiydi ve bu garip bir şekilde onu rahatlatmıştı.

Ama bir şey onu hâlâ rahatsız ediyordu. Bayodan ve Cruinn.

Güvende miydiler? Yoksa Valroy'un tutsakları mıydılar ve işkence mi görüyorlardı? Bilmemeye dayanamıyordu. Titania'nın casusu henüz bir haberle dönmemişti. Ne yazık ki bu, öğrenmenin tek bir yolu olduğu anlamına geliyordu.

Ve bu korkunç bir riskti.

Titania'ya karşı gelmiş olacaktı. Yemeğini bitirdikten sonra masadan kalktı ve şimdi orada oturan, mutlu bir şekilde nefes nefese kalmış ve merakla ona bakan Puck'a baktı.

"Dışarı çıkmam gerekiyor." Pencereden dışarı, karanlık ve yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne baktı. Dalgalı bir nefes alarak yavaşça dışarı verdi. "Bayodan ve Cruinn'in iyi olup olmadığını öğrenmeliyim."

Ağzını kapattı ve bacağını mıncıkladı.

Kadın başını iki yana salladı. "Burada oturup bir gün daha acı çekmelerine izin veremem. Yapamam işte."

Puck bir *wumf* çıkardı. Ayağa kalkarak onun elini yaladı ve ağacın gövdesine doğru tırıs **g i t t i**.

"Bekle!"

Beklemedi. Ortadan kayboldu. Kız gözlerini kırptırdı, az önce ne olduğunu anlayamadı. Sonra onun ne yaptığını anladı. Onun *için* karanlığa gitmişti.

"Hepsine lanet olsun." Masasına oturdu ve bekledi. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Eğer onun peşinden dışarı çıkarsa, tam olarak nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmayacaktı. Puck'a bir saat süre tanıyacaktı ve o zamana kadar dönmezse, o-

Yeniden ortaya çıktı, kuyruğunu mutlu bir şekilde sallayarak ona doğru koştu.

Ağzında da kırmızı ipek bir kurdele vardı. Gururla onun ayaklarının dibine oturdu, belli ki kendinden son derece memnundu.

Abigail güldü ve onun başını okşadı. "İyi çocuk. Fae. Neyin var senin?" Kurdeleyi Puck'ın ağzından aldı ve masanın üzerine koydu. Bayodan'a ait olduğuna hiç şüphe yoktu. "Bu ikisiyle arkadaş mısın?"

Bir kez havladı, dili mutlulukla dışarı sarkmıştı.

Kadın tek gözünü kısarak köpeğe baktı. "Titania'nın yatağında yaptığın seks partisinin bir parçası mıydılar?"

Mutlu bir kuyruk sallama daha.

İç çekti. "Fae. Hepiniz tamamen sefahatsizsiniz." İpek kravatı eline alıp parmaklarının arasından geçirdi. "Size teşekkür etmemem gerektiğini biliyorum. Bu kötü bir davranış. Ama sen iyi bir arkadaşsın, Puck. Eğer Titania'yı lanetini bir gün bile kısaltmaya ikna edebilirsem, bunu yapacağım."

Puck onun kucağına atladı ve sandalyeyi geriye doğru devirip onu, sandalyeyi ve kendisini bir yığın halinde yere düşürürken bağırdı.

VALROY PACED. Labirentinin kenarında volta atıyor, güneşin doğuşunu izliyordu. Krallığının duvarlarının içi asla bulanık bir pustan öteye geçemeyecekti. Ama yakında, çok yakında, hapsedilmeyecekti.

Abigail ona gelecekti. Bunu biliyordu. Bundan emindi. Astasha'yla evlenmesine izin vermeyecekti. Kendi isteğiyle ona doğru adım atacaktı.

Bölgesinin kenarında, kafese kapatılmış vahşı bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta atıyordu. Güneş ufuktan yükselirken saniyelerini sayabiliyordu. Gökyüzünde ilerlerken yayını izlerdi.

Ve sonra...

Ve sonra.

Abigail'in kendisine karşı gelebileceğini düşünmek için duraksamadı bile. Babasının cehenneminin tüm çukurlarında ona teslim olmaması için hiçbir şans yoktu. Böyle bir şeyi düşünmek onu deliliğe sürüklerdi.

Onu bir kez ele geçirdiğinde, bir daha *asla* ondan kaçamayacaktı. Ve yaptığı kötülüklerin bedelini ödeyecekti.

Parmakları kaşındı ve onu reddettiği, kucaklamak yerine ölümü seçtiği için ona vereceği cezaları düşünürken parmaklarını oynattı.

Onu incittiği için.

Onu derinden yaralamıştı. Artık bunun farkındaydı. Bunu kendine ve gerekirse Anfar'a da itiraf edebilirdi. Abigail ona derin bir yara açmıştı ve o da bunun acısını ondan çıkaracaktı. Ve bunu istediği her şekilde yapacaktı.

Her şekilde.

Saçma sapan düğünü için planlanan gala umurunda bile değildi. Bırakın da sarayının geri kalanı başlayacak olan maskaralığı oynasın.

Labirentin diğer tarafındaki ağaçların dönmeye başlamasını izlerken sırttı. Sonbahar gelmişti ve onun tahta çıkışını müjdeliyordu ama bu gece olmayacaktı.

Yakında evlenecekti. Ama hemen değil. Hayır, Abigail'i tacını giymeye zorlamadan önce, tutsağı olarak yeni kaderine alışması için ona biraz zaman verecekti. Zaten dikkati biraz dağınık olacaktı.

Gelinini fethetmekle meşgulken dünyayı fethedemezdi, değil mi?

ABIGAIL merakla etrafına bakarak taht odasına doğru yürüdü. Titania'yı nasıl bulacağına dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden Abigail'in gittiği her yeri kontrol edecekti. Gitmek istediği yeri basitçe hayal edebilmek ve dünyanın köklerinin onu oraya getirmesine izin vermek garip bir şeydi.

Ama yaşadığı tüm değişiklikler gibi, bu da yavaş yavaş daha normal hale geliyordu.

Daha doğal.

Kendi kelime oyununa sııttı. Saçlarını Puck'ın ona getirdiği kızıl kurdeleyle arkadan bağlamıştı. Bayodan ve Cruinn'i çok özlemişti. Onlara bu kadar çabuk güvenmeye başlaması garipti. Ama güvende olduklarını bilmek biraz huzur veriyordu. Şimdilik.

Taht odası boştu. Tepelerinde uzanan ağaçlar sonbaharın tonlarında güzeldi. Görünüşe göre mevsim Valroy'un programına uymak için gelmişti. Yapraklar sarı, turuncu ve kırmızının parlak tonlarındaydı. Bazıları yeşilin tonlarına tutunmuş, hâlâ prensin talebini karşılamak için mücadele ediyordu.

Taht, gün ortası güneşinin altında göz kamaştırıcıydı, ışınlar yüzeyinin neredeyse parlamasına neden oluyordu. Ona doğru yürüdü ve merdivenlerin dibinde durdu. Daha önce ona iyice bakma fırsatı olmamıştı.

Hem kemikten hem de ahşaptan yapılmış, her yüzeyi canavarların ve yaratıkların kıvrımlı şekilleriyle yontulmuş bir sanat eseri idi. Bazıları av, bazıları avcı. Ama şiddetin bir zarafeti vardı, bir tür onur veriyordu. Bu ona ailesinin onu götürdüğü kilisede gördüğü vitrayları hatırlattı. Biçim olarak değil ama içerik olarak. Resimde yansıyan bir ejderhayı öldüren bir şövalye görmüştü, çılgılık atan kertenkelenin derinliklerine saplanmış bir mızrak. Ama canavar korkunçtu, camdaki alanın çoğunu sureti kaplıyordu.

Hem zafere hem de kurbana saygı gösteriyordu.

"Bunu istiyor musun?"

Kadın çılgılık attı.

Dönerek elini göğsüne götürdü.

Titania güldü ve başını salladı, yüz hatlarına sevgi dolu bir gülümseme yayıldı. "Seni aptal şey. Burada olduğumu bilmen gerekirdi."

"Dikkat etmiyordum."

"Hayır, belli ki dikkat etmiyordun." Titania merdivenlerden yukarı, altın tahtın yanına yürüdü ve elini tahtın arkasına koyarak parmaklarını oymalı detayların üzerinde gezdirdi. "Bunu istiyor musun?"

"Hayır."

"Güzel." Kraliçenin sesinde hiç sertlik yoktu. Bunun kendisini azarlayan bir ses olmasını bekliyordu. Ama onun yerine, içinde sadece garip, yorgun bir hüznün vardı. "Bunu istemiyorsun."

"Yaşadığım stresi hayal bile edemiyorum."

"Neden bu kadar çok içtiğimi sanıyorsun?"

Abigail gülümsedi. "Sanırım hoşuna gittiği için de."

Titania homurdandı. "Bu adil. Gel, senin için bir şeyim var." Abigail'in eline uzandı ve Abigail merdivenleri tırmanarak elini kraliçeninkine koydu.

Dünya etrafında dönüp duruyordu. Kendine geldiğinde inledi ve hasta olmamak için bir anlığına gözlerini kapattı. "Bundan *nefret ediyorum*."

Titania onun elini bıraktı. "Bir gün bu numarayı öğreneceksin. Gerçi buna hiç ihtiyacın olmayabilir."

Gözlerini tekrar açtığında nefesi kesildi. O... o nerede olduğunu bilmiyordu. Her yerde bir *şeyler* vardı. Aklına gelebilecek her türlü eşyadan oluşan yığınlar ve yığınlar. Altın kahramanların heykelleri, çatal bıçak takımları, tavalar, kadehler, mücevherler, yığınla altın sikke, silahlar ve daha fazlası birbirine karışmıştı. Romalılara aitmiş gibi görünen bir savaş arabası bir ağaca yaslanmış, zırh parçaları ve mobilya parçalarıyla dolup taşıyordu.

"Sürüye hoş geldiniz." Kraliçe ondan uzaklaşmaya başlamıştı bile, uzun ipek elbisesi cilalı kireçtaşı zeminde arkasından sürükleniyordu. "Çalınan ve kaybolan her şeyin gittiği yer. Yani... en azından çoğunun. Cüce cinler sizi bunun tam anlamıyla her şey olduğuna inandırabilir ama koleksiyonları istedikleri kadar tam değil." Eliyle omzunun üzerinden bir işaret yaptı. "Gel bakalım."

Abigail ona yetişmek için koştu, ara sıra durup daha garip ve tuhaf eşyalara bakmaktan kendini alamadı. Bir geminin ön cephesi gibi görünen şey de buna dahildi. Geminin baş kısmı çalıntı hazine yığınının üzerinde gururla yükseliyordu. Yanında bir tanrıça olması gereken ama daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir kadın heykeli vardı. Kadının derisi maviye boyanmıştı ve dört kolu vardı. Birinde kesik bir baş sallanıyordu, diğer ikisinde ise garip, çengelli bir kılıç ve bir mızrak gibi silahlar tutuyordu. Kesik başın altında bir kâse duruyordu ve içindeki sıvı kırmızıya boyanmıştı.

"Abigail," diye seslendi Titania.

"Özür dilerim! Geliyorum." Yetişmek için tekrar koştu.

Titania bir masanın yanında durmuş, sürünün geri kalanı kadar gelişigüzel yığılmamış eşyaları sıralıyordu. Özel görünüyorlardı. Bir eşya buldu ve onu diğerlerinin arasından çekip aldı, havaya kaldırdı ve ellerinde evirip çevirdi.

Bu bir hançerdi. Abigail'in tam olarak adlandıramadığı bir malzemeden yapılmıştı. Yeşil ve mavinin karışımıyla kararmıştı. Bıçağın yan tarafına tanımadığı bir dilde garip semboller kazınmıştı. Yazılar sivri ve sarmaldı, pürüzlü ve acımasız görünüyordu. Kabzası zarif, sürünen kıvrımlarla kaplıydı. Titania onu düşünceli bir şekilde avucunun içinde çevirdi ve parmaklarını bıçağın kenarında gezdirdi.

"Bu başka bir dünyadan geliyor," diye mırıldandı kraliçe, yüz ifadesi ciddiydi. "Üzerinde bir lanet var. Açtığı yaralar iyileşmiyor. Ve yaşayan her şeyi öldürebilir... hatta öldürülmesi en zor olan bizleri bile. Sanırım bu kalbine saplanırsa senin bile sonun gelir."

Titania bıçağı tuttu ve tekrar elinde çevirdi, bu kez kabzasını ona uzattı.

Abigail tereddüt etti. Bunun ne için olduğunu biliyordu. Valroy içindi.

Yutkundu, boğazı sanki aniden içine kum kaçmış gibi kurudu. "Ben... Ben böyle bir şeyi yapabilecek kapasitede miyim bilmiyorum."

"Yapmalısın. O gücü bulacaksın, Abigail." Titania bir adım daha yaklaştı, bıçağı hâlâ ona uzatıyordu. "Valroy'un hayatına son verecek gücü içinde bulmalısın... yoksa hepimiz öleceğiz. Hepimiz ve Dünya'daki tüm insanlar da."

Gözyaşları gözlerini yaktı ve düşmelerine izin verdi. Onları silmek için zahmet etmedi. Dalgalanan bir nefesle başını salladı ve kılıcın kabzasını kavradı. Çok uzun süre elinde tutmak istemediğinden, onu zihninin gözünde yaşayan ocağın üzerine koyarak eterin içine sakladı. Kılıcın elindeki ağırlığı onu hasta ediyordu. "Ben... Deneyeceğim."

"Denemekten fazlasını yapacaksın, Abigail." Titania ellerini onun omuzlarına koyup sıktı. "Yoksa hepimiz mahvolacağız."

ABIGAIL, çok kısa bir süre boyunca evi olan ağacın dibinde oturuyordu. Sadece birkaç gün olmuştu ama yine de burası onun için Haltwhistle'daki kulübeden daha önemliydi. Çünkü orası gerçekten ve tamamen ona aitti.

Artık onu bir daha görme ihtimali yoktu.

Puck ayaklarının dibinde oturduğu yerden mızızlanarak ona baktı ve kalçasını mıncıkladı.

Onun yanına oturdu ve hiç tereddüt etmeden köpeğe sarıldı. Uri de oradaydı ve kendi kendine sessizce mırıldanıyordu.

Güneş batıyordu.

Puck başını onun omzuna attı ve bir köpeğin yapabileceği en iyi şeyi yaparak ona sarıldı. "Çok korkuyorum," diye fısıldadı ona.

"Abigail." Titania. Kraliçe açıklığın kenarında belirdi.

Puck diğer kadına hırladı.

Artık gitme vakti gelmişti.

Ayağa kalkarak kendini fırçaladı ve yeşil pelerininin kapüşonunu saçlarının üzerine çekti. Çılgılık atmak istiyordu. Ağlamak istedi. Evinin bir köşesine çekilmek ve bir daha asla dışarı çıkmamak istiyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

Bu onun kaderiydi.

Teslim ol. Onun avı olacaksın.

Gövdesi, yüzeyine çakılmış ve sonra terk edilmiş silahlarla dolu bir ağacın önünde dururken göğsüne saplanan bir bıçağın görüntüsü zihninde o kadar canlı bir şekilde canlandı ki, bir anlığına gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Morrigan bu yolda yürümesi için onu seçmişti... her ne ise.

Uzanıp Puck'ı okşadı ve başının üstünü öptü. "Yakında görüşürüz." Uri'nin yanına gitti ve uzanarak elfe sarıldı. Kadın onun omzuna doğru hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Bu hiç adil değil," diye sızlandı elf.

"Her şey yolunda. Öyle ya da böyle, iyi olacağım." Uri'ye gülümsedi ama arkadaşına vermeye çalıştığı güvencenin hiçbirini hissetmiyordu. "Beni öldürmek istediğini sanmıyorum."

"Ama yapacağı şey daha kötü olacak!" Elf burnunu çekti ve kolunun tersini burnuna sürttü.

Bana hatırlatmana gerek yok. Ama bunun için teşekkür ederim. İç çekerek Titania'ya doğru yürüdü. Güneş onu ve gerginliğini beklemezdi. O

Bayodan'ın bir hafta önce kendisine hediye ettiği koyu yeşil ve kabarık gömleğin ipleriyle oynadı.

"Düğün taht odasında olacak. Oraya gidip beklemelisin." Titania uzandı ve Abigail'i kucakladı. Ona sıkıca sarıldı ve ayrıldıklarında yanağından öptü, dudakları uzun bir süre orada kaldı. "Sebat edeceksin. Çünkü sen hayatsın ve ne kadar korkunç görünürse görünsün hayat yenilmez."

"Keşke sana inanabilseydim."

"İnanacaksın. Çok yakında inanacaksın." Gülümsedi ve tekrar yanağından öptü. "Şimdi git, sevgili çocuğum. Ve cesur ol."

Başını sallayarak uzun bir nefes aldı, tuttu ve aceleyle bıraktı. Altındaki köklerin onu altın sandalyeli ve Sonbahar ağaçlı taht odasına taşımasına izin verdi.

Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Güneş ufukta alçalırken gölgeler de uzamaya başlamıştı. Ve karanlığın dokunduğu her yerde oda değişti. Kireç taşı mermere dönüştü. Yeşiller soluk mavilere dönüştü. Kahverengi ağaç kabukları gümüşü, kâğıt gibi ve soyulabilir hale geldi.

Karanlığın yolundan çekildi, güneş ışığının son anlarına tutunmaya çalıştı.

Özgürlüğünün son anlarına.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Artık ölümlü olduğu zamanlardan daha özgür değildi. Bunlar Valroy'suz geçirdiği son anlardı.

Son sarı ve kehribar rengi de uzaklaşmaya başladığında nefesini tuttu. Merhamet için onu dinleyen herkese dua etti. Cesaret için. Güç için.

Nefesini tuttu. Ve

güneş battı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

W Ayın ilk ışıklarıyla birlikte bir kutlama sesi duyuldu.

Abigail'in nefesi bir kez daha göğsünde düğümlendi, ama farklı nedenlerle. Etrafında renk cümbüşü vardı. Ağaçlardan mavi, çivit mavisi, kobalt ve cerulean tonlarında kumaşlar sarkıyordu. Ama onun etrafında da zümrüt, vermilyon, altın ve kayısı renginde dans eden figürlerden oluşan bir deniz tarafından giyilen dünyadaki her renk vardı.

Ve her biri maske takıyordu.

Sırıtan yüzlerin ve uzun, çıkıntılı burunların korkunç, kâbus gibi parıltıları onun yanında dönüyordu. Keskin dişler ve şişkin gözler, resmi kıyafetler ve gümüş takılarla karışmıştı.

Müzik yüksek sesle çalıyordu ama kalabalığın sesi neredeyse müziği bastırıyordu.

İşte oradaydı, her şeyin ortasında duruyordu. Kapüşonunu üzerine daha sıkı çekti ve başını aşağı çevirerek tüm bu hareketin yarattığı baş dönmesiyle savaşılmaya çalıştı. Titriyordu ve korkudan hasta olma isteğiyle savaştı.

Ve tam da her şeyin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğü anda? Kötüleşti.

Müzik durdu.

Kalabalık sessizliğe gömüldü.

Başını yukarı çevirerek, tüm dansçıların kendisinden uzaklaşarak taht odasının ortasını boşaltmasını dehşet içinde izledi. Ve eğer yere eriyip korkudan başka bir şey olmayan bir su birikintisine dönüşebilseydi, bunu yapardı. Çünkü orada, merdivenlerin tepesinde duruyordu.

Valroy'du.

Koyu mavi saçları taranmıştı ve yüzü bir maskeyle gizlenmemişti. Üzerinde hâlâ tişört yoktu, mavi mürekkepli dövmeleri gururla sergileniyordu. Belinde dizlerine kadar sarkan mavi ve kırmızı bir kuşak vardı. Kanatları açılmıştı ve kız kanatlarının pençelerinin esnemesini ve gevşemeden önce yumruk haline gelmesini izledi.

Ve tüm bu süre boyunca, belli belirsiz parlayan safir gözler onun üzerindeydi.

Yanında beyaz ipekle örtülü bir kadın duruyordu. Baş eğikti ve bir peçe yüzünü gözlerden saklıyordu.

Ama bu, elbisesinin önünü kirleten kırmızı damlaları ya da ayaklarının dibinde biriken kanı gizlemiyordu. Bocaladı ve o ana kadar Valroy'un elinin bileğini sıkıca kavradığını fark etmedi.

Astasha.

Kalbi burkuldu. "Bırak-" Sözleri ilk seferinde boğuklaşmıştı. Tekrar denedi ve hissettiğinden daha cesur görünmek için elinden geleni yaptı. "Bırak onu."

"Nasıl isterseniz." Valroy Astasha'yı serbest bıraktı. Zavallı kadın merdivenlere yığıldı. Yine de gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. İleriye doğru bir adım attı ve o hareket ettikçe, odanın kenarlarına yapışmış olan kalabalık daha da geriye çekildi. Ve tüm benliğiyle aynı şeyi yapabilmeyi diledi.

Yerinde durdu. Tanrılar yardımcısı olsun, bir tür kötü büyüyle olduğu yere mihlanıp kaldığını bilmiyordu, çünkü neden henüz dönüp kaçmadığına dair bulabildiği tek mazeret buydu.

Ona doğru attığı her adımda kalbinin daha da hızlandığını hissediyordu. Yaklaşmasını sadece birkaç el uzaklığında durdurdu. Gözlerinde parlayan her neyse, adını koyamıyordu. Yüz ifadesi düz ve pasifti ama o safir gözleri bir şeyle yanıyordu.

Öfke mi? Şehvet mi? Gurur mu?

Adam ona doğru uzandığında nefesi kesildi, pençelerini yüzüne geçirmesini bekliyordu. Ya da belki de onu bir kılıçla ezip geçmesini. Ama onun yerine, yavaşça, çok yavaşça, pelerininin bağını parmaklarının arasına aldı ve çekti. Zaten dehşete düşmüş olan geyiği korkutmamak için dikkatlice, pelerini kızın üzerinden itti ve aceleyle yere düşmesine izin verdi.

Bakışları kızın vücudunu taradı ve sanki her santimini içiyormuş gibi tekrar yukarı baktı. Tekrar ona doğru adım atarak aralarındaki mesafeyi yarıya indirdi ve kadının bir kez daha soluk soluğa kalmasına neden oldu. Engereğin saldırmasını bekliyordu.

Sessizlik. Kimse konuşmadı. Kimse hareket etmedi. Onu izledi. Safrayı nereden bulduğunu bilmiyordu.

Titania'nın şarap şişelerinden birine sahip olmayı dileyerek yutkundu ve konuştu.

"Buraya bir yaban domuzu hakkında bir adamı görmeye geldim."

Söyleyebileceği onca olası şey arasında -yapabileceği onca olası şey arasında- bu onun listesinde hiçbir yerde yoktu. Gerçek ve dürüst bir sevinçle güldü. *Oh, Abigail. Seni sevdiğimi biliyor musun? Bunu bende görebiliyor musun? Yoksa hâlâ anlayamayacak kadar korkuyor musun?*

Ve ah, onu nasıl da seviyordu. Böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğinden emin değildi ama şimdi onu gördüğünde aklında hiçbir şüphe kalmamıştı. Morrigan'ın onu ahlaksız, boğucu, katil bir Unseelie yaratığına dönüştürmesini dilemişti. Ama şimdi onun neye dönüştüğünü görebildiğine göre, nasıl başka bir şey isteyebilirdi ki?

O kusursuzdu.

Sivri kulaklar. Neredeyse sarıya çalan yosunlu yeşil gözler. Ve lal rengi saçlarına karışmış yeşil sarmaşıklar vardı. Yeşil sarmaşıklar... ve çok iyi tanıdığı bir çiçeğin çiçekleri.

Gle'Golun tarafından yok edilmemişti.

Onlara dönüşmüştü. Ya da belki tam tersi. Umurunda bile değildi. Yüzünü, korumak için çok uğraştığı o pasif, sert ifadeye geri döndürmek için mücadele ediyordu. Onu kollarının arasına alıp onunla birlikte ortadan kaybolmamak için mücadele ediyordu. Onu demir bir kafese atıp işkenceye başlamak için. Omuzlarını dikleştirerek kanatlarını açtı ve onun yosun yeşili gözlerinin korkuyla daha da açılmasını izledi. "Merhaba, küçük cadı. Küçük Seelie. Kutlamaya katılmak için mi geldin?" Kollarını iki yana açtı ve cadı her hareketinde irkildi. Sırıttı. "Bu gece taç giyeceğim Kral."

"I-" Sesi titriyordu. Zavallı şey dehşetin ötesindeydi. Güzeldi. Çok lezzetliydi. "Benimle yaptığınız anlaşmayı size hatırlatmaya geldim, Unseelie Prensi."

"Öyle mi?" Bir kez güldü ve ondan bir adım geri çekildi. "İnsanlığını kaybettiğinde seninle yapılan tüm anlaşmalar geçersizdir, ya da Din'Glai öyle karar verdi." Yanındaki kalabalığa eliyle işaret etti. "Seninle yaptığım tüm anlaşmalar iptal edildi."

"O zaman ben de başka bir anlaşma yapmak istiyorum." Mükemmel.

Korku ve çaresizlik.

Nasıl kullanılacağını çok iyi bildiği iki şey. Ona döndü ve acımasızca gülümsedi. "Peki sen ne öneriyorsun, küçük Seelie?"

Çırpınıyordu. Ne söyleyeceğini bilemediği açıktı. Zavallı şey, buraya pazarlık yapacağını bilerek gelmişti.

ama tam olarak ne yapacağına dair hiçbir *fikri* yoktu.

"Bana bir anlaşma yapmak için düğünümü böldünüz ve bunun ne olduğunu bilmiyor musunuz? Pah... Hayal kırıklığına uğradım." Yanaklarında oluşmaya başlayan pembeliğe sırtarak bir köpekbalığı gibi onun etrafında dönmeye başladı. Ama sağ olsun, onu takip etmek için dönmedi. Adam onun arkasında durdu ve başını kulağına yaklaştırdı. Adam ona fısıldarken kadın ürperdi. "Rüyamda seni gördüm... Sen de beni gördün mü?"

"Hayır," diye cevap verdi, sesi kısık ve neredeyse sessizdi.

"Öyle mi?" Adam sırtıttı. Bir yalan. "İnime girdin... çünkü benim avım olmak istiyorsun."

Kadın dönüp ona bakmaya çalıştığında, adam ellerini omuzlarına koyarak onu yakaladı ve sırtını kendisine dönmesini sağladı. Güldü, sessiz ve acımasız bir sesle. Evet. Onu rüyasında görmüştü. Çünkü rüyaları bir ve aynıydı. Sözleri hâlâ bir fısıltıydı, sadece onun içindi, başka kimse için değil. "Sen benimsin, Abigail Moore. Bunu asla unutma. Ama benimle dans etmek istersen, emrine nasıl karşı koyabilirim?"

Başını onun saçlarına gömdü, kokusunun tadını çıkardı. Yaz gibi kokuyordu, güneş ışığı ve taze çimen gibi. Ağaçlar ve ılık rüzgâr gibi. Onun kokusu onun olmadığı her şeydi ve onu asla terk etmemesini istiyordu.

Kız titriyordu, adamın avuçlarında *titriyordu*. Ellerini omuzlarından aşağı kaydırды, yavaşça kollarını okşadı, ta ki bir tanesini karnına doğru kaydırana kadar, parmaklarını genişçe açtı ve onu kabaca kendine doğru çekti.

Ve onu görmenin kendisine ne yaptığıının kanıtına.

Kadının boğazından çıkan çığlık o anki durumuna yardımcı olmadı.

"İşte *sana* anlaşılmam, küçük Seelie. Astasha'yı bir kraliçe olarak... saldırgan bir seçim olarak görüyorum, ama tamamen ilgisiz. Seni gelinim olarak almak istiyorum. Önüne ilk anlaşmamızı koyuyorum: Labirentimi çöz, yoksa tacımı giyersin."

"Peki bu meydan okumayı tamamlamak için ne kadar zamanım olacak?" Kadının eli adamın bileğine dolanmış, onu sıkıca kavramıştı. Ama onu uzaklaştırmaya çalışmıyordu. Sadece canını kurtarmak için tutunuyordu. "Umarım iki haftadan fazla sürmez?"

"Bu gece konyak şarabına doydum ve kendimi... cömert hissediyorum. Sana baharın ilk çiçekleri açana kadar zaman vereceğim." Bunun gerçekten ne kadar belirsiz bir süre olduğunu bildiği için kıkırdadı. İki gün mü? Ya da iki yüz yıl?

Abigail'inin dengesini bozmayı seviyordu.

Yine de mevsimlerin artık o kadar çabuk geçmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Gerçekten de sürünerek geçmelerini umuyordu.

"Bu oyunu kazandığımda ne alacağım?" Omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. Gözlerinde öfke parlıyordu ve adam bunu görünce neredeyse inliyordu. "Savaşlarından vazgeçecek misin?"

"Hayır. Vazgeçemem. Ama... Hayatımı ortaya koyacağım." Sırıttı. Kızın gözlerindeki öfke durakladı. Bu da neydi? Onun ölmesini istemedi mi? *Hayır. Sana olan arzusu yerine ölümü seçti. Bu dünyadaki diğer herkes gibi senin de toprakta çürümeni diliyor.* Ama umut zararlı bir ottu ve onu kökünden söküp atsa da geri döneceğinden emindi. "Labirentimi çözersen, canımı almana izin veririm."

Sessizlik.

Abigail ya vazgeçmeden ya da bulduklarından memnun olmadan önce bakışları onun gözleri arasında gezinerek onu aradı. Bir kez başını salladı, sertçe. "Anlaştık."

"Muhteşem! Şimdi, ben-"

"Ama benim başka şartlarım var." Kadın onu iterek kendisinden uzaklaştırdı. Adam bu hareket karşısında o kadar şaşırılmıştı ki, kadının gitmesine izin verdi. "Şartlarımın derhal yerine getirilmesini istiyorum."

Adam güldü. "Söyle bakalım! Nedir bu taleplerin Seelie cadısı?"

"Bayodan ve Cruinn'in tüm suçlarını affedeceksin. Onların yemini Din'Glai'nin kararına rağmen geçerli olduğunda ısrar ettikleri vesayet yetkisini bana vermeleri tamamen senin isteğinle oldu. Sana sözde ihanet etmelerinin suçlusu sensin. Onları affedeceksin."

Valroy bir an düşündü, parmağını çenesine vurdu ve sonra elini umursamaz bir tavırla salladı. "Tamamdır." Aslında bu iki yaratığa karşı hiçbir kin beslemiyordu. Özellikle de avı artık avucunun içindeyken. Onlar dostuydu ve onlarla olan sorunlarını çözdüğü için mutluydu.

"Adil oynayacaksınız. Zamanı kısaltmak yok, ucuz numaralar yok." Suçlayıcı bir tavırla onu işaret etti.

Adam elini göğsüne götürdü. "Kim, ben mi?" Kıkırdadı ve sonra eğildi. "Pekâlâ. Bitti." Başını onun bakışlarıyla buluşacak kadar kaldırdı ve ses tonunun günahkâr ve alçak olmasına izin verdi. "Ne olursa olsun, seninle vakit geçirmek istiyorum..."

Yanakları kızardı ve ondan bir adım geri çekildi, bakışlarını kaçırdı, onunla boy ölçüşmeye devam edemedi. O zayıf anında saldırdı, öne atladı ve kanadının pençeleriyle saçlarını yakaladı, avucunun içinde dolaştırdı.

Çılgılık atıyor, debeleniyor ve tekmeliyordu. Gle'Golun'un sarmaşıklarının bileklerinin etrafında hızla oluşmaya başladığını görebiliyordu. Onun gücü konusunda bir şeyler yapması gerekecekti. Onun kendisini yenebilmesini istemiyordu.

-Bunun ne eğlencesi olabilir ki?

Onu göğsüne doğru çekti, bir kanadını etrafına dolayarak kollarını yanlarına hapsetti. Çenesini avucunun içine alarak başını çevirdi ve onu öptü. Tam da umduğu gibi oldu. Adam onu, ölümünden sonra geçen mevsimler boyunca hissettiği tüm öfke ve gazapla öperken donakaldı, sersemledi.

Onunla şimdi ve burada evlenebilirdi. Evlenebilirdi. Demir zincirler ve demir bir halkayla taht onun olacaktı. Ama iki nedenden ötürü bunu yapmak istemediğini fark etti. Birincisi, eğer yeni bir kraliçeyle meşgul olursa... yeni bir taht ihmal edilecekti.

İkincisi ve çok daha sorunlusu, onu seviyordu.

Ve şimdi onun da kendisini sevmesi için belirgin ve umutsuz bir arzu duyuyordu. Onunla evlenmek *istemesini istiyordu*.

Bu ne cüret?

Bana kendini sevdirmeye nasıl cüret edersin?

Seni sevmemi sağlayıp sonra da ölmeye nasıl cüret edersin?

Adam ondan ayrıldığında, kadın nefessiz kalmış, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Yıldızların yanında, kızın tadı çilek, elma ve aklına gelebilecek tüm tatlı meyvelerin karışımı gibiydi. Onu istiyordu. Hayır. Ona *ihtiyacı vardı*. Ve eğer ona sahip olabilecekse bu dünyayı ve var olan diğer her bir dünyayı yakıp yıkabilirdi.

Avucunu onun yanağına koydu ve korkmuş bakışlarıyla buluştu. "Uyu."

Artık daha güçlüydü. Çok daha güçlü. Bir an için bocaladı, Neredeyse onunla savaşıyordu. Ama onu tekrar öpmek için hareket etti, dudaklarının onunkilere değmesine izin verdi ve kelimeyi ikinci kez fısıldadı. "Uyu."

Kadın adamın kollarında gevşedi. Onu yakalayan adam, bir kolunu dizlerinin arkasına geçirdi ve ödülüne gülümsedi. O kazanmıştı.

Gece onun
olmuştu. "Valroy."

Yukarı baktı. Orada, tahtın yanında durmuş, her zaman yaptığı gibi kendi kişisel su birikintisine damlayan deniz canavarının ta kendisiydi. Hâlâ Valroy'un onu bıraktığı yerde, merdivenlerin üzerinde duran Astaşa'nın parçalanmış haline bakıyordu.

Çenesi titreyerek iç çekti. Arkadaşına bir kez başını salladığında, söylenecek bir şey olmadığını biliyordu. Düşmüş olan Leydi Astasha'nın artık ona bir faydası yoktu. Olabileceği tek şekilde serbest bırakılacaktı.

Arkadaşı ve onun hissettiği acı için keder duyuyordu. Ama ilgilenmesi gereken kendi meseleleri vardı.

Kanatlarını kendi etrafında katlayarak gözden kayboldu.

Sonunda oyunumuza ciddi bir şekilde başlayalım, küçük Seelie.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Titania evinin penceresinden yıldızları izledi. Uzun bir nefes verdi ve geceliğinin ipiyle oynadı. Abigail Unseelie sarayına geri dönmüştü ve dünyanın sonu henüz gelmemişti. Ufukta ne savaş alevleri ne de davul sesleri vardı.

Valroy henüz kral değildi ve halkının ölümü henüz başlamamıştı.

Her ne yaptıysa işe yaramıştı. Şimdilik.

"Bu gece uyumayı düşünüyor musun?"

Kocasının azarlamasına sırtıttı. "Belki. Seni uyutmuyor muyum?"

"Belki de." Kocasının derin bir iç çekerek yatakta yuvarlandığını duydu.

"Aklınızdan geçenleri söyleyin kraliçem. Yoksa bu gece uyuyamayacaksınız ve ben de siz yanımda olmadan dinlenmekte zorlanacağım."

"Ben sadece Abigail'in yapılması gerekeni yapacak güce sahip olmasını umuyorum. Hançerini o piçin kalbinin derinliklerine saplayabileceğini umuyorum." Titania gece gökyüzüne bakmadan önce kocasına bir göz attı. Sonbaharda her zaman olduğu gibi esinti keskin ve soğuktu ve evinin sıcaklığına karşı harika hissettiriyordu.

"Peki ya yapmazsa?"

Sesinde bilmiş bir ton vardı.

Titania başını pencerenin pervazına yasladı ve gözlerini kapadı. Çok yorulmuştu. Yorgun değildi ama uyuyacak kadar da değil. Düşünceleri uyumak için çok fazla çalkalanıyordu. Ama *bitkin düşmüştü*. Her şeyden. Valroy'dan, Tir n'Aill'den, sürekli mücadeleden.

Sürekli oyunlardan.

"Eğer yapılması gerekeni yapamıyorsa?" Gece ormanına bir kez daha baktı. "O zaman ben yaparım."

KUTLAMA BİTMİŞTİ, üğün bilinen nedenlerden dolayı iptal edilmişti. Konuklar gitmişti. Ama süsleri hâlâ duruyordu. Kumaş afişler,

Yemek dolu masalar, her yatay yüzeye bırakılmış yarısı boş kadehler.

Ve Leydi Astasha, hala düştüğü yerde, merdivenlerde yatıyordu. Herkes tarafından unutulmuş.

Herkes tarafından
terk edilmiş. Onun
dışında.

Anfar yumruklarını yavaşça sıkıp açarak ona yaklaştı. Çılgılık atmak istedi. Ağlamak istedi. İkisinin de işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu. Beyazlara bürünmüş, kıpkırmızı olmuş, çaresiz ve kırılmış haliyle onu görünce kendi derisinden sürünerek çıkmak istedi.

Hayır, kırılmış
değil.

Dövülmüştü.

Astasha teslim olmamıştı. Paramparça olmuştu. Büyük ve parlayan yıldız-parlayan Leydi Astaşa, dokunulmaz ve ulaşılmaz- gökyüzünden düşmemişti. Aşağıya sürüklenmişti.

Yaptığı şey için Valroy'dan nefret etmek kolay olurdu. Ondan nefret etmek ve Astaşa'yı parçalayıp arkasında sadece bir kabuk bıraktığı için intikam yemini etmek çok ama çok kolay olurdu. Ve Anfar'ın büyük bir kısmı tam olarak bunu yapmak istiyordu. Ama yapmadı. Çünkü Valroy'un *çok daha kötüsünü* yapmaya muktedir ve istekli olduğunu biliyordu.

Hiçbir zaman onun ayaklarına kapanıp yalvararak ağlamamıştı. Ona dokunması, kendisiyle evlenmesi, vücudunu ikiye ayırıp içine girmesi için yalvarmadı. Adam onun aklını parmaklarının arasında dolaştırabilir ve onu dilediği her şey için kullanabilirdi.

Ama yapmadı.

Acısız bir şekilde onun zihnini her şeyden boşaltmıştı. Onu boş bir kabuk olarak bıraktı. Etrafında olup biten her şeyi hissetme, önemseme ya da düşünme yetisini elinden almıştı.

Valroy'un bir piyon olarak kullanmak istediği kadına yaptığı şey en garip, en korkunç şekilde bir merhametti.

Bunu anlayabilirdi.

Ama yine de Valroy'un suratını tırnaklarıyla parçalamayı çok istiyordu. Yavaşça. Çok, çok yavaşça.

Astasha'yı kaç yıl boyunca uzaktan izlemiş, kalbini düğüm düğüm etmişti? Diğerleriyle gülüşünü, diğerleriyle yatışını ve her zaman onu takip eden bir sürü sadık arkadaşı varmış gibi görünmesini? Ama şimdi neredeydiler?

Ona taptıklarını iddia eden, tahtta onun yerine oturabilmesi için Valroy'un ölmesini dileyen tüm o asiler neredeydi?

Hiçbir yerde. Kimse merdivenlerden inmesine yardım bile etmedi. Sadece o vardı. Ve tereddüt etti, yaklaşık on adım ötede durmuş onu izliyordu. Kalbi bir kez daha düğümleniyordu, ama çok farklı bir nedenden dolayı.

Onu seviyor muyum?

Bir zamanlar sevdiğimi sanmıştım.

Ama şimdi o kadar emin değildi. Valroy'un Abigail'e olan aşkının ona neler yaptığını görmüştü. İçindeki neşeyi alıp götürmüş ve onu zar zor tanıdığı bir yaratık haline getirmişti. Umutsuzluğundan ancak kız hayata döndürüldüğünde kurtulabilmişti.

Din'Glai'nin çoğu Valroy'un Abigail kutlamada ortaya çıktığında onunla hemen evlenmesini bekliyordu. Evlenmeyince hepsi şok olmuştu. Ama o öyle değildi. Arkadaşını anlıyordu, belki de kendisini anladığından bile daha fazla.

O aşıktı.

Ve aşk en çok neyi arzular, aynı şekilde karşılık görmekten başka?

Anfar'ın gözünden bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı kaydı. Etrafında her zaman biriken su birikintisine katıldı. Karışma daha fazla tuzlu su eklemek pek umurunda değildi.

Astasha'nın onu ne kadar sevdiğini bilip bilmediğini merak ediyordu. Onu ne kadar *istediğini*. Ama onun etini değil - eğer ona sorsaydı buna sahip olabileceğini biliyordu. Ama belki de çok utangaçtı. Birbirlerinin kollarına girdiklerinde, onun sevgisini kazanma şansını yakalayacağından ama başarısız olacağından çok korkmuştu. Kendisine defalarca, tekrar tekrar anlattığı hikâye buydu.

Eğer beni kucağına alırsa, onu kazanmakta yetersiz kalacağım. Onun gibi ıslıl ıslıl, parlak ve güzel biri benim gibi birini nasıl sevebilirdi ki?

Ona doğru bir adım attı.

Ve kendine defalarca anlattığı o hikâyenin bir yalan olduğunu biliyordu. Hangi nedenlerle olduğunu anlayamadığı bir yalandı bu. Ama gerçek şimdi ona bakıyordu, kanla lekelenmiş ipek ve dantel gelinliğinin içindeki kırık şekli.

Beni kucağına alırsa, ona olan aşkımın başından beri bir maskaralık olduğunu keşfedebilirim.

Onu görmek ona keder verdi. Oh, nasıl da acıdı. Onun için acıdı. Kendisi için acı çekti. Ama Gle'Golun'un kenarından çekip çıkardığı, elleri kanlı ve sarmaşıklardan yarı yenmiş, kırık dökük, ağlayan adam yığını değildi.

Valroy, Abigail'in çoktan gittiğini bildiği halde çiçeklerin arasından pençeleriyle ilerlemeye çalışmıştı. Anfar ona ulaştığında, prensin parmaklarının ve kollarının kemiklerini görebiliyordu. Ve yine de, umutsuzca, karanlığa onun adını haykırmişti.

Anfar'ın canı yanmıştı.

Ama o *böyle* acı mıyordu.

Neden? Neden Astaşa'yı sevdiğine inanarak kendini kandırmıştı? Ya da belki de onu seviyordu ama aynı şekilde değildi. Ona doğru bir adım daha attı ve kadın ilk kez kıpırdandı.

Başı öne eğikti ve beyaz ipekten opak bir örtüyle kaplıydı. Örtüyü kaldırdı ve Anfar, örtünün altından sızan taze bir kan damlasının taşların üzerine düşmesini ürpererek izledi.

"Merhaba?" Elini titreyerek ona doğru uzattı. Sesi hüzünlüydü, uzaktı ve hiçbir ağırlık taşı mıyordu. Sanki sadece rüya gören birinin sesi ydi. Başka bir hayatı ya da başka bir zamanı düşünüyordu. "Korkarım atımdan düştüm, iyi şövalye."

Anfar'ın kalbi ikiye bölündü. Ona doğru bir adım daha attı ve elini nazikçe kendi elinin içine aldı. "Ben şövalye değilim leydim, ama yine de size yardım edeceğim."

"Oh... ne güzel."

Merdivenlerde onun yanına oturdu, kanı umursamadan.

"Dikkatli olun. Örümcekler var." Sessizce kıkırdadı, esprisiz bir sesle. "Isırıyorlar. Sanırım zehirlendim. Belki de beni kulemden kurtarırlar. Onlara sorabilir miyim, ne dersin?"

Boğazındaki yumruyu güçlkle yutabildi. "Olabilir," diye mırıldanmayı başardı. Gözyaşları şimdi daha ağır dökülüyordu. Gelmelerine izin verdi. Onlara katılacak daha pek çok kişi olacaktı. "Ama seni özgür bırakabilirim."

"Kurtarabilir misin? Ne kadar harika. Burası çok korkunç bir yer. Ne duvarlarım, ne pencerelerim, ne de kapılarım var."

Anfar yavaşça peçesini kaldırdı. Örtüyü kadının üzerinden kaldırdı ve yeni yağmış kar kadar saf olan saçlarının üzerinden geri çekti. Ya da öyle olmalıydı. Düz ve pürüzsüz olduğunu ve ay ışığında nasıl parladığını hatırlıyordu. Ama şimdi karmakarışık ve bakımsızdı.

Ama göğsünden boğulma sesini çıkaran şey bu değildi.

Oh, Astasha.

Çiviler gitmişti. Kafatasına çakılmış olan demir çiviler çoktan sökülüştü. Ama delikler... delikler kalmıştı. Sağ gözü gitmiş, geriye sadece kabuk bağlamış ve vücudunun lanetli metalin neden olduğu yaraları iyileştirmek için nafile bir çaba sarf ettiği kanlı bir çukur kalmıştı.

Elmacık kemiğinden saçlarının hizasına kadar uzanan kare şeklindeki yaralardan, olabilecek her tonda kan sızıyor ve akıyordu. Birisi sahte düğününden önce onu temizlemeye çalışmış ama çene çizgisi boyunca bazı lekeler bırakmıştı.

"Merhaba şövalye." Zayıfça gülümsedi. Onu göremiyordu. Diğer gözü sağlandı ama ileriye göremiyordu. Kafatasındaki hasar görme yetisini elinden almıştı. Muhtemelen en iyisi buydu. Ayağa kalkacakmış gibi kımıldadı.

İrkilerek onu tuttu, tam o sırada ayağı kaydı ve düşerek kollarına yığıldı.

Sonunda onun kollarındaydı.

Onca yıl onu diledikten, dua ettikten ve özlemini çektikten sonra mı? Onu tutuyordu. Kan ve çürük kokuyordu ve adam şakağını öpmek için başını eğdi. "Çok üzgünüm Leydi Astasha. Çok ama çok üzgünüm."

"Kim o...? Ben miyim? Hayır, ben bir baykuşum, sadece daldaki bir baykuş. Ben bir leydi değilim."

Onu nazikçe kucağına çekti, kollarının arasına alabilmek ve başını omzuna yaslayabilmek için karşısına yanlamasına oturttu. "O zaman sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel baykuşsun."

"Çok tatlısınız, Sör Şövalye." Mırıldandı. "Okyanus gibi kokuyorsun. Denizci misin?"

Durakladı. "Evet."

"Denizcileri severim." Gülümsedi. "Kandırması çok eğlenceli. Kendilerini denize atmalarını sağlamak çok kolay. Geminin kenarında dans ederdim, ay ışığında bir tutam beyaz ve ipek gibi görünürdüm ve kollarımı onlara uzatırdım. "Beni sevin," derdim, "ben de sizi sonsuza dek seveyim. Oh, kolayca ölümlerine atladılar ve boğuldular." Kıkırdadı. "Çoğu denizcinin yüzme bilmediğini biliyor musun? Ne aptallar bu ölümlüler."

"Katılıyorum." *Yıldızlar, bana güç verin.*

"Ve şimdi ve sonra, bir mücevher asardım..." Sözlerini yarıda kesti. Titreyen elini uzatıp parmak uçlarını adamın yanağına bastırdı. "Merhaba? Korkarım atımdan düştüm, iyi şövalye."

Gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Derin bir nefes aldı ve onu ele geçirmekle tehdit eden hıçkırıklarla savaştı. Bir kez başladı mı, durması mümkün değildi. Ve yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. "Buradayım leydim."

"Ben bir leydi değilim. Ben bir baykuşum." Kıkırdadı. "Aptal şövalye."

Bir kez daha kalın kalın yutkundu ve gözlerini zorla açtı. Çaresizlik içinde ona sarılmak istese de, elinden geldiğince nazikçe ona sarıldı.

Eğer isterse onu bu şekilde tutabilirdi. Leydi Astasha'nın parçalanmış halini kendi arzuları uğruna sakladığı için kimse onu yargılamazdı. Kendi bencilliği için. Ama kollarındaki kadın, kendisini sevdiğine inandırdığı kadın *değildi*.

Ya da sevdiği ama... belki de sevdiğini sandığı kadar değil. Ya da sevmesi gerektiği kadar.

Bunu bilmiyordu.

Kollarındaki yaratık nefes aldı. Konuşuyordu. Ara sıra yürüyebiliyordu.

Ama o Leydi Astasha değildi.

Henüz ölmesine izin verilmemiş bir cesetti.

Derin bir nefes aldı, yavaşça, kekeleyerek verdi. Ve ona fısıldadı. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel baykuşsun."

"Teşekkür ederim, Sör Şövalye."

"Bir kulede kapana kısıldın. Örümcekler seni oraya, duvarsız, kapısız ve penceresiz bir yere hapsetti."

"Evet! Evet, işte bu. Unutmuşum." Gülümsedi. "Bana hatırlatman ne güzel."

Yapacağı şey konusunda onu telaşlandırmamak için elini çok dikkatli bir şekilde kaydırды. Bir elini ensesine koyarak başını kavradı. Avucunu da diğer taraftan çenesine dayadı. Ama önce alnını onun şakağına dayadı. "Çok özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm."

"Ama neden?"

"Seni kulenden kurtarmak için buradayım."

"O zaman kanatlanışımı izle, benim sadık Şövalyem. Kapıları aç ve kanatlanışımı izle."

Valroy'un arkasında belirip onu karnından bıçaklayıp bıçaklamadığını merak edecek kadar içten gelen bir acıyla dişlerini sıktı. Ona bir kez daha fısıldadı, kendi kederinin kalınlığı içinde zar zor duyuluyordu. "Elveda, Astasha. Seni sevmiştim."

Yanağına hafifçe dokunan bir el. "Güle güle, Anfar..."

Başını döndürdü.
Çabucak yaptı.
Bir çırpıda... Ve kız
gitmişti.
Anfar onu göğsüne bastırdı ve feryat etti.
Ve bir yerlerde dua etti, onu duyan herkese ruhunun kanatlanması için dua
etti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

A bigail yavaşça uyandı, kendini en kötü türden bir sarhoş gibi hissediyordu. Uzuvarları ağırlaşmıştı. Yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyordu ve bu şey gecenin serin havası gibi kokuyordu. Sessiz bir inilti çıkararak yan tarafına yuvarlandı.

Ne olmuştu?

Hafızası bulanıktı. O... gece gelmişti. Taht odasının gözlerinin önünde dönüşmesini izlediğini hatırlıyordu. Sonra Valroy, bir gala ve...

Oh.

Ayağa fırladı. Elleri altından kaydı ve başladığı yere geri yığıldı. Ve yanından gelen karanlık bir kıkırdama sesi korktuğu gibi olduğunu gösterdi. Yalnız değildi.

"Merhaba küçük cadı."

Adamın mırıltılı sesi kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Bu onu sersemlikten uyandırmaya yetti. "Sen-sen-" Ondan uzaklaşmaya çalıştı. Altında ipek yastıklar ve battaniyeler vardı. Onun yatağındaydı. Ama kolları neden bu kadar ağırdı? Neden kendini bu kadar güçsüz hissediyordu?

"Sana bir büyü yaptım. Evet, yaptım. Yaptım. Sızlanmanı ve kıvranmanı istemedim."

Yatağın kenarına ulaştığında dışarı tırmandı. Bir an önce aralarına mesafe koymasına gerekiyordu-

Boynuna dolanan bir şey, tartışmaya yer bırakmadan ilerlemesini durdurdu. Bir *hışırta* çıkardı ve yere düştü, tam kıcının üzerine indi. Boğazını kavradı ve avuçlarının altında kaşınan bir tür metalden yuvarlak bir yaka buldu. Onu çekti ama yerinden oynamadı.

"Zahmet etmeyin. Bu demir." Valroy yatağından kalkıp kızın ayaklarının dibinde durdu ve kendini ne kadar muzaffer hissettiğini yansıtan o sadist ifadeyle sırtarak ona baktı. Ya da aslında ne kadar muzaffer olduğunu. Uzandı ve yerden demir zinciri aldı. Boynundaki tasma ile yatağın direği arasında uzanıyordu.

"Beni yatağına mı zincirledin?"

"Elbette." Adam zinciri çekerek onu ayağa kalkmaya zorladı, zincirin ucunu kısaltırken boğulmasını diye. "Başka bir şey bekler miydin?"

Hayır, gerçekten. Beklemezdi. Ama bu ona ters ters bakmasına ve alevler içinde kalmasını dilemesine engel olmadı. Ama bu onun yeteneği değildi. Aslında, demirle zincirlenmişken yeteneklerini kullanabileceğinden bile emin değildi. "Bırak beni gideyim."

"Hayır." Adam zinciri tekrar çekerek onu daha da yaklaştırdı. Ona çarpmamak için ellerini göğsüne bastırmak zorunda kaldı. Adam onu izledi, sırtışı kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Bu ifadeyi çok özlemişim."

"Bırak beni Valroy. Bu anlaşmamızın bir parçası değildi."

"Hayır, değildi. Ve bu nedenle, buna karşı bir şart koşmadığınız için istediğimi yapmakta özgürüm." Kanatlarından birini onun sırtına doladı. Pençeleri omzuna yerleşerek onu kendine doğru hapsetti. Zincirli olmasaydı bile yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir elini kaldırdı ve parmaklarını çenesinin altında gezdirdikten sonra başparmağını alt dudağının altındaki çukura dayadı. Tırnağının ucunu hissedebiliyordu.

Yanakları ısındı. *Lanet olsun!*

Yüzünün kızardığını fark etmediğine dair tüm umutları, gülümsemesi tekrar sırtıma dönüşüğünde yok oldu. "Seni özledim, Abigail."

Adamın göğsünde yankılanan sesinin gürültüsünü avuçlarının altında hissedebiliyordu. Sesi, ufukta yaklaşmakla tehdit eden bir fırtına gibiydi. "Kirli numaralar yok demiştim."

"Bu kirli bir numara *değil*. Sen Seelie'sin ve karanlığa adım atacak kadar aptalsın. Artık benim tutsağımsın." Başını hafifçe eğerek ona yaklaştı, nefesini yanağında hissedebileceği kadar yaklaştı. Başını ondan yana çevirdi ama adam yanağını avucunun içine aldı. "Şimdi, şimdi, inatçı olma. Yaptığın şeyin bedeli bu."

"İnatçı mı? Ne yaptım ki?" Şimdi yine ona dik dik bakıyor, ellerini göğsünde yumruk haline getiriyordu. Onun gibi keskin tırnakları olmasını diledi, böylece tırnaklarını derisine geçirebilirdi. Gelmelerini diledi ama boğazındaki demir onun gücünü çalmış gibiydi.

Korku onu bir anda yakaladı.

Çaresizdi! "Dur, lütfen, bırak gideyim."

Etrafını saran kanadın çekişi, karşı koyabileceğinden daha güçlüydü ve ona doğru bastırıldı. Ciyakladı ve ona yalvarmaya başladı ama adam onu sessizce susturdu, dudakları kulağına değdi.

"Sus, küçük Seelie. Sana zarar vermeyeceğim." Adam elini kızın sırtına bastırdı ve elini aşağıya, pantolonunun altına kaydırıp kışının yanaklarından birini kavradığında kızın nefesi kesildi. Sıktı *ve sertçe* sıktı. Canını yaktı ama kendi iradesi dışında çıkan ses acıdan değildi. Ona daha çok bastırdı, onun elinden kaçmaya çalıştı.

Kavrayışının ona yaptıklarından kaçmaya çalışıyordu. Ateş üzerine hücum etti, sinirlerini aydınlattı ve onları yaktı, acıyı tamamen beklenmedik, tamamen istenmeyen ve zarif bir şekilde harika bir şeye dönüştürdü.

"Düzeltilme." Onu terk eden hırıltı vahşi ve muhtaçtı. "Seni *fazla* incitmeyeceğim." Adamın arzusunun karnına bastırıldığını hissedebiliyordu. Eski tanrılar adına -belki de artık bir fae olduğuna göre, ondan kurtulabilirdi.

Olabilir.

Kelimeleri bulmayı başardığında, nefes nefese kalmıştı. Cevabı bilmekten korkuyordu ama yine de buna ihtiyacı vardı. "Beni almak mı istiyorsun?"

"Hm. Hayır." Eli pantolonundan kaydı ve sırtının alt kısmına yerleşti. "Her ne kadar bunu yapmak beni memnun edecek olsa da. Seni fethetmeyeceğim... henüz."

Ne büyük bir rahatlamaydı. Aynı zamanda bir hayal kırıklığı. Neden *hayal kırıklığına* uğramıştı ki? Onun nesi vardı?

Kendi kargaşasını düşünmesi için ona yeterince zaman vermedi. Yanağını kavrayan eli saçlarına kaydı ve onu sıkıca avucunun içine aldı. Adam başını geriye çekip boğazını ona gösterdiğinde nefesi kesildi.

Dudaklarının nabzına değmesi kadının ürpermesine neden oldu. Kulağına doğru yavaş, şehvetli ve titiz bir öpücük çizgisi izledi. Bu, ruhunun bir parçasını yerinden oynattı ve kendini onun avuçlarının içinde rahatlarak buldu.

Kulağının memesini ısırduğunda, inlememek için kalan gücünün her zerresini kullanması gerekti. Adam kıkırdadı. Konuştuğunda sesi alçak ve kendi ihtiyacıyla kalındı. "Tadın yaz güneşi gibi. Sanırım seninle sarhoş olabilirim, küçük Seelie. Seni şimdi almamı ister misin? Seni yere atıp bir yaban domuzu gibi kızartmamı mı? Hm? Bana teslim olmaya hazır mısın?"

"Hayır..."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ondan uzaklaştı, sadece başını kendisine döndürecek kadar. "Seni zincirlememe gerek yok. Seni bu şekilde tutmama gerek yok."

benim tutsağım. Labirentimi çözmek istiyorsun ve bunu yapabilmenin tek yolu... onun sınırları içinde kalmak. Kendini benim tutsağım yaptın, Abigail."

Saçlarını bıraktı ve boynundaki tasmayı tuttu. Tıkırdayarak açıldığını hissetti ve adam tasmayı fırlatarak yere düşmesine izin verdi.

Ve korkunç, batan bir hisle onun haklı olduğunu anladı. *Labirentini çözmeden onu yenemem. Ve bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum.*

Merkezi gözümün içine bakan bir Labirenti nasıl çözeceğim?

Ama o yakalanmıştı. Onun oyunlarında ve safir bakışlarında kapana kısılmıştı. Çünkü hayır, ona teslim olmaya hazır değildi.

Yine de o günün er ya da geç geleceğini biliyordu.

Yavaşça, her seferinde bir uzvu, onu bıraktı. Onu kendisine bağlayan kanat, ondan en son sıyrılan kanat oldu. Sendeleyerek bir adım geri attı ve elini adamın onu öptüğü boğazına götürmekten kendini alamadı. Titriyordu.

Valroy başını yana eğdi. "Çok korkuyorsun. Çok güçlü. Ama çok korkuyorum. Lezzetli." Sırıttı. "Bu harika bir av olacak. Borularımı çalayım mı? Köpekleri ve atları toplayayım mı?" Ona doğru bir adım attı ve o da bir adım geri çekildi. Her zaman blöflerini gördüğü için ona lanet olsun.

"Senin bu labirentini çözeceğim. Bunu yapacağım. Seni durdurmanın bir yolunu bulacağım."

"Hayır. Bulacağına inanmıyorum. Ve kar yerini bahara bıraktığında, sen benim karım olacaksın. Ve ağaçlar çiçek açarken, dünya yanacak." Kollarını iki yana açtı ve kanatlarını hafifçe açarak onlara uymaya çalıştı. "Ben buyum işte."

"Unutmadım." Bir adım daha geri çekildi ve sonra kararlı bir şekilde durdu. Yumruklarını sıkarak sarmaşıklarını çağırdı. Sarmaşıklar bileklerine dolandı ve cilalı taş zemin boyunca yayıldı.

O artık ölümlü bir cadı değildi.

Durakladı, sürünen yeşil dallara açık bir küçümsemeyle baktı ama ilerleyişini durdurdu. Tüm şeytanlığı onu terk etmişti. Bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdığında ciddiydi. "Bunu neden yaptın Abigail?"

"Nedenini bildiğinden şüpheleniyorum." "Ama bunu senden duymak istiyorum."

Sesinde acı vardı. Dürüst ve gerçek. Abigail onun gözlerindeki keder ifadesiyle sarsıldı. Bir anda, ölümünün onu incittiğini fark etti. Omuzlarının çöktüğünü hissetti. "Valroy... Ben-"

"Söyle." Ona hırladı, dişlerini göstererek, o çok keskin göz dişlerini ortaya çıkardı. "Bana neden *ölümünü izlettiğini* söyle, Abigail Moore. Neden benimle olmaktansa, tendon tendon, kas kas, damla damla yutulmayı tercih ettiğini söyle! Bana olan arzunun neden bu kadar iğrenç olduğunu ve ölümün daha iyi bir yol olduğunu söyle!" Avucunu göğsüne bastırdı, kanatları genişçe açıldı. "Ben senin için bu kadar aşağılık mıyım?"

Bir saniye boyunca işe yaramaz bir şekilde kekeledikten sonra kendini durmaya zorladı. Suçluluk duygusu ona bir sopanın sallanması gibi çarptı ve darbenin ağırlığını taşımakta zorlandı. "Hayır. Sen, sen değilsin. Ve bu-" Sesinin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyordu. "Bu yüzden ölümü seçtim."

Ondan bir adım daha uzaklaştı ama bu sefer gözlerindeki acı ve öfkeden kaçmak içindi. "Ölmeyi seçtim çünkü sen artık iğrenç biri olmaktan çıkıyordun. Ben... senin savaş planlarını umursamamaya başlamıştım. İstedğim şeye teslim olmama izin veremezdin."

Bir süre sonra Valroy'un kanatları gevşedi ve yüz hatları yumuşadı. Sonra gülmeye başladı. Kulağa yorgun gelen bir şeydi bu, her zamanki kötülük ve zalimliğinden arınmıştı ama galasında ona domuzu sorduğunda duyduğu neşeden eser yoktu.

Bu onu gerçekten şaşırtmış gibi görünüyordu.

Şimdi sadece yorgun görünüyordu. Kanatlarını arkasına katladı ve bir pelerin gibi omuzlarının arkasına sarkıttı. "Kendin ve yaptıkların için ne söyleyeceksin, Seelie cadısı Abigail Moore?"

Bir süre onu izledikten sonra gömleğinin ipiyle oynadı. Şu anda dürüst olmanın hiçbir zararı yoktu. "Sana acı çektirmek istememiştim. Ben... ölümümün senin için bir anlam ifade edeceğini düşünmemiştim. Gerçekten çok üzgünüm."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, sanki kızın sözleri karşısında gerçekten şaşırmış gibiydi. Ama yavaşça gülümsedi ve eğildi. "O zaman bunun için affedildin."

Boynundan bir şey sarkıyordu.

Daha önce fark etmemişti. "Bekle! Bu-" Ona karşı duyduğu korkuyu unutarak ileri atıldı ve adamın kolyesini kavradı. Kabaca baykuş şeklinde oyulmuş küçük ahşap bir tılsımdı bu. "Bu-" "Ah-ah!" Adam ondan geriye sıçradı, gülüyordu, neşeli karanlık bir kez daha sırtıttı. "O artık benim. Sen öldün. Sen gitmiştin! Geriye kalan tek şey buydu. Bulanındır."

"Hayır! Lütfen-" Tekrar onun peşinden gitti ve adam dans ederek onu yakalama girişimlerinden kaçtı. Kadın umutsuzca onu yakalamaya çalışırken adam gülüyor ve uluyordu. Adam ondan çok daha hızlıydı.

Ve bir anlığına, çok tehlikeli bir anlığına, kiminle uğraştığını unuttu.

Onu kollarından yakaladı ve sırtı göğsüne gelecek şekilde kendi etrafında döndürdü. Kız şaşkınlıkla ciyakladı ve adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam çok güçlüydü. Sarmaşıklarını çağırmaya gittiğinde, bir şey onları geri çekti.

"Ben Labirent'in Efendisiyim. Bunu unutma. Sen güçlüsün küçük cadı, ama bu yerde sadece benim izin verdiğim kadar güçlüsün." Saçlarına sokuldu, kollarının üstündeki elleri biraz sıkılaştı. "Ve sen benim inime girdin." Kıkırdadı. "Aptal kız."

"Sen de mi rüya gördün?"

"Elbette. Her gece." Adamın kanatlarından birinin pençesinin, kolyesini tek bir parmağın pençesinden sarkıtışını izledi; kolye, adam onu bırakmadıkça ulaşamayacağı kadar önünde ve üstündeydi. "Her lanet gece oradaydın. *Ulaşamayacağım* bir yerde, bana eziyet ediyordun. İşkencemizi derinleştirmek isteyen zihnimden daha fazlası olduklarını daha sonrasına kadar bilmiyordum."

"Senin için o kadar önemli olamam."

"O zaman sen bir aptalsın. Sen benim kraliçem olacaksın, Abigail Moore... Bunu görmek için tüm dünyayı katletmem gerekse bile, tacımı sen giyeceksin."

"Küllerle dolu bir dünyada hüküm sürmemi istiyorsun."

"Bunu benim yanımda yapman anlamına geliyorsa? Hiç tereddüt etmeden." Kıkırdadı. "Her şeyi yeniden büyütebilirsin, değil mi? Benim sevgili küçük Seelie'm. Şimdi... geri istiyor musun?" Kanadının pençesini esneterek kolyesini yüzünün önünde salladı. "Yoksa hayır mı?"

"Lütfen." Çaresizliği sesinden uzak tutmaya çalıştı. Denedi ve başaramadı.

"Senin için neden bu kadar önemli? Hiçbir büyü barındırmıyor. Sadece bir odun yığını. Onu yakmalıyım."

"Hayır!" Gözlerinin yaşardığını hissetti. "Lütfen. Teyzemle paylaştığım sevgiden bana kalan tek şey bu. Ona ve paylaştığımız zamana dair sahip olduğum tek şey bu."

Kollarını serbest bıraktı. Kolyeyi onun pençesinden kaptı ve hızla aralarına biraz mesafe koydu. Kolyeyi boynuna geri taktı ama tılsımı avucunun içinde sıkılı tuttu.

Sonunda dönüp ona baktığında, adam sırtıyordu. Gözlerinde tuhaf bir şey vardı, tam olarak anlayamadığı bir şey. Ona tılsımı neden sakladığını sormak istedi. Tılsımın neden onda olduğunu. Ama... cevabı bilmek istemiyordu.

Buna hazır değildi.

Başını sallayarak ondan uzağa baktı. "Şimdi ne olacak?" "Şimdi ne olacak, benim sevgili küçük Seelie'm... en baştan başlayacaksın.

Başlangıç."

Bu ona şaşkın bir bakış daha kazandırdı. "Affedersiniz?"

Bir yıldıktan daha hızlı, öne atladı. Onu bileğinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Ama kız hareket etmeyi bırakmadı. Çünkü adam onu çektikçe uzayda hareket ediyorlardı. Onu bıraktığında, kız o kadar dengesizdi ki düştü. Yatak odasının mermer zeminine çarpmak için kendini hazırladı.

Ama kendini çimlerin üzerine yayılmış buldu.

Onu savuşturmak için sırt üstü yuvarlandığında adam gitmişti.

Bir göletin kenarındaki açıklıkta yatıyordu. Kristal berraklığındaki suyun dibinde, dolunayın ışığında parıldayan gümüşü balıklar oynayıyordu.

Bu açıklığı biliyordu.

Buraya daha önce de gelmişti.

Burası onu bıraktığı yerd... Labirent'e geldiği ilk an.

"Valroy!" Ayağa fırladı. "Geri gel buraya, sen-" Anlamsız bağırıışları aynı derecede etkisiz bir hırlamayla son buldu.

Gerçekten de en başa dönmüştü.

Yumruklarını sıkarak bir çığlık attı. *Lanet olsun sana, Valroy. Lanet olsun sana. Şimdi ne yapacağım?* Merkezinde hem karşı konulmaz hem de çileden çıkarıcı bulunduğu bir yaratığın olduğu bir Labirent'in kenarlarında duruyordu. Çözmesi gereken bir labirentti bu, hâlâ anlamadığı bir görev. Sorunun ne olduğunu bilmediği bir sorunun cevabını nasıl bulabilirdi?

Ancak bildiği bir şey vardı ki... orada durmanın ona hiçbir faydası olmayacaktı.

Harika. Daha çok yürüyeceğim. En azından ayaklarım artık ağrımayacak. Adamın bedensiz kahkahaları eşliğinde hışımla ormana doğru uzaklaştı.

Boktan.

Devam Edecek
Gölgeler Labirenti: Üçüncü Kitap
Unseelie Taht Düzeni

burada.

BENDEN DAHA FAZLASI İÇİN...

Va mpires, archdemons, evil fae, warlocks, necromancers, haunted circuses, ghostly magicians-I have a villain for you.

[Kitaplarımın tam listesine buradan ulaşabilirsiniz.](#)

BENİ TAKİP EDİN!

Yaklaşan tüm kitaplarımdan ve ekstralarımdan haberdar olmak için [Facebook Okuyucu Grubuma](#) katılın ya da [aylık bültenime](#) katılmayı düşünün.

[www.kathrynkingsley .com](http://www.kathrynkingsley.com)

YAZAR HAKKINDA

Kat her zaman bir hikaye anlatıcısı olmuştur.

On yıldır hem sahne hem de turizm performansları için senaryo yazıyor, her zaman bir şekilde yazıyor. Kurgu yazmadığı zamanlarda, büyük ölçekli interaktif macera oyunları tasarlayan ve inşa eden bir şirkette Yaratıcı Yönetmen olarak çalışıyor. Burada, oyun ve set tasarımından ses ve ışıklandırmaya, illüstrasyon ve senaryo yazımına kadar her şeyle ilgilenen baş konsept tasarımcısıdır.

Ayrıca sanatsal yönetmenlik, sahne boyama ve dekorlar, özel efektler ve elektronik de yetenek listesinde yer alıyor. Boston Üniversitesi'nden Tiyatro Tasarımı alanında BFA derecesi ile mezun olmuştur ve benzersiz, yaratıcı ve alışılmadık deneyimlere karşı bir tutkusu vardır.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
İkili	
Önsöz	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Daha fazlası için... Beni takip edin!	
Yazar Hakkında	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

